
ÜST AKLA TUTUNMAK

İncil'in Matta Bölümü Üzerine Bir Çalışma

ALL SAINTS MODA

Mana Çalışmaları 11

Rev.Dr.T.Üçal

1. Yabancı Diyarda Kalmak
2. Yolun Dostu
3. Kutsal Sürgün
4. Sürüleri Beslemek ve Mahkumiyet
5. Dönüm Noktası
6. Bağlı Aramak
7. Öfkenin Bereketi
8. İki Uç Arasında Destek
9. Darlıktan Genişliğe
10. Ölüm Vadisinde Yürüyüş
11. Doğayı Gücendirmek
12. Boyutu Katlamak
13. Kendine Kanma
14. İyinin Yankısı
15. Ertelenmiş Umut
16. Sürgün Çocukları
17. Yüzleşme
18. Günün Önemi
19. Birliğin Yükselişi
20. Yakarış
21. Rüzgara Peygamberlik
22. Su Gibi Oynak
23. İçte Bakış

24. GümüŖü Değersiz Kılma
25. Hikmet'in Hikmeti
26. İnsan-ı Kamil
27. Karanlığı DevŖirmek
28. Kuyu Başı
29. Siyah Bir Renktir
30. Başkası Kadar Ben
31. Olduğun Yere Tutun
32. Suretin Yokluğu
33. Sunu
34. Anlık Işıma
35. Kavramı Kavramak
36. YükseliŖ Ŗarkısı
37. Yüce Armağan
38. KonuŖan Düzey
39. Koruyucu
40. En Üstlerdeki Güç
41. Mabedin Perdeleri
42. Transformasyon Noktaları
43. Azaltan Çoğaltım
44. Sular Kenarında
45. Düzensiz Düzen

I. YABANCI DİYARDA KALMAK

Dünyaya geldiğimiz günden itibaren daimi olarak hep iki kuvvet arasında tekamül yolunda ilerlemeye çalışırız. Bu kuvvetlerden bir tanesi esasında hepimizin daha fazla meylettiği bir kuvvettir. Bu kuvvet adeta tabiatımız gereği bizim tabi olmamıza daha elverişli görünüşte olan, o benliğimizin meylinin istifadesinde bize sürekli kucak açan "kötüye olan meylimizdir". Yani "kötü eğilim" her daim bizi etkisi altında tutmak için sürekli olarak üzerimize negatif tesirini ifşa edip durmaktadır. Bu negatif tesir, kalbimizin de biraz vücudumuzun soluna doğru yerleştirilmiş olmasında da adeta ifade bulmaktadır. Bir diğer manada sol taraf yani negatife meyil daima bizi etkisi altında tutma çabasındadır. Ve tabiatımız da sanki buna hep hazır bir vaziyettedir. Oysa esas olan "iyi tarafa" yani bir çok kabiliyetin daha canlı olduğu ve insani vasıfları aleni yansıtan sağ tarafa meyletmek olmalıdır. Ama bu ikinci kuvvetin çalışması birincisinden çok farklıdır. Tabiatı gereği bu "iyiye olan meylin" tarafı; ağır başlı, kamil bir insan gibi işlemektedir. Kararlarını düşünerek veren kişi gibidir ve bu sebepten ötürü biraz daha ağır hareket etmektedir. Çünkü belli bir acele içersinde verilecek kararların getireceği neticelerin oldukça anlık hazlarla parlayıp sönen neticeler olduğu şuurundadır. Zaman ve mekandan iyi istifade "iyiye meylin" esaslarıdır.

Bu iki kuvvet arasında varlığını sürdürmekle mükellef olan insan için esas olan, her iki tarafın üzerlerinde taşıdıkları ilahi mesuliyeti yerli yerinde kullanarak bir sabit, kamil Yaratan suretini edinebilmektir. Çünkü esas olan Yaratan'ı ifşa eden insanın bu ifşasını hakkıyla yerine getirebilmesidir. Doğru insan Yaratanı ile form eşitliğinde olabilen insandır.. Yani Yaratan niteliklerini "sevgi ve ihsanda" aksettiren ve kainat sisteminin bütün çarkları ile elden geldiğince ve gücü yettiğince uyum içinde olan insandır. Bu insan tabii dengelerden iyi öğrenen bir uyum talebesidir. Bu nedenle "iyiye meyletme" zamanı ve mekanı iyi kullanmayla alakalıdır. Yani "kötüye meyil" kendi benliğini anlık hazlarla tatminde tutmaktır. Bu tavır doğumla birlikte kısa bir süre içinde sadece "alma kabında" yaratılmış insanın adeta otomatik tavrıdır. Çünkü "benini tecrübe" etme durumundadır. Yani bu bir olmazsa olmazdır. Oysa "iyiye meyil" insanı, insani olmayan her çeşit seviyeden ayıran ve insanı hakiki insan seviyesine taşıyan bir meyildir. Bu meyil Yaratan'ı edinme ve O'nunla form eşitliği istikametidir ve hakikaten bir direnci mecburi kılar.

Bu direnç "yabancı diyarda kalmaktır". Yani insan esasında Yaratanın tabiatı zıttında Yaratılmıştır. Zıt yaratılmanın sebebi farkın fark edilebilmesi içindir. Ve alttan üste bir çekimin meydana gelmesi içindir. Şimdi bu çekim ve gayret zıt olmanın getirdiği "yabancılığı" zıt olmamakla ortadan değiştiren bir durum içindir. Böylelikle artık yabancı diyarda yerli olma durumu ortaya çıkar. Yani Yaratan'la zıtlık artık O'na benzeme potasında o zaman ve mekana yerleşimi getirmektedir. Bu kolay bir süreç olmadığı gibi zamana ve mekana ve dolayısı ile kişi tabiatının tersten yüze çevrilmesi ile alakalıdır. Oysa insan için hep zaman ve mekan en mühimdir. Yani kısacası acil ve anlık tavırlar ve bu tavırların neticeleri hep en mühim olmalıdır.

Fakat doğuştan itibaren "kötüye meyleden" insan tavırları anlık hazları arzular ve anlık hazlar hep çabuk neticeler vermekle birlikte beraberlerinde bir çok derinlemesine düşünülmemiş neticeleri de beraberinde getirir. Bu neticeler uzun vadede hükümler olarak kişi için bir kuyu oluşturacak olan ve evvel emirde kolaylıkla fark edilmeyen durumlardır. Fakat hükümleri uzun vadede kişiyi helaka götürecektir. Mesela "haydan gelen huya" gider tabiri esasında hakiki tecrübelerin bir hülasasıdır. Çünkü sistem esas itibari ile "iyiye meylin" sistemidir. Yani "sevgi ve ihsan" kainat sisteminin temel unsurudur. "İyiye meyl" dediğimiz tavır ise insan tabiatının zaman ve mekan uyumunda yavaş yavaş tekamülle yerli yerine oturan ve kısacası uzun vadede elde edilen bir doğru olma temelidir. Bu yeni bir insan tabiatı demektir ki, evvel emirde bunu tecrübe etmek kısa vadede muvaffakiyetsizlikleri de beraberinde getirir. Fakat diğer taraftan derinlemesine düşünceleri yanında taşıdığı için uzun vadede insana nihayetsizliğe ve nihayetsizliğin hazlarına eriştirecek olandır. Çünkü bir adım sonrası sonsuzluğumuzdur. Ve sonsuzluğumuz şimdi bina edilmektedir. Ve iyi düşünülmüş bir bina etme her ne kadar aceleci ve anlık hazlar peşindeki insana sıkıntı verse de esas olması gereken olduğu için sonsuzluğu "iyi meyl" üstüne bina manasındadır. O zaman her iki kuvvetin farklılıkları ve hizmetlerinin yakinen bilinmesi her ikisinin de bizi olmamız gerektiği noktaya getirecektir. Ve bu nokta artık "yabancı bir diyar" değildir.

II. YOLUN DOSTU

İnsanlar olarak bizler hep kendi doğrularımızın etrafında dolanır dururuz. Yani bize ait doğrular vardır. Daha doğrusu bu doğrular bizim doğru olarak düşündüklerimizdir. Diğer bir deyişle doğru olup olmadıklarına bizim karar verdiğimiz doğrulardır. Esas doğrular mıdır? Bu tartışmalıdır. Şimdi doğruluk yolu dediğimiz yolda yürürken yani bütün tabiat sisteminin işleyen çarklıları arasında yürürken esasında o çarkların doğrultusunda hareketimiz doğru olandır. Yani burada "doğruluk" dediğimiz Yaratana, bütün kainat sistemine paralel olmak doğru olmaktır. Biz buna doğru ya da eğri diyebiliriz. Her zamanki gibi tabi ki de "benliğimiz" kendi küçük yargı sistemi ile hep bu çarka paralel ya da zıttı olsa işleyişimize bir kulp takacaktır. O ne takarsa taksın esasında doğru bu paralelliktir. Bu paralelliğin dışında olmak "eğri" olmaktır.

Esasında bu eğrilme bir de bizim "tabiatımız itibari ile" hep daha kolay olan mesela "öfkelenmek" gibi negatife kaçma gibi bir meyille beslenmesinden ötürü daha da kolaylıkla öne çıkan bir hakikat olacaktır. Ama bu "kolaylıkla tercihi" "benimiz için alma arzusunun acil kararları nedeni ile" "doğru" ünvanı verileceği muhakkaktır. O zaman "doğru" ne için doğrudur, kime göre doğrudur, neye göre doğrudur ya da "yanlış" (eğri) ne için yanlıştır, kime göre yanlıştır, neye göre yanlıştır? Bu suallerin cevapları hangi ölçüye göre değerlendirilerek verilecektir.

Bütün bu tarz suallerin cevapları bizim toplumsal anlayışımıza göre mi verilecektir? Dini inanışlarımıza ya da metinlerimize göre mi verilecektir? Yoksa aile algılarımıza veyahut karakterimize göre mi verilecektir? İşte bu noktalardan baktığımızda ki, çoğunlukla ve hatta her zaman bütün bu üzerimizdeki etkilere göre değerlendirmeler yapıyoruz. "Doğru" kavramı da "ahlak" algı ve anlayışımız gibi çok kaygan bir zemin üzerinde yükselmektedir. Prensipten olarak

yapmamız gereken esasında bizim temel olarak "kainatın o muhteşem düzenine uyum" içinde algı, anlayış, hissediş ve yaşamlarımızı bir diğer manada "kainat kitabını ve bu kitabın tamamının sahibi olan Yaratan düşünceyi" iyi okuyarak bir hayat edinmemizdir. Bu hayat inanılmaz bir temel kaynağa dayanarak devam edeceği için içsel huzurun ve esenliğin temelinde olacak ve hakikaten yaşamaya değer bir hayat olacaktır.

Fakat burada karşılaşacağımız hiç kuşkusuz bir zorluk söz konusu olacaktır. Çünkü hep yukarıya yani daha iyi ve güzele çekilmek için tam tersinde ve sıfır noktasında bir fiziksel hayat başlangıcı söz konusudur. Her ne kadar bu başlangıçta ruh aynı noktada olacaktır diye bir kaide yoksa da fiziksel başlangıç noktasındaki tezat durum bizim kainatla aynı paralelde gitmeye başladığımız anda bize bir hayli sorun çıkarmaya başlayacaktır. Çünkü yol dostunu sevecektir. Yani doğru istikamet, Yaratan düşünce ve Yaratıcı işlevi ile bizi bütünleyip bizi o bütünlüğün hakiki sonucu haline getirecektir. Bu sonuçta bütünlüğün getirdiği o akla hayale sığmaz algı, anlayış, esasında bir manada "aydınlanmadır". Aydınlanma "ışığı" yani zaten kainatta var olan ışık, o inanılmaz tatmin, doluluk, haz, algılayıp anlamamanın hazzı kendisinde tuttuğu gibi, dışarıya da büyük bir şevkle aksettirecektir. Bu öncelikle bu seviyeye gelen insanın aydınlanması ve dolayısı ile ıslahı olacak ve dışarıya inanılmaz bir potansiyelle bu ıslahı yansıtacaktır. Bu esasında minimumla değil maksimumla hareket demektir. Bu maksimum hareket "uyum talebesi" olma temelinde yine fizik içinde ama fizik üstünde kainatı içine çeken ve kainatla bütünleşip daha da üst dünyalarda hareketi getirecektir.

"Uyum talebesi" "mana yolculuğunda" bir anlamda "kutsal yalnızdır". Bu kutsal yalnızlığında hakiki olmayan ve daha önceden doğru diye yanılma ile algıladığı, anladığı, gözlemlediği, kabul ettiği, onlarla hareket ettiği bütün doğrular esasında üzerinden kayıp gitmiştir. Şimdi "uyum talebeliliğinde" kainatla birlikte işlemeye koyulduğunda esas doğruyu iktisap etmenin yani edinmenin baş döndüren idraki içinde zirveye çıkmanın oksijen yoğunluğunda "kutsal yalnız" olmuş fakat esasında minimumun emniyetsiz ve değişken dostluğu yerine maksimumun zaten sabit olan ve zaten kendisinden hasıl olmasının doğallığındaki o hakiki dostluğuna kavuşmuştur. Hakiki dostlukta zahirinin olmaması zahiri geçiciliğin de olmaması manasındadır. O zaman zahiri geçiciliğin olmadığı ve hakiki ve batini yani görünmeyen ve içsel bir algı ve anlayışın bizi sarıp sarmalaması zaten bütün görünen maddi kainatı saran sarmalayan esas olan ve sınırlarımız içinde algılayıp göremediğimiz hakikiliğin sarıp sarmalamasıdır. Ve zaten herkes bunun peşindedir.

III.

KUTSAL SÜRGÜN

İnsanlar yolun dostu olsalar da olmasalar da aslında yaratılış gayeleri "yol" dur. Madde arkasında bütün mana yolun yani "mana yolunun" en güzel göstergesidir. O zaman bu mana yolunda ilerleyişte "yolun dostu" olmak bir anlamda daha önce ki konularda bahsettiğimiz gibi zıttı hareket etmektir. Aslında "yukarıdan aşağıya" iniş bir yoldur, "aşağıdan yukarıya" yükselmek de bir yoldur. Ama bu iniş ve çıkışın ana prensibi de yine hiç kuşkusuz bir uyumdur. Kainatta milyar bedenlerin taşıdığı milyar ruhlar esasında bütünü parçaları oldukları için aynılığı

göstermektedirler. Mesela bu aynılık içinde bedenler zayıfta olsa, kuvvetlide olsa esasında ve muhakkak bir kalp damar sistemine sahiptir aksi takdirde yaşayamazlar, güçlü olabilirler ya da güçsüz olabilirler ama hatta farklı etki ve tepkilerde verebilirler. Ama bedenen aynı temel özelliklerin mensubudurlar.

Fakat yüreklerinde o görünmez ama esasında hakikaten hissedilir noktalarında dünyaya bakış açıları, değer yargıları oldukça farklıdır. Eğer gönül gözleri açılmış olanlar varsa onlar kainattaki bütün mizanı algılamaya başlamaktadırlar. Ve "yol'un yolcuları" olmaya başlarlar ve yol onları dost edinmeye başlamıştır bile.

Bununla birlikte bu dostluğun karşısındaki tezat ise yolun "yukardan aşağıya" istikametinde yani "yükselmek" için "alçalmak" boyutunda hareketle büyük bir tepki direnci oluşturmaktadır. İşte bu tepki direncinde esasında kişi en büyük dostu edinmenin bilincini yani yolun dostu olma bilincini zaman zaman göz ardı edecektir. Çünkü bu göz ardı etmenin bir gerekliliği vardır. Bu gereklilikte hadise şudur. Çünkü bizler bütünün parçalanmış hali olarak "aşağıya iniş" yolunda "bütüne" özlemle hareket edenleriz. O zaman parçalanmış idrak etme zorluğunda zaman zaman hatta çoğu zaman bizler "parçalanmış" bütünmüş gibi görme yanılsamasına düşeriz. İşte bu ilizyon esasında bizim "karamsarlıklarımızın, depresyonlarımızın" temelini oluşturmaktadır. Oysa "parçalanmış" bir kişinin bu yanılsaması parmağı kopmuş kişinin hala parmağını orada hissetmesi gibidir. Çünkü geliş noktası bütündür ve şimdi parça söz konusudur. Ve parça yeniden bütünü yani yukarıya harekete geçtiğinde ise bu kez hep parçaya alışmasından ötürü ve parçalarla, parça halinde bir bütünlükten ötürü hep kendisini parçalara kenetleme halinde bütünü algılamaya çalışır. Ama bütün her ne kadar hücrelerin tamamının birbirine kenetlenmesiyse de bütünde artık hücre hissi yoktur yani bedeninin tamamı tek bir beden olarak hissedilir ve orada artık tam bir bütünleşme vardır. Şimdi o zaman bu durumda olan şudur, "kutsal yalnızlık". Esasında buna kutsal dememizin temelinde kişi artık "yalnız değildir". Esasında şimdi bütünle buluşmuştur ve kutsaldır yani artık "aydınlığı", nur'u, ışığı kaynağından tam yansıtan bir uyum uydusu vaziyetine bürünmüştür. Şimdi bu vaziyette hem içtedir hem dışta. Yani hem Yaratan düşüncenin içindedir hem de bu düşüncüyü yansıtmada Yaratan düşünce dışındadır.

O zaman bu durumda bir "kutsal sürgün" kavramından bahsetmek lazımdır. Yani bir türlü idrak edemediğimiz parçalanmışlık durumunda yeniden ve hakikaten bütünlüğü hissetmeye başladığımızda bu kez de eyvah geldiğimiz bütünü hissetme zorluğu yaşamaya başlarız. Oysa biz o Yaraticılığın içinden geldiğimiz için "bilgisayarlarımız ve her tür teknolojik" şaheserlerin bir manada yaratıcısı durumundayızdır. Şimdi o zaman esasında bütün Yaratan düşünce içinden fişkırmış olan esas varlığımızın ve öz benimizin yalnızlığı esasında sınırsızlığın yalnızlığına daha doğrusu Yaratan Yalnızlığa karışması söz konusu olmaktadır. Bu bir anlamda da "kutsal sürgündür" neden çünkü "yolun hakiki dost olarak bizi görmesi" bizi parçalardan ayırıp bütüne kapamış durumdadır. Yani "kutsal yalnızlık" esasında kainat sistemi zıtlıklarını yargılamak bizi koruyacak olandır. Sürgün esasında "esasa" olan yürek özlemini pekiştiren bir mahrumiyet durumudur. Yani Yabancı diyarda yerleşmenin, kainat içinde uyumun ve bu uyumu bütün kainata yansıtmının şevkinde etraftaki bütün zıtlıkların beni alta çekmesinin bir manada engellenmesinin garantisidir.

Bu uyum talebesinin Yol tarafından kucaklanması "doğru'nun" yerli yerinde edinilmesine vesile olacaktır. Oysa zıtlığın çokluğu "yukarıdan aşağıya inışı" aşağıya çekme durumundadır "oysa yukarıya yönelen için ise "üst akli aşağıya çekme" durumu başlamıştır artık. Burada bir güçler mücadelesi başlar başlangıçta yani piramidin üstüne doğru harekette hantal durumdaki alt sürekli bir aşağıya çekim ağırlığı verecektir. Fakat "kutsal sürgün" hüküm üstünde hep üste seyahattir.

IV. SÜRÜLERİ BESLEMELİK VE MAHKUMİYET

Yaratılış amacının amaçsızlığa teslim olduğu o alt seviyelerinde amaçsızlık içinde esasında amacın temelleri atılmaktadır. Yani her şeyden önce benin bin bir akisleri insana esas kimlik bilincini oluşturma gayreti içinde adeta sağa ve sola saldırmaktadır. Çünkü burada tek amaç söz konusudur. Sürüleri beslemek. Sürüleri beslemek derken insanın içindeki bin bir arzunun kendi varlığının ne olduğunu algılatma yolunda kendinden ışılan o cılız ışıkları ile sanki çok büyük bir ışığa sahipmiş gibi göz kırpmalar halinde kendi yerini belli etmeye çalışan benlik esasında bir çok sürüyü yani arzuya da "ben buradayım, sizin tatmin arayışınıza ben cevabım" diye göz kırpıp durmaktadır. Esasında binler arzuların çekişmesi ve çatışması içindeki "iç benlik" kendi kaos ortamı içinde esasında insanı kuşatmakta ve görünmeyen o insan olma potansiyeli ve enerjisi etrafına bir kaoslar bütünü çiti çekip durmaktadır. Ve insan bu görünmez ve esasında üst ışıkla kolaylıkla aşılabilir olan bu çemberin içinde kendi kendini, işin kötüsü kendi kendisine mahkum etmektedir. Ve daha kötüsü çemberi görmediği gibi, var olan çemberin etkisinin ve aşılabilirliğinin kör inancı içinde olduğu halde sanki "kendi benliğinin arzuların tatmininde esas mercii" olduğunu düşünmek kaydı ile bu içinden çıkılmaz durumun içindeki mahkumiyetinin farkında bile değildir.

Bu mahkumiyet esasında özgür görünüm içinde ve bir ilizyon ortamı içinde geliştiği için oldukça uzun süreli bir mahkumiyettir de. Çünkü bu mahkumiyetin içindeki bütün haz alma temaları ve tatmin denilen niteliklerin kendi acelecilik ve anlık çözüm mahareti sebebiyle ve bir diğer taraftan sürülerin hakiki açıklığı dediğimiz her tür alma arzusuna çare bulduğu iddiasıyla var olan bir mahkumiyettir. Üstüne üstlük bu tarz bir mahkumiyet aldatan bir maharet pazarlamacılığı ile kişiyi sürekli olarak kendi içine borçlandıran anlık çözüm ve sonuç noktalarına taşıyan bir mahkumiyettir. Ve dolayısı ile böyle bir çözüm ve sonuç noktasına gelen kişi esasında geldiği noktada daha da içinden çıkılmaz bir durum içine taşınmış olmaktadır. Bu noktada esasında manevi manada yön hassasiyetini de yitirerek adeta "sarı çizmeli Mehmet ağa" söyleminde olduğu gibi nerede, kim, ne, ne için, neden o noktada olduğunu da açık ve net bir biçimde sorgulayamaz bir haldedir.

Bir yanda "sürülerin açıklığı", diğer yanda "sürüleri doyurma" isteği ve diğer tarafta kendi varlığını ışık kaynağı gibi gösterme çabası içinde anlık ışık çakmaları meydana getirmeye çalışan benliğin kendi varlığını anlama ve algılama çabaları. İşte bütün bunlar kişinin kendi içindeki mahkumiyet süresini uzattığı gibi mahkumiyetini sürdürdüğü zindanının da duvarlarının daha da kalınlaşmasına sebebiyet vermektedir. Evet, bir reaktivite de oluşturulmaktadır. Ama bu reaktivite esasında hep zindanın daha da derinliklerine reaktivitedir. Ve anlık heveslerin depresmesi, tahrik

olması ve açığa çıkmasıdır. Adeta mahkumiyet çemberi daralmakta sürüler açılığında tatmin reaktivite içinde cevap buldukça daha merkeze çekim olmaktadır. Bu sistem o kadar otomatik işler ki, hep dışımıza bakarken o sinsî sinsî içinizde sizin efendiniz olarak sizi istediği yönde ve şekilde kullanır durur. Esasında hayatınızın esas yönlendiricisi ve yöneticisi artık bu "sürülerin alma arzusuna sürekli yem atan" o sizin içinizde size görünmeyen "firavununuzdur".

Bu durumun açığa çıkması içindeki bu şiddetli döngünün üstesinden gelece olan "yukarıdan uyandırılma'dır". Yukardan uyarılma esasında "anlık çakmalar" üzerine "şiddetli bir şimşek" gibidir ve ne zaman ki şimşek "yıldırım" misali o esas vurulması gereken noktaya temas eder, işte o vakit orada açılan gedik "kalp noktası" ve derinliğidir.

İşte bu nokta anlık heveslerin, anlık beslenmelerin, anlık tatminlerin sona ermesi gerekliliğinin içinde ifşa olduğu noktadır. Bu noktada artık reaktif hareketler kendilerini tamamen açığa çıkarmaktadırlar ve kişiyi ne kadar mahkum ettiklerini, ne kadar daha dönülmez noktalara çektiklerini açıkça göstermektedirler. Ve bu noktanın içinde halli kişinin kendisini kendi bağlarından ve sarmallarından kurtarmasıdır. Fakat bu radikal değişim için radikal gözlem ve yaşamımıza Yaratan düşüncenin işlevinde sunduğu bütün hayati uyarıları fark etme için ve amaçsızlıkta amacı netleştirme için çok iyi bir iç etüt gerekmektedir. Bu yaşanan anın farkındalığı ile bağlantılı bir iç çalışmadır esasında ve sürülerin beslenmesinin ıslahı da yine bununla alakalıdır.

V. DÖNÜM NOKTASI

Hayatın akışı içinde her bir noktada esasında bir yönlendiriş çizgisi bulunmaktadır. Bu çizgi ile iç çekiş ve itişleriniz arasında aslında inanılmaz bağlar vardır. Yani bir enerjiler okyanusu olan kainatımız içinde içimiz ve içimizdeki bütün arzularımız ve dışımız ve dışımızdaki binler arzular hep birbirlerini içli ve dışlı olarak etkileyip durmaktadırlar. Öylesine bir enerji potansiyeli dönüp durmaktadır ki, etrafımızda eğer özel bir ölçüm cihazı olsa ve bunları ölçmeye kalksak her halde ölçü aletleri bu enerjileri ölçmede yetersiz kalmış olacaktır. Böylesine bir ortamda sürekli olarak pozitif aramak, sürekli olarak pozitifte kalmak o kadar güçtür ki, bu nedenle oluşturduğumuz mana gurupları adeta bizim için "yol dostluğunda" ve "kutsal yalnızlık" tırmanışlarında "kutsal sürgün" korumasını oluşturacaktır. Ve bu mana guruplarında odaklanmak ve sürekli olarak pozitifin içinde yer almak ise doğal olarak bizim bunca enerji yoğunluğu ortamı içinde çok zor olan pozitif enerjileri daha güçlü bir biçimde çekebilmemiz için bir esas oluşturacaktır.

Aslında pozitif çekmenin yanı sıra elbette yaşam içindeki her insan için her an işleyen dönüm noktalarını algılamak ve dönüm noktalarında da dönüşleri gerçekten olumluya doğru yapabilme konusunda da pozitif çekebilmek için enerji yoğunluğuna ihtiyacımız çok büyüktür. Yolun dostluğundakilerin bir arada olmaları hatta kutsal yalnızlıklarını, kutsal sürgün durumlarında paylaşımları ve Yaratan düşünce ve işlevi ile olan ilişkilerinde dua oluşturmaları yani eksikliklerini tamlığa doğru kaldırmaları elbette sonucu doğuracaktır. Bu sonuç Yaratan'ı edinme, O'nunla eşit formda olma sonucudur. Ve dolayısı ile bu sonuç daima dönüm noktalarında kendi potansiyeli ile "maksimum enerjisi" en üst doruklarda kullanabilme şansına sahip olduğu için çektiği noktalarda kıvrak dönüşlerle "üst aklın doğrultusunda" yukarıya çekilecektir.

Bazen farkında olmadan yoğun enerji birikimlerimizde edindiğimiz yeni ruhlarla olan temaslarımızda yada üzerimize gelen ve hatta bizi provoke eden yukardan uyandırılışlarda inanılmaz yaşam transformasyonlarına hareket ederiz. Bu transformasyonlarda yani dönüşümlerde inanılmaz üstten uyandırış gücü ve ardından üst akla tutunma kuvveti bizi birden bire fiziğin üstünde hakimiyetimiz olduğu farkındalığına getirecektir. Bu bizde oldukça cılız bir iç programdır. Esasında "benliğin esaretinde" ve "kendi kendimizi uzun mahkum ediş" süreçleri içinde bu programın çalışması diye bir şeyin olabilmesi mümkün değildir. Çünkü programı çalıştırabilmek için program üstü çalışan "benliğin çakışlarının" o parazitler yaparak oluşturduğu ve bizi mahkum eden o çitlerin ortadan kalkması esastır. Ne yazık ki, bunlar ortadan kalkmadan böylesine önemli bir programın hareketi söz konusu olamamaktadır.

Böylesi bir hareketlilik esasında dönüm noktalarının yukarıdan provoke etmeleriyle söz konusu olabilecek bir durumdur. Daha önce de dediğimiz gibi etrafımızdaki o müthiş iç reaktif enerjisinin etkinliği mana gurubu gibi daha çok proaktif enerji kitlesinin yoğun bombardımanı altında çözülme gösterebilecektir. Bu çözülme noktası proaktifin kendi işlevini daha rahatlıkla yerine getirmesi ve kendi enerjisi ile hep proaktif etkileri çekmesi söz konusu olacaktır. Ve böyle bir çekimimle de hiç kuşkusuz karşımıza birden bire maksimum enerjinin o bizi yukarıya çeken transformasyonlarıyla bizi fizik üstü hakimiyete taşıyacaktır.

Fizik üstü hakimiyet sadece doğa üstü bir şeyler yapmak olarak algılanmamalıdır. Aksine iç alemimizin başa çıkılmaz bir çok arzu, istem ve bizi "benliğe" köleleştiren bir çok hissedişleri üzerine kişinin manevi varlığı ile hakimiyetidir. Çünkü böylesi derin kişiyi köleleştiren unsurlara hakim olmak ve kişiyi hakiki öz beniyile Yaratan'la bütünleştirip özgürlüğüne kavuşturmak doğa üstü bazı işler yapmaktan çok daha zor ve çok daha önemlidir.

Dönüm noktaları bazen bütün negatiflikleriyle bile bize gelseler bizdeki pozitifin yüksekliği bu negatifliği yani kötüyü forma uğratar ve hiç ummadığımız bir kötü durum bile birden bire inanılmaz bir iyiliğe transform olmuş olabilir.

Bazen bizim net bir biçimde algılayamadığımız ve bir tür akıl, sır erdiremediğimiz bazı olaylarda gelecekte bakma maharetimiz olsaydı ne kadar büyük hikmetler olduğunu görmemiz mümkün olabilecekti. Bunu bazen çok sonraları görüp değerlendirmemiz mümkün olabilmektedir. Yolun dostluğunda sürekli pozitifin o yoğun enerjisinde yürümeyi amaçlamalıyız.

VI. BAĞI ARAMAK

Daima içimizin bakış açısı küçük patikaları büyük yollara taşıyan önemli bir açıdır. Yani içimizdeki patikaların yolu bizi ya büyük, düzgün ve bizi hedefe taşıyacak olan muhteşem bir yola doğru götürür yada tam tersi bu patikalar adeta her adımda bizi biraz daha yönsüzlüğün içine çekerek o inanılmaz mana ormanı içinde kaybolmamıza neden olur durur. O nedenle patikaların bakış açılarında dışa doğru yani dünyaya daha doğrusu etrafımızdaki dünya ve dünyalara ve aynı zamanda üstümüzdeki dünya ve dünyalara doğru yürürken o patikaların her birinin üstünde görmek

istediklerimiz ya da gördüklerimiz bizi bir sonraya doğru daha sağlıklı ya da daha sağlıklı bir biçimde devredip durmaktadırlar.

Yani içten dışa bakışımızda üstün değerlerin beklentilerinde, geniş bir vizyonun bizi çeken o dinamik ve derin ufukları içersinde, bizim daha da ileriye, daha da ileriye ve yeniye ve hep yenilenmenin getirdiği dinamizmin canlılığına doğru gidişimiz; Yaratan düşüncenin o muhteşem Yaratma işlevini bize taşımasına vesile olabilecek eşsiz bir ivme gücü oluşturmuş olacaktır. Ve bu ivme gücü bizi çeken gücün akıl almaz etkisinde ve bu güçle paralel olmanın bize getirdiği o inanılmaz enerjide bizim de kendimize has bir çekim gücü oluşturmamıza neden olacaktır.

Şimdi bu gücün farkında olan kişiler için kainat üzerindeki bu uzun, ince ve sürekli yolculuğumuzun özellikle manevi boyutlarında karşılaştığımız her hadisenin, karşılaştığımız her insanın esasında bizimle bağı olduğu esası hiç unutulmayan ve çok önemli bir esas olarak karşımızda yükselmektedir. Bu esas üzerinde bir yaşam çizgisi oluşturulmakta ve hatta iyi ya da kötü ile nitelendirdiğimiz şans bu ana temeller üzerinde yükselip durmaktadır.

Yani bizim doğruluk kavramında "yolun dostu" olmamız ilkesindeki kainat sistemine dolayısıyla Yaratan'a olan paralelliğimiz bize hiç kuşkusuz "yolun dostu" olma ilkesindeki çekimi getirecek olandır. Bizden karşıya ve dünyaya ve kainata giden mesaj aynı frekansları doğrultusunda bize bir yankı getirecektir. Bu yankı bağlamında bizim yaklaşımlarımız esasında bizim kainat ve madde içersinde sonsuzluk ve mana bağımızı kurmuş olacaktır. İçten dışa patikalarımızın ana yola yolculuğunda hem mana da hem de ve dolayısı ile madde de görmek istediklerimiz ve gördüklerimiz, kısacası her şeyin bizle ilişki ve iletişimi vardır. Verdiğimiz alacağımızdır. Aldığımız vereceğimizdir.

Yaratılış içinde tek kişilik bir oyun oynadığımızı düşünmüş olsak bile bu tamamen bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Ruh'un kabının oluşumu bile iç ve dış etmenlerle beraber eril ve dişil etmenlere ihtiyaç duymaktadır. Yani yine de çoklu etmenlerin oluşturduğu bir kap sistemi içine bütünlükten parça halinde bir sunum olan ruh söz konusudur. Ve bu parçanın da bütünden kopuşla bütüne hareketi içinde yine iç ve dış etmenlerle sürekli alış verişi vardır. O zaman bütün bu etmenlerin ön ödemeleri ya da geri ödemeleri diyebileceğimiz üzerimizde işlem iletişimleri vardır. Sanki büyük bir operasyon üzerinde çalışan, gayretle operasyonu yönlendirmeye, sonuçlandırmaya çalışan bir çok el söz konusudur.

Bütün bunların ışığında hayatımız boyunca özellikle sorun yaşadığımız kişiler ve daha doğrusu ruhlar hep olmuş hep olmakta ve hep olacaktır. Çünkü bu kişiler esasında bizden ötürü bizim hayatımızdadırlar. Ama genel olarak parça içinde bu kişilerin yaşam içindeki etkinliklerini olumlu ya da olumsuz olmalarını hep o parçaya göre değerlendiririz. Oysa bütün ve kainat içindeki bütün etmenler doğrultusunda bizden fişkıran enerjinin çekim gücünde ve elbette bizi etkileyenlere paralel verdiğimiz o enerjide hep bu kişileri çekenlerin biz olduğumuzu görmek bizi esasında "bağı arama" noktasına taşıyacaktır. Yani karşımda beni inciten, beni acıtan bu kişi ya da kişiler esasında benim "kardeşlerim" olarak bir anlamda "benim ıslah olmamış olan yansıyama" ıslah ediciler olarak bir "elçidir". Bu "bağı aramadır" olgusunda yepyeni bir hayat değerlendirmesi içine girebilmedir. Bu değerlendirmede insan ilişkileri esasında moleküllerin birbirine çarpışlarında maddenin var olma durumunu gerçekleştirmeleri gibi bir durumdur. Böyle bir durumda bize sorun yaşatan her bir ruh esasında bize çarpan bir molekül misali bizi bir yöne doğru harekete geçirecektir. Bu hareket zaten hayatımızda her gün bilinçsizce olmaktadır. Ama bunu "bağı arama" bilincinde benim ıslahsız noktayı görebilme şeklinde bir fırsata dönüştürdüğümde ise o zaman içimdeki patikalarda ana yol işaretini göre bilmem mümkün olabilecektir.

VII.

ÖFKENİN BEREKETİ

Genelde bizler öfke kavramı ile kaosu bir arada değerlendirir dururuz. Çünkü öfke gerçekten negatifle bağdaştırılmaktadır. Bu her zaman böyle görünmektedir. Bir anlamda doğrudur. Çünkü öfkenin özellikle iç bakış açısında bağlantısı "benliktir". Benlik kendi alma arzularının pratik reaksiyonlarında doğal olarak içerideki negatifikleri bir volkan gibi dışarıya atmayı arzulamaktadır. Esasında öfke sürekli olarak reaktif bir yanar dağ zemini gibi içerde kaynayan bir özün dışı vurumudur. Şimdi esas itibari ile bu öz kaynak esasında tam olarak öz bir ateş değildir. İçinde özellikle patlama anında bir çok kaya ve çamur ve kül tabakası ile birlikte alevi fişkırtmaktadır. Yani öfke salt bir öz negatif enerjinin açığa çıkması değildir. Aksine zamanla biriktirilmiş kızgınlıklar, nefret, kıskançlık, çekememezlik, başkalarına olan haset, kin, aşağılık komplekslerimiz, kendimizi değersiz görme, depresyon gibi bir çok unsurun birikimi ile oluşmuş dehşet bir alev topudur. Dolayısı ile böyle bir patlamanın şiddetli olması ve kişinin bütün varlığı ile birlikte çevresine zarar vermesi çok doğal bir hale gelmektedir.

Şimdi kainata bakalım, kainata baktığımızda kainatta volkanlar ve depremler dünyanın doğal dengesi için oldukça önemlidirler. Yani belli patlamalar, fay hatları kırılmaları kendi doğallığı içinde ve doğal olarak dünya dengesi için esasında olmazsa olmazdır. Yani diri, yaşayan, rengarenk bir yaşamın devamlılığı için her şeyin yerli yerinde soluk alır vaziyette devam etmesi gerekmektedir. Ve esasında tabiat bütün yerleşik düzeni içinde canlılığın enerjisini artı eksi, negatif pozitif gidip gelmelerle gerçekleştirilmektedir. Yani iyi ve kötü ikisi bir arada eğer doğru bir biçimde değerlendirilebilir ve orijinal yaratılış standartlarında algılanırsa elbette harikadır. İyi olandır. O zaman yaşamımız içersinde bizim için bazı olumsuzluklarımız aslında olması gerekenlerdir. Bizi olumlunun değerine taşıma durumundadırlar. Yani olumsuzluklar, negatif tarafımız ve hatta bazı negatif tepkilerimiz gerçekten bizi pozitifle buluşturmak içindir. Ya da bizi bir müddet sarsıp, sallayıp yerli yerine oturmamız ve doğamız gereği olmamız gereken yere taşınmamız için verilmiş olan unsurlardır.

Bu durumu görmemiz de esasında her şeyde olduğu gibi bu farklı durumlara bakış açımız ve bu bakış açımızla bu durumlar üzerinde çalışmalarımıza bağlıdır. Eğer ne kadar doğal bir ortam içersinde bütün doğallığımızla var oluşumuzun ve bu var oluşumuzda yukardan verilmiş farkında isek o zaman bir çok negatif çıkışlarımızı, tepkilerimizi, reaktif durumlarımızı yerli yerinde değerlendirmemiz mümkün olacaktır. Esasında reaktivitemizi yerli yerinde değerlendirmemiz demek reaktivitemizde proaktivitemizi yakalamamız demektir. Yani olumsuz olan herhangi bir yanımızı olumluya çevirmemiz demektir. Bu da çok ilginçtir ama ıslah etmedir. Kaostan ıslaha geçiştir. Işığa yol açmak demektir. Doğal haliyle insan esasında "bencilliğinde" debelenmektedir. Ama bu durumunun farkında olması içinde doğallığı içinde doğal halini algılaması ve kainatın bilinen o geniş kavramı ile doğallığındaki kaos ıslah dönüşümlerini yine doğallık içinde etüt edebilmelidir.

Bütün bu noktalardan hareketle demek ki, temelinde bir çok nokta olan bir öfke birikimi bizim kesinlikle ıslah etmemiz gereken çok önemli karanlığımız ve kaosumuzdur. Çünkü bu öfkenin getirileri sadece anlık hazlardır. Yani anlık öfkelenmeler, öfke krizinin boşalması ve tatmini

ama götürüleri ise kendi hayatımızla birlikte birçok insan kardeşimizle bağlarımızı koparmaktan tutun da cinnet getirmek ve en yakınlarımızdan tutun da etrafımızdaki insan kardeşlerimizi yok etmeye kadar gitmektir. Bu yok ediş sadece yaralama, öldürme yoluyla da olacak değildir. Bazen dilimizin kıvraklığındaki söylemlerimizde yeterince yok edicidir.

O zaman gerçek nettir. Özellikle "kendi çıkarlarımızla bağlantılı" ve altında bir çok kaya, kül, çamur biriktirdiğimiz öfkelerimiz inanılmaz tehlikeli öfkelerdir ve bu öfkenin laneti diyebileceğimiz geri dönülmez sonuçlara bizleri taşımaktadır. Oysa öfkenin gerekli yerde ve gerekli oranda ve bir anda bir şey için kullanılması adeta çocuklarını disiplin etmeye ya da korumaya çalışan ailelerin öfkelenmesi gibi bir öfkeye sahip olmak demektir. Böyle bir öfke depresyon ya da volkanın patlaması gibi dünya yaşamı için dünyanın soluk alması gibidir. Ve bu öfkeye kin, nefret, haset, çıkar, başkalarına kızgınlığın sonucu gibi eklerin takılmaması öfkeyi kişinin kendi ve çevresindekilerin ıslahı için bereketli bir öfkeye döndürecek bir durumdur.

VIII.

İKİ UÇ ARASINDA

DENGE

Genelde yargı ve merhameti pek yan yana görmemiz mümkün değildir. Çoğu zaman yargı anında merhamet adeta uzaklara kaçır, merhamet anında da yargı uzaklara kaçır. Ve her yerde, her zaman karşılaşabileceğimiz gibi yargı ve merhametin ifrat ve tefrit arasında sürekli zikzaklara tabi olduğunu görürüz. Bir diğer nokta da bazen merhamet gereken yere yargının gelmesi bazen de yargının gelmesi gereken yere merhametin gelmesidir. Bu hem dünyamızı hem bizi oldukça karıştıran bir durumdur. Kısacası işin içinden çıkılmaz bir durum arz eder.

Elbette bu içinden çıkılmaz durum bizi bu kez farklı yargılara taşımaya başlar sanki bütün dünyanın adaletsizliklerle dolu olduğu kavramı hep bizim üstümüze üstümüze gelmekte ve bizi aşağıya çekip durmaktadır. Bu gerçekten böyledir. Yoksa bizim kafa karışıklığımızda ıslah olmuşluklardan ziyade ıslah olmamış olanları daha çabuk görmemizden midir? Bu esasında tartışılabilir bir konudur. Kısacası biz adaletsizlik olarak gördüğümüz ve daha doğrusu merhametle yargının yer değiştirdiğini düşündüğümüz ya da hakikaten de böyle olduğu konumlarda bazen olması gerekenden çok daha fazla bir reaksiyon göstermeyi tercih ederiz.. Ama bu çıkışımız esasında doğal olan bir çıkış mıdır? İşte bu üzerinde çalışılması gereken esas durumdur. Çünkü her zaman aynı durum olduğuna bu şekilde aşırı bir reaksiyon gösterdiğimiz doğru değildir. Demek ki, Yaratan'ın ışığının bizden sürekli dışarı yansması ve bizim içimizdeki ışığın her şeyden önce bizi aydınlatmış olması için bu iki ucu yani merhamet ve yargı ucunu bir orta değer noktasına taşımamız gerekmektedir. Bu denge prensibinin bütün yaşamımızda Yaratan'a paralel bir hayat sürmemize indirgenmiş olmasıdır .

Aslında yargı ve merhamet dengesi üzerinde en açık çalışabileceğimiz alan aile ve çocuklar arasındaki ilişkiler alanıdır. Bu alanda çocuklar doğaya uygun olmayan bir çok hareketleri deneme

yanılma ile öğrenme durumunda pek de iyi bir biçimde kontrol edememeksizin yaparlar. Ve dolayısı ile ailenin belli sınırlarla bu hareketleri denetlemesi ve yönlendirmesi ve hatta belli standartlara uygun bir hale getirmelerine yardımcı olması gerekmektedir. Kısacası belli sınırlara çarparak belli aşamalara doğru hareket etmeleri esası söz konusudur. Bazı aileye göre çocukların yanlış ve aşırı hareketleri aileleri hadsiz üzüntülere sokabilmektedir. Ama şimdi bu durumda bu üzüntüler içinde kendilerini bulan ailelere sorular sormak gerekmektedir. Yani esas olarak çocuğun aile içinde normalin dışında olan hareketleri mi aileyi bu kadar üzmüştür? Yoksa ailenin kendi sözünü geçirememesi mi? Yoksa başkaları ne der kaygısı mı? Bu bir utanç kaynağı mı olmuştur, yani ne kötü anne baba diyecekleri için mi aile bu kadar üzüntü duymuştur?

Şimdi burada kötü ya da yanlış bir hareket için ailenin reaktif olduğunu görebiliriz. Ama bu reaktiflik duruma olan bir tepkidir tepki olmasına da bu tepkiye giderken ailenin verdiği yargı acaba "kendi iç algı zorluklarından, kafalarının ya da duygularının karışmasından yani kısacası içine girdikleri kaostan" ötürü mü acaba böyle bir tepkiye ulaşmışlardır?

Bu durumda bu yargı durumu esasında bizi anlık bir değişime ulaştırmıştır. Yani öfkemiz kabarmış ve çocuğumuzun bir konuda bize göre yanlış bir yerde olduğunu görmemize neden olmuştur. Demek ki, bundan sonra aile olarak bu konu üzerinde bizim biraz daha çalışmamız gerekecektir. Diğer tarafta bu çocuk içinde bir değişim nedeni olmuştur. Bu tarz bir hareketi bir daha yapmamaya gayret etmelidir. Ama dikkat edersek her iki tarafta da ıslah acaba olması gerektiği gibi mi olmuştur? Aile tarafında ıslah acaba çocukları tarafından başkaları yanında utandırılma korkusunu mu temel almaktadır? Ya çocuk için düzelme arzusu gerçekten yaptığını yanlış olarak görebildiği için midir? Yoksa korktuğu için midir? Dikkat ederseniz geldiğimiz nokta esasında "korkular" olmuştur. Yani burada esas olması gereken ailenin yargıyı merhamet ile dengeleyebilmeleri olmalıydı. Bunu her tür insan ilişkimize taşımamız mümkündür. Bakın demek istediğimiz kainatın temelinde Yaratan'ın hareketi "sevgi ve ihsandır" ve biz bunu bütün yaşamın üstüne şablon olarak koyuyor ve inanılmaz sihri birlikte görüyoruz. Eğer burada çocuğa sevgi ile yaklaşıp onu korumak amaçlı bir disiplin yaklaşımı ile hareketi konusunda uyarım sunabilseydik o zaman bu çocuğun ıslaha yürüyüşü sevgi ve ihsan bareminde ve büyük bir saygıyla gerçekleşecekti. Yani korkuyla değil. İşte yargı ve merhamet üzerindeki denge bu bağlamda bütün davranışlarımız üzerinde esastır.

IX.

DARLIKTAN

GENİŞLİĞE

Ruhsal gelişimin kendine has bir seyri vardır. İnsanlar mutluluk arayışı ile ruhsal gelişme arasında ister istemez bir bağ kurarlar. Bu bağ yanlış kurulmuş bir bağ değildir. Gerçekten de hazların en üst derecede yer alması esasında bizim ruhsal gelişimimizle bağlantılıdır. Ama bu gelişim insanın yine anlık haz bekleyişinde olduğu gibi anlık bir çözüm şeklinde değildir. Yani hemen birkaç ruhsal deneyim yapıp ya da belli başlı piyasadaki ucuz ruhsal çözümleri deneyimleyip

hemen mutluluğa kavuşmak esasında bir gelişim değil gelişimi itelemek ve üstüne sahte ve anlık ve suni bir gelişim varmış gibi izlenim veren bir illüzyon oturtmak demektir. O zaman çevrenin sürekli olarak bir pazarlama zihniyeti ile dağıtmaya çalıştığı gerek dinsel olsun gerekse bir manada illüzyon mahiyetinde ruhsallık olsun bu tarz kısa çözüm yolları elbette bize bir şeyler kazandıracak değildir.

Bütün bu ve benzeri anlık çözümlerden bir medet ummamız doğrusu bizi uzun süreli hayal kırıklıklarına taşımış olacaktır. O zaman denilmek istenilen nedir? Söylenilmek istenilen ruhsal gelişimin esas olması gerektiği şekliyle yani alma arzularımızın “sevgi ve ihsana” dönüşmesi gerekliliği haliyle kolay edinilebilir bir durum olmadığıdır. O zaman kolay değilse neden zor olanı edinmemiz gerekmektedir? Bu sorunun da cevabı nettir. Çünkü zaman birimi bizim için değerlidir. Kainatta zaman mefhumu yoktur. Yaratan için de ruhun şu andaki beden seyri içinde bir zamana tabi olması gerçeği vardır. Yani O’ndan gelen ve O’na dönecek olan Ruh’un bu seyahatinde esasında kimsenin bir acelesi yoktur. O zaman gelişim süreç alan bir olgudur. Ve bu tarz zorlu bir gelişim sağlam, kalıcı ve sonsuzluğa yönelmiş sonuçlar getirmektedir. Mesela bir çınar ağacına bakarsak yüzlerce yıldır yerli yerinde ve binlerce kuşa ve hayvana ev sahipliği yapıp doğayı pırıl pırıl varlığı ile şenlendiren yapısıyla uzun yılların, asırların derinliklerinden gelen bir gelişimin sonucu olduğunu bize gösterir. Bu çınarın tanıklığı esasında bizim ruhsal gelişmemiz içinde güzel bir örnek teşkil edebilir. Yani bir küçücük tohum asırların sarsıntılarında binlerce kılcal kök salmalarla ve dal uzatmalarla inanılmaz bir görkeme ulaşabilmektedir.

Bu durumla kendi ruhsal durumumuzu karşılaştırmamız hiç de yanlış bir şey olmayacaktır. Bizim ruhsal gelişimimiz esasında Yaratan’ın katında başlamış bir yansıma hadisesidir. Yani “sevgi ve ihsan” O’lan yüce Yaratan’ın düşüncesinin yaratma işlevinde kendini yansıtması olan bir yaratılış sisteminde ruhlarımız mevcuttur. Bu mevcudiyetten başlayan yolculuk esasında yer yüzünde sıfır noktasında bir “benlik” algısında yeniden yukarıya yönlenecektir. Yani tohum vardır ve düşüp ölmesi şarttır ki, yeniden hayat bulsun ve ölümü ve hayatı aksettirerek varlığın “sevgi ve ihsanda” yansımaya, Yaratanın ışığının tam aksine neden olsun. Yine bu olay bize bir başka noktayı da işaret etmektedir. Bu nokta ise düşüşlerin yükselişlerle olan bağlantısıdır. Ama elbette yine ve hep ve her zaman olduğu gibi fark ediş boyutlarında yani eğer kalp noktasının açıklığında Yaratan’a yol alma esnasında kötü eğilime olan alışkanlıkların etkisinde ve alma arzusunun dehşetli pençelerinden kurtulma mücadelesinde zaman zaman derin uçurum uçuşları söz konusu oluyorsa ve bunun farkındalığı mevcutsa o zaman bu uçurumlar daha iyi tırmanışlar için birer “yükseliş düşüşü” olmuş olacaktır. Kısacası alma arzumuz ışığı daha da net algılayabilmek için “bana” değil “Yaratan’a” doğru daha da genişleme gösterme durumundadır. Yani bir çok kişi için darlık bir karanlık, darlık bir felaketken eğer yürek noktası olan bir kişi varsa bu kişi için sadece ışığın karanlığın baskısında ve esintisinde zaman zaman sönmeye yüz tutması gibi bir hadisedir ki, o zaman ışığı koruma çabaları ve çoğaltma çabaları artmış olacaktır. Yeter ki, farkındalık olsun, yeter ki, her bir eski alışkanlığımızın getirdiği pesimist bakışlarımız size bütün bunların pesimist bakışınız, eski yaratılışınız olduğunu size haykırınsın.

Bazen darlığın getirdiği dar alan paslaşmalarının doğuracağı ekstra enerjiler bize birer sıçrama fırsatı doğuracaktır. Bu nedenle her dar alan paslaşmasında “tek bir hareket” öğretisinde “yolun dostu” “uyumun talebesi” olma prensiplerini unutmamak kaydı ile sürekli hareketlilik ve sürekli umut dolu olmak eninde sonunda Yaratan ışığını, hazzı alma doğrultusunda kabımızı her dar alan hareketinde milim, milim genişletecek ve bize daha da çok, daha da çok Yaratan’ı edinme fırsatı verecektir. Eğer düşme yoksa, eğer darlık yoksa, genişliğin yaşamınıza girdiğinden emin olmanız da mümkün olamaz.

X. ÖLÜM VADİSİNDE YÜRÜYÜŞ

Yaşadığımız zaman birimi içinde olumlu ya da olumsuz çoğu zaman ne tür bir ortamın içinde olduğumuzun bilincinde değilizdir. Genel olarak düşüncemiz hep bir sonraki ana bağlı olarak hareket etmektedir. Ve o bir sonraki hal içinde hedeften ziyade hedef olarak hayal meyal belirlediğimiz noktaya doğru hareket arzusu ile o noktaya ulaşamayacak olma ihtimalinin envai çeşit korkularına bakarak hareket ederiz. Bir de üstüne üstlük bu korkuların bir de arkadan çekişi olarak bize geçmişte yaşadığımız hep kötü tecrübeler eşlik etme durumundadır. Yani kısacası hem öngörüşümüz umutsuz bir durumdadır, hem de arka planımız oldukça umutsuz bir durumdadır. Esasında bizi ölüm vadisinde yürüyüşe çıkararak da büyük bir ihtimalle bu iki taraflı umutsuzluklar tablosudur. Bu iki ucu umutsuz, iki ucu olumsuz çubuk sayesinde bizler iki ara bir dere her taraf dağlarla çevrili bir vadi arasında, sıkışmışlığın hissi ve depresyonu içersinde ilerlemiş gibi yaparız esasında yükseklikler ve hem arkada hem önde ümitsizlikler elbette bizim ilerlememizden ziyade yerimizde saymamıza yol açacak bir baskı pozisyonu oluşturacaktır.

Şimdi böyle bir konum içinde dahi düşünmeye, anlamaya, algılamaya, karar vermeye, hissetmeye meyilliyizdir. Yani esasında ölüm vadisi yürüyüşümüzde dahi yanımızda biz yine bizizdir. Daha doğrusu "ben" ve "bendeki Ben" benle birlikte. Eğer gönül gözüm ışığı birazcık olsun alabilecek bir durumda ise ve küçük ışımaya hala bir çırpınma ya da anlık çakmalar değilse ve hala bu anlık çarpınmalar bu sıkıştığı alanda "kendi anlık çıkarlarıyla" soluk alacağı küçük dinlenme noktalarını kurtuluş olarak bellemiyorsa yani kısa paslaşmalarla durumunu değerlendirmeyip çok daha üstlerin varlığının hayalini kurmayı başarabiliyorsa o zaman Yaratan böyle bir anda dahi ve hatta her andan daha çok bizimledir. Ve benimledir çünkü "ben eksik, sıkıntılı ve dar bir alanda olduğumun" farkındalığındayım. Çünkü böyle bir eksiklik tamlık arzusunu da beraberinde getirecek ve dolayısıyla beni "ölüm vadisi yürüyüşümden" yaşam vadisi dinlenmelerine taşıyacaktır.

En azından "gönül gözü" açık olanların her ölüm vadisi yürüyüşlerindeki beklentilerini bu yola transferleri kayıtsız şartsız olması gerektir. Olmuyorsa kainat henüz içeriye yansımış değildir demektir. Kainatın yansımaması Yaratan'ı henüz arkadan bile gömüyoruz demektir.

Şimdi Yaratan'ın bizle olması kavramı bizim zaman kavramımızla çatışan bir durumdur. Benim için zaman vardır. Yaratan düşünce için ise zaman zamansızlıktır. Benim için sistemin içi vardır ve hatta sistemin içinde var olan benim sistemim vardır. Oysa Yaratan için sistem vardır ve dıştan kapsayan bir şekilde sistemin içinin de kapsanması vardır. Dış ve iç, en ve boy, derinlik ve yükseklik bütün kapsam ve görüş Yaratan'ın kucaklamasıdır. Oysa bunu ben bana çekmedikçe bu kucaklamanın farkındalığı bile bende yoktur. O zaman, zaman sebep ve sonuç arasındaki uzaklık olarak tarif edilebilir. bu da aksiyon ve reaksiyon arasındaki ayrımdır ve işleyişle işleyişin kar payı arasındaki yerdir. Bir kişinin hareketi ile kaçınılmaz yankısının arasındaki süredir. Suç ve sonucu

arasındaki bölmedir. Önemli olan ve kişiden beklenen bu boşluk esnasında dahi pozitif işlevinin ve Yaratan düşüncenin gerçekliğini görebilmesi için gönül gözünün açık olabilmesidir. Ve bu şekilde bir bakışın inanılmaz ruhsal gelişim boyutunu ilk basamağından itibaren hissedip algılayabilmesidir.

Fakat ne yazık ki, zaman yanlıgısı anlık beklenti fırtınası ve geçmişin eğri tecrübeleri ile geleceğin eğri hedefi bizi hep sağa sola doğru sallamakta ve dikkatlerimizi dağıtmaktadır. Ve sanki hep kazanan negatiftir ve kötü eğilimdir. Zaman gecikmedir. Oysa bu gecikme bizim sebep sonuç ilişkisi prensibinin işlemesidir. Çünkü bize bir fırsat penceresi açar ve bize tam tatmin, değişim ve sebep sonuç prensibi ilişkisinin dünyada en etkin işleyen prensip olmasını görmemizi sağlar.

Eğer aradaki zaman payını çıkarırsanız esasında kişi olumsuzluğunun, kötü eğiliminin, yola aykırı yaşantısının cezasını o an almıştır. Merhameti alan içinde durum böyledir. O andaki Ölüm vadesi yürüyüşü bir yaşam yolu hali de olabilir. Bu noktada geçmişler geleceğe bakışın etkisi ve anı algılamının etkisi de bu yolu farklı kılacak etmenlerdendir. Yeter ki, sihirli çubuk dokunsun yani karşılıksız vermenin doruklarında, her şeyin "iyi" olduğu gerçeğinin ayakları yere basan prensipler üzerinde yükselmesinde evet, her şey ama her şeyin mucizevi bir biçimde iyi olacağı gözlemlenecektir. Ve ölüm vadesi yaşam vadesine "bendeki BEN'le" dönüşmüş olacaktır.

XI. DOĞAYI GÜCENDİRMEK

Kainattan bahsediyoruz ve kainat içindeki alemde ve alem içindeki farklı farklı alemlerden bahsediyoruz. Bütün bu alemler çok orijinal bir biçimde kendilerine has kurallara sahip olarak ve birbirinden farklı kurallarla ama yine belli bir düzen içinde yaratılmışlardır. Yani doğa aynı zamanda belli bir düzenin ifşası anlamındadır. Ve doğayı kapsayan Yaratan doğası yani sistemin genel ahenginin kaynağı olan esas düşünce her bir doğa noktasını muhakkak bir surette belli bir düzen ve dizayn içinde ihtisamlı bir vaziyette ilahi bir amaç diyebileceğimiz bir amaç doğrultusunda yaratmıştır. Şu an bilmediğimiz bir nedenden bir küçük organizmayı değersiz ve amaçsız bir yaratılış olarak görmemiz mümkün olabilir ama henüz keşfedilmemişlik noktasında bu durum böyledir. Ya keşfettiklerimizde gördüklerimiz ve kainata ve doğasına inanılmaz katkılarına ne demeli? Bu ilahi gayede "sınırsız bir haz" verme mevcuttur. Bu hazın algılanmasın hazın verilmiş noktası ile iç bağlantı diyebileceğimiz yukarı ve aşağı arasındaki boşluğun bir yolla yani ruhani ve manevi gelişim diyebileceğimiz yolla aşılmasına bağlıdır. Yani bir klasik müzikten alınabilecek zevk o müziği yapanın algı, anlayış, hissediş ve ifade ediş gibi içsel yükseklikleri ile bir nebze de olsa ortak bir paydada buluşmakla mümkündür. Hele hele bu hazzı doruklarına eriştirecek olan nokta ise bu müzisyenin hislerini üç aşağı beş yukarı da olsa edinebilmiş olmasıdır.

Bu noktada insanın yaratılış ve konum itibariyle hayvanlar aleminin en üst noktasındaki yerine iyi bakmak icap eder. Fakat bu bakış açısında katiben "kötüye meylin ve negatifin" etkisi

dahi olmamak şartı ile yeri çok üstlerde sabitlenmektedir. Yani düz bir söyleyişle ifade etmek gerekirse çıplak haliyle ve bütün doğallığıyla insan esasında Yaratan'ın "sevgi ve ihsanında" tam yansıtıcı olması kaydıyla adeta sınırsız hazzın gayesinde yaratılmış kainat içinde bu sınırsız hazzın sınırsızlığının farkındaki kaynağından sınırlı dahi olsa kana kana içerek bir çok alem üstüne hükmetme ve bu hükümle aynı zamanda manevi manada da çoğalma mesuliyetiyle vardır.

Doğrular doğru oldukları halde eğrilerin ilizyonu nedeniyle belli bir müddet içinde kolay kolay kabul edilip anlaşılabilirler. Durum böyle dahi olsa doğru kavramı doğallığı ile bulunduğu Yaratan'ın salt ve mutlak düşünüş ve işleyişinden etki ile bir huzme yansıması oluşturabilmektedir. Mesela çok salt, mutlak, sade, tarafsız, merhamet ve adalet dengesi içinde, yolun dostu ve kutsal yalnızlar olarak düşünebilip bunu işleve dökebileceklerinde inanılmaz vizyon açımları vardır. Adeta bu tarz salt, sade, yalın, Yaratan paralelinde, doğa uyumlu insanlar için adeta vizyon gün ışığı gibi net bir biçimde akılda ve ruhta ve hissedişte kendini ifşa edecektir.

Demek ki, ilahi kapasite diyebileceğimiz muhteşem Yaratan düşüncesinin kainat ve doğa varlığı içinde algılarımızın çok yüksekte olabileceği bir kapasitemiz mevcuttur. Yeter ki, bu kapasitenin varlığının yegane sebebi olan "doğasını gücendirmemek" gerekmektedir. Yani mesela kapasitemiz "verdikçe almaya meyillidir". Doğanın paralelliğinde bunun beklentisi yoktur. Çiçek açar, açması gerektiği için açar. Çiçek para kazanmak için açmaz ve açmayan çiçek doğasını gücendirecektir. Aynen öyle eğer insan karşılıksız ihsanı doğası kılıyorsa "uyum talebesi" olarak bunun karşılığında "kapasitesini tam kullanıma yönlendirmiş olacaktır" ama bunun tersi olursa o zaman "doğası gücenecektir". Benliğinin arayışı içinde kainatta binlerce ruhlar aslında kendilerini "benliklerinde" potansiyelsiz olduklarına mahkum etmiş vaziyettedirler. Potansiyellerini kullanamamaktadırlar. Ama tam tersi doğalarının gereğini keşfettiklerinde hayvanlar aleminin en üst noktasında bazı alemlerin üstündeki hükmetme ve çoğalma yetkisinin ne denli etkinleştiğini göreceklerdir. Fakat ne kadar hissiz ve ne kadar hassaslıktan uzak olursak ve özellikle Yaratan insan bağından ötürü, insandan insana ilişkilerde "ben" duvarını araya koyarsak ve hatta daha da ötesi insandan kaçarsak "kaos içi ıslah" prensibinden de kaçtığımız için doğal olarak "en üst derece hazzın kaynağı olan" o "en üst ruhsal değeri de" kullanmamış olmamızdan ötürü kaybetmeye başlarız. Yani bize yüklenmiş olan o doğamızdaki doğal gayenin bizdeki halini, ve bizim esas yaratılış gayemizdeki halini maalesef gücendirmiş oluruz. Bu gücendirmeye en büyük tetik veren durum "tolerans" kavramının biz de işlememesi ya da yavaş işlemesidir bununla birlikte "her çeşit yargı" kavramının da işlemesi bize "doğamızın ve doğanın bize güvenmesi" durumunu getirir. Yaratanın yaşamlarda o müthiş gayesi doğrultusunda çok özel rolleri vardır. Bu roller "en üst hazların" insandan insana ve insanlığa ışımasıdır.

XII. BAĞI ARAMAK

Biz kendimiz olmaktan bahsederken çoğu zaman öncelikle "benlik keşfimizde" yalnızlığımızı da fark ediyoruz. Bu yalnızlık bütünlüğün hazzındaki "kutsal yalnızlık" şeklinde bir yalnızlık değildir. "Benlik keşfi esnasında "kendi için alma arzusu" noktasında kişi aslında kendi "çıplak yalnızlığını"da" görmeye başlayacaktır. Şimdi bu an "bütünden parçaya indiği halde" hala bütünü algılama halinin bir ilizyon olduğunu eninde sonunda fark etme halidir. Bu hal esasında

panik anıdır. Ve bu panik anındaki kişi aslında tam anlamıyla “çıplak özünü” algıladığı gibi “çıplak yalnızlığı” ile de ilk kez yüzleşmektedir. Yani aslında “alma arzusunu” “sevgi ve ihsan için” vermek için alma” durumuna çevirmesinden önce “boyutsuzluğunu da görmektedir”. Yani ortada “düz bir madde içi durumu” söz konusudur. Bu “madde içi konumunda” “verme için alma’ya” yöneldiğinde esasında sadece ilk boyutu edinmeye başlamaktadır. Yani esas “yaratılış gayesi” diyebileceğimiz “mana boyutunda” yeni rahme tutunmuş sağlıklı bir cenin gibidir. Şimdi bu ceninin hareket hali, dünyaya bir manada sevgi ve ihsan sunmaya başlaması ancak dünyaya geldiği andan itibaren. Ama bu ceninin şahıs olması teşbihte hata olmaz sanki insanın kendi “madde” boyutunda “manasını” görmeye başlaması gibidir. Bunu gördüğünde “maddedeki düz konumundan” manadaki yeni derinliğe gelmesi ona yeni bir boyut tek bir boyut kazandırmıştır.

Fakat bu durumu hızlandırmak esas söz konusudur. Yani “ruhsal gelişimimize” bir çok şey etkendir. “Mana gurubu içinde olmak” ve “mana çalışmak” elbette bu ruhsal gelişimi en hızlı bir şekilde “hamlıktan olmaya” doğru taşıyan önemli bir ara geçittir. Ama bu ara geçidin içinde de hızlı olma yanında bir de hız içinde bulunan seviyeyi de sürekli “üste çekme” durumunda tutmak esastır. Yani bir hız içinde olunabilir ve bu hız manevi gelişmeyi yatay olarak götürebilir ama ya dikey gelişme?

Dikey gelişme boyutu çoğaltmak yani kendi boyutumuzu katlamakla mümkündür. Boyutu katlamak “kaliteyi tespitle başlar”. Yani “kendi hız baremimiz içinde Yaratana’ya yürürken” yürüyüşün kalitesi de önemlidir. Çünkü her bir adımın haz olduğu bir yürüyüş vardır ya da her bir adımın zorla atılan bir adım olduğu, ızdıraplı yürüyüşler vardır. Evet, kişi “acılar yolundan” belki “mana yoluna” intikal etmiştir ama şimdi “mana yolunda da yürüyüşün” sağlıklı bir yürüyüş olması esastır. O zaman bu durumda yapılması gereken bu yapay hıza, yapay gelişmeye dikeyi eklemek gerekmektedir.

Dikeyi eklemek “boyut katlama” şeklinde yapılabilecek olan bir gelişimdir. Yani “üstün üstatlarını hayata çekmek” esas olmalıdır. Yani “mana gurubu ve mana çalışması” size yeterince “mana yolu” hızı verecek olduğu gibi negatifin hayatınızdan yavaş yavaş düşürülmeye başladığı yerlerin “basit pozitiflerle dolma durumuna engel oluşturmanız” büyük bir önem taşımaya başlayacaktır. Çok basit bir örnekle doğal olarak kötü sözleri dağarcığınızdan çıkarabilirsiniz ama oldukça yalın ve kaba bir kişi olarak konuşmalarınızla insanlara “sevgisizlik ve ihsansızlık” sunmaya devam edebilirsiniz. Yani Yaratana’yı hayatınıza çekmeden yeni bir ilizyon hayatına ilhak etmiş olabilirsiniz.

Dikey ekleme “boyut katlama” olgusunu “üstün üstatlarını” hayatlarınıza çekme edinimidir. “Yolun dostu” kainat uyumu içinde ışılan üstatların “gönüllerinin” yaşamımıza indirgenmesidir. Bizdeki Yaratana ışığı, bu ışıkta daha çok ışılanların ışıklarıyla boyutumuzu katlar. Yani “üst hazzın tadını” alan, bu tadı daha üstte alanla bütünleşme harika ışımalar doğurur. O zaman “mana çalışmasında” hızla üste doğru çekilirken kendi hızınız içinde boyutunuza sizden daha üstlerde ve daha derin mana denizlerinde ama ayakları yere basan bir biçimde olan “üstün üstatlarının” ruhlarını üzerlerinize çekme kararlılığı çok önemlidir. Kim olursa olsun yeter ki, “yolun dostu” dosdoğru olsun ve düzeyinize hitap etsin. Çünkü bu “üstün üstatları’ndaki” ışıklar sizin ışığınızla sizdeki Yaratana form eşitliği boyutunuzun katlanmasına vesile olacaklardır. Ruhunuz bu “ışılan ışık ruhlarla” çok daha farklı, çok daha bütüne bakan ve çok daha hızlı ama güvenli adımlar atmış olacaktır. Ve ruhunuz bütünlüğe yükselişin o en üst hazlarında sırların açılımı zevkinde “kutsal yalnızlığı” algılamış olacaktır.

XIII.

KENDİNE KANMA

Çoğu kez “yalandan nefret ettiğini” söyleyen insanlarla karşılaşırız. Bu insanların bir çoğu gerçekten de yalandan nefret eden insanlardır. Ve çevrelerine de bu konuda iyi birer örnek de oluşturmaktadırlar. Ama ne yazık ki, bu kişilerin büyük bir çoğunluğu kendi “benlikleri ile kendi çıkarları için alma arzularında” ne yazık ki kendilerine yalanlar söylemektedirler. Bu durum başkalarına yalan söyleme durumundan çok daha kötü bir durumdur. Çünkü bu tarz kişiler sadece bir kişiyi değil yaşamlarını, yaşam yönlerini dolayısı ile bu yaşamlarıyla ilişkili herkesi kandırmaktadırlar. Bu tarz bir kandırmaca da aslında sadece kişinin karakteri ile alakalı değildir. Aynı zamanda aile, çevre ve toplumla da alakalıdır. Çünkü herkes üç aşağı beş yukarı aynı şekilde davrandığı zaman bu durum sanki doğal bir durummuş gibi değerlendirilmeye başlamaktadır. Bir manada “yalancıların yalancı ruhları” bizden konuşmaya başlamaktadır.

“Yalancıların yalancı ruhları” artık farkında olmadan bizim ruhumuzun üzerinden konuşmaya başlamaktadır. Bu konuşma bizim tamamen yaşam hedeflerimizi baş aşağı yapan bir taklidi tekrarlar bütünüdür. Yani mesela farklı bir lehçede konuşan insanlar arasında birkaç gün geçirmeniz sonucunda artık aklınızda hep o lehçenin dolaşması gibi bir durumdur bu, hele hele etkiye açık olanlar bazı kelimelerini bile hemen o etki altında kullanmaya başlarlar bile.

Bu tuzağa düşmemenin yolu da bu tuzaktan haberdar olmadan geçmektedir. Bu nedenle sık sık doğal uyum talebeliğinde “yola uyumun” tam olup olmadığının kontrol edilmesi gerekmektedir. Diğer taraftan esas etkin olan en iyi uyum için en iyi uyumluların takibi, en çok onlarla irtibat halinde bulunması “boyutun katlanması” gibi vaziyetlerin oluşturulmasıdır. Yani “Yalancıların yalancı ruhları” etkisini “doğruların doğruluk ruhları” ile yer değiştirmemiz esas olmalıdır.

Şimdi her şeyden önce doğal olarak öncelikle “ben” merkezli yaratılmış olmamız hasebiyle kendi yalanlarımıza herkesten önce kendimizin kanması esastır. Ve bu oluşturduğumuz hikayelere, yazdığımız senaryolara kendimiz kandığımız gibi bunları dünyaya da aynı şekliyle hatta biraz da üstüne ambalajlar yaparak ilan ederiz. Yani bizden yayılan sadece negatif değil aynı zamanda negatifin üzerine adeta krema oluşturan yalanlarımızdır. Ve içimizin “doğal uyumla uyumsuzluğunun” dışa yansımada bir kayma, bir ilizyon söz konusudur. Elbette bu dışa çıktığında da o zaman ilizyon bir dünyayı da beraberinde oluşturmaya başlayacaktır.

Kendini kandırma ve bu kandırmaya alet olma yani kanma bütün kandırmaların, aldatmaların en şiddetlisi ve en zararlısıdır. Çünkü bu kandırmada niyetlerin saflığı gibi bir durumda söz konusudur. Yani aslında “niyetlerin iyiliği de” bir anlamda böyle bir “kişinin kendi yalanlarına kanması” durumuna kurban olmaktadır. Pencereden yansıyan ışığın huzmelerinde birden bire oda içinde havada uçan tozları görmek mümkündür. İşte bu nedenle Yaratana’ın ışığının içe alınması ve “kendimizi bile kandırma” konumundaki o inanılmaz benlik taktiklerimizi açığa çıkarması çok önemlidir. Çünkü o zaman “ayna ile muammalı” bir şekilde önce bizi, önce içimizi ve sonra kendimiz olarak yarattığımız küçük “bencil” dünyamızı görmemiz mümkün olur.

Böyle bir tehlike için oldukça net bir “gönül görüşü” olması gerekmektedir. Net bir gönül görüşü “sırrın açıldığı” doğal hayat uyumu ile ilerleyişte “gönül görüşü” üzerine bina edilecek olan geniş bir perspektifte hedefi gören ve hedefe taktiklerle değil belli bir netlikle Yaratan’a doğru akıl ve mantıkla yürüyüştür. Bu yürüyüşte netlikte üst aklın aşağıda işletilmesi niyeti vardır ve bu nedenle bütün bizim dikkatimizi dağıtan kişi, durum ve ortamlardan elden geldiğince “boyutumuzu katlayacak” ortamlara katılma önemlidir. Yalancılara yalancı ruhlarından uzak duruş doğruların doğruluklarını üstümüze çekmektedir. Bu durum “tek hece” durumu yani iç ve dışın dengelendiği, negatif ve pozitifin her ikisinin pozitif olduğu durumdur. Mesahi düzey durumudur.

Kendine yalan söyleyen ruh’un Yaratan’la paralelliği yoktur. Dolayısı ile “doğal uyumu yoktur”. Uyum talebesi değildir. Kendi “uyum talebesi” olmayanın “ıslahı ve ıslah olmuş bir çevre edinimi” mümkün değildir. Özellikle kişinin içinde sürekli suçlayıcı bir iç sesin varlığı “yalancılara yalancı ruhları” etkisinde olduğunun en güzel kanıtıdır. İçinde bulunulan konumun en iyi konum olduğu bilincinde “hariçten gazel okuyanlara” bir sus demek esasında “doğruya hareket” adıdır.

XIV.

İYİNİN YANKISI

Bazen sözlerimiz eylemlerimiz kadar büyük bir önem taşımaktadır. İnsanlar kendi iç dünyalarını, düşüncelerini, hayata bakış tarzlarını hep sözleriyle dile getirirler. O kişinin konuşması iç dünyasının en büyük ele vericisidir. Bir kişinin üç aşağı beş yukarı kim olduğunu anlamak kelimelerinin arasına dikkat etmekle mümkündür. Kimler çok fazla “ben” kelimesini zikrediyorsa bu o kişinin “benlik” düzeyindeki mücadelesine işaret etmektedir. Bir kişi ne kadar “suçlayıcı” konuşmalarda bulunuyorsa ne kadar “tehdit” dolu bir ruh haleti içinde olduğunu görmemiz mümkündür.

Elbette bütün bunları hep karşı tarafı yakından tahlil edebilmek için söylemememiz hatta kullanmamız oldukça kolaydır. Ama işin esası ya biz kelimelerimizle, kurduğumuz cümlelerimizle neler ifade ediyoruz. Acaba ne kadar kendimizi ifşa ediyoruz? Ya da ne kadar gerçek bizi ifade edebiliyoruz? Bu oldukça zor ifade edilebilecek bir durumdur. Çünkü bir çok konuda “alma arzumuz ve kendi benliğimiz için almamız” başımıza inanılmaz dertler açmaktadır. Şimdi yaptıklarımız, düşüncelerimiz, yürek arzularımız sonunda başımıza hep iş açarlar. Ama bu sadece eylemlerimizle, arzularımızla bağlantılı değil aynı zamanda kelimelerimiz, kendimizi ifade etme şeklimizle de oldukça bağlantılıdır.

Çünkü bir çok zaman gözümüze çarpanları kontrol altında tutabilmemiz mümkün değildir. Bir çok şey birden bire gözümüz önünde gerçekleşirse bunu görürüz. Kulağımız için de bu böyledir. Birileri küfreder ve biz bu küfrün kulağımıza gelmesine mani olamayız. Ama dilimiz ise bizim içimizin dışı ifadesidir. Yani esasında yüzde yüz bizim madde sınırlarımız içinde kullanabildiğimiz bir organımızdır. Bu nedenle ve normal olarak dili esasında kontrol edebilmemiz mümkündür. Ama bunun mümkün olabilmesi ta bizi “kalp noktamızın” açıklığına kadar gitmemizle bile bağlantılıdır. Çünkü dil her ne kadar küçük bir uzuvsa da bir hayatı “zindandan çıkaracak ya da bir hayatı zindana sokacak kadar” zorlu bir uzvumuzdur. Zaten bu nedenle önemlidir. Konuşurken bile Yaratan’ın o muhteşem “sevgi ve ihsan O’lma” özelliğini yansıtmada konusunda daha eylem

olmaksızın ya da eylem öncesinde bile çok önemlidir. Bir manada “dilini kontrol edebilen eylemleri üzerinde de hakimiyeti olandır” dememiz mümkündür.

Aslında dilin inanılmaz bir enerji potansiyeli vardır. Yaratan’ın bir anlamda düşüncesinin işlevi ile kendini ifadesinde sonucun oluşumu gibi “dilini de bu Yaratan işlev” benzerinde bir vazifesi vardır yalnız burada kötü olan bu mühim vazifenin tespiti. Çünkü “kötü eğilimde” olduğu gibi “dilini kullanımında da” belli bir enerji potansiyeli fark edilmez ve bir ilizyon olarak otokontrole bağlanmış bir taşıt gibi kendi başına buyruk olarak kullanılır. İşte o zamanda sürekli olarak dilini hep kolay olana meyli ile, kolay olanın getirilerine bir manada kendini hapsedmesi söz konusudur. O zaman bu hapsedişte inanılmaz bir enerji kaybı ile birlikte, kendini ifade etme zorluğu vardır. Kolaylıkla kendini ifade ettiği ilizyonda aslında kolaylıkla kendi başına adeta negatif ağlar örmüş olmaktadır. Negatifin bütün etkisi dilini kontrolsüz kullanımında söz konusudur. Anlak hazların getirdiği bütün verimsizlik yine aynı şekilde bu durumda da bizim üzerimize gelmektedir. “Ben için almanın durdurulması” şeklinde “ben için konuşmanın durdurulması” esasında Yaratan’ın “sevgi ve ihsan” prensiplerini “dil üzerinde” işletme esası bize üst ışıkları getirecektir.

Sözcükler kaplardır. Beraberinde olumlu ya da olumsuz enerji taşıyıp dururlar. Ve sözlerimiz bize ipek bir koza örler ya bu kozadan kelebek doğarız ya da bu kozada ölür gideriz. Sözlerimiz öncelikle bize enerjidir. Bizi bina eder ya da yıkar. Ve elbette karşımızı bina eder ya da yıka. Aslında manevi manada dünya üzerindeki ruhani vazifemiz için süresiz zamanımızı kısıtlar. Olumlu sözlerimiz ise yaşamımıza zaman eklemeyi ama azaltmaz da. Aksine manevi hizmetimiz üzerine haz dolu, aydınlık bir iç alemi ve aydınlık bir dış alemi ekler. Sözcüklerimiz bize tuzak olarak geri dönebileceği gibi, sözcüklerimiz bize kucak olarak da geri dönebilirler. Ölüm ya da yaşam sözleridirler. Sevgi ve ihsan sözcükleri aracılığıyla eylemden ziyade gönüllere yol oluşturur ve “sevgi ve ihsanla” bizden fıskıran sözcükleri kulaklarımızda yine olumlu bir bina ediş için bize geri dönerler ve karşımızdakilere çarpıp yine bize dönerler ve “ikinci bir iyinin yankısını” oluştururlar. Sözler “iyinin yankısı” olduğunda adeta “ruhunu düşürürler”.

XV.

ERTELENMİŞ UMUT

“Ertelenen umut hayal kırıklığına uğratar, yerine gelen dilekse yaşam verir” sözü gerçekten ilginçtir. Çünkü dileğin, iyi anlamda gönülden dilemenin karşılık bulacağı netliği vardır. Umut etmekle dilemek arasında aslında bir fark vardır. Umut etme aslında içinde engellerin varlığının ağırlığının hissedildiği bir kavramdır. Yani umut elbette güzel bir şeydir ama sanki uzaktadır. Sanki umudu saran bulutlar vardır. Oysa dilek çok daha hafiftir. Biraz daha netliği vardır.

Şimdi umut ediyorum dediğim zaman evet uzakta bir ışık olduğuna işaret ediyorum demektir. Ama bu uzakta olan ışığa bakışında sanki birden bire olup olmama kaygılarını da beraberinde bana çağırıyorum gibi bir durum oluşturmaktadır.

Dilek kavramındaki netlik üzerinde yoğunlaşmamız esastır. Yani sadece umut değil umutla birlikte andığımız iman ve daha sonra bunu bağladığımız “sevgi ve ihsan” hattı üçlüsünde aslında tamamen “edinimi arzulanma gerçeği” yatmaktadır. Bu gerçek saltır. Bu gerçek yukarıda bize

hazırlanmış olan o muhteşem Yaratan potansiyelini aşağıya çekmek için adeta “yağmur bombası” misali “bereket bulutlarını çeken” bir kavramdır.

Böylesi bir potansiyelde yani iman, ümit ve “sevgi ve ihsan” üçlüsündeki edinin esasında “gel” demektir. Bu çağrıdır. Umutsuz zamanda “gönlün kendi dinginliğinde” netliğe haykırıştır. Ve netlik “gece içinde gelir”. Çünkü karanlık görüleni örtmüşken “ufacık bir ışığa” arayışı gözün ayırt etmesine yol açacaktır. Işığı umut etme ışığın karanlıkta zor bulunabilirliği fikrini ve bir çok engeli beraberinde getirecektir ama ışığı dileme “adeta” alttan üstü davet olarak açık ve net bir gönül haykırışı sunacaktır. Bu çağrıdır. Göz karanlıkta ışığı çağırması olacaktır. Umut engellerin ağırlığında ertelenmeye daha meyillidir, dilek ise sadeliği içinde açık davetiyedir. “Dileğin alacaksınız kavramında dilemediniz ve kim bilir nasıl dilediniz” gibi bir sıralama vardır.

Yukardan verilen ne verilirse verilsin hep kişiye gelendir. Kişiye gelirken hep gelenlerin suçlayıcıları vardır. Umut edilenlerin suçlayıcıları vardır. Umut, umutsuzluğun karşılığında kendi yüklediği yüklerin suçlamalarında umut edildiği süre içinde hep elden eleder. Yavaştır, gelene bakmak görmek demek olmadığı için umutla beklemek, adeta umutla bakmak gibidir. Yukardan gelen gelenedir ve bakılır ve tadılır ama görülmesi için dilemek ve istemek, iyi ve saf ve yürek gözüyle görürcesine istemek esastır. Umut edileni beklemek hep bir şeylere bağlıdır. Hep koşullar lazımdır. Hep bir şeylere başlamak ertelene ertelene umutlar ertelenmiş olur.

Yerine gelen yani olan dilek, yukardan anlık verilendir. Koşulu koşulsuz dilemektir. Saf ve net ve çocukça, olduğun hal ile, oynamadan, abartmadan, “sevgi ve ihsan” koşulunda istemektir. Aslında umut edilen bütün yükleri ile mahva mahkum olabilir. Umut çölde bir serap misali bizi bulduğumuz ortamda ölüme de mahkum etmiş olabilir. Dilekse harekettir. Gönlün hareketi yani haykırışı yakarışı ve bu dileyişin samimi haykırışında birdenbire paklık paklığı, ışık ışığını çekecektir. Bir anlamda dilek umuda asılmaktır. Işığa tutunmayı bilmektir. Işığa tutunuş ancak ışık ışık bir yüreğin tutunuşudur.

Umut sürgün anlarının çılgılığıdır. Bir anlamda S.O.S gönderme gibidir. Dilekte ise içsel olarak umut edileni bana çekmenin iç kıpırdanırları, hareketliliğidir. Bu yukarıdan uyandırılmanın aşağıda uyanma halidir. Çünkü yüreğe çarpan Yaratan ışığı adeta bize çarpan günün ışığı gibi üzerimizden akıp gitmektedir. Her doğan bir gün yepyeni umutlarla doğar, umutlar yükleri ile vardırırlar, engelleri ile vardırırlar. Işık bize çarptığında umut ışığı da bize çarpmıştır. Bu umut ışığı bize dilediklerimizin samimiyetinde dilediklerimizi getirebilecek bir ışık olarak yolu işletebilir. Ama eğer umut umutsuzluğun bir alternatifi gibi negatife döndürülmüşse ve o negatif kapsamda algılanıyorsa elbette dileklerle buluşacak değildir. O zamanda bize çarpan günün ışığı boşuna üzerimizden akıp giden su gibi akıp gidecektir. Ve bu kez karanlık beni kuşatacak ve kendi umutsuzluğunu ve dileksizliklerini bana gece gibi giydirmiş olacaktır.

O zaman her çöl sürgününde bir serap korkusu vardır. Fakat serap korkusundan suyu dilememekse susuzluğa teslim olmak demektir. O zaman serap korkusunun farkındalığında “sevgi ve ihsan” kaynağının bilincinde verileni görebilmenin üst noktalarında halis ve kuşkusuz bir kalple ve koşulsuz bize verileceği bilincinde dilemek esastır.

XVI. SÜRGÜN ÇOCUKLARI

Dünya değişir mi? İnsan değişir mi? Bakış açıları değişir mi? Çok zor bir soru esasında bu sorular cevaplarından korktuğumuz sorular. Bu sorular hep bizden kaçamak cevaplar bulan sorular. Mermeri turnakla kazımak kolay mı? Mermere elle şekil vermek kolay mı? Öyleyse neden böylesine bir sertlik var? Madem dönüşüm ve değişim bu kadar zor. Işığı almak ve yansıtmak bu kadar zor, o zaman neden bu zorluk? Her şeyi bırakalım kalsın mı?

Elbette hayır. Çünkü insanın bu denli sertliği ve sabitliği esasında Yaratan düşüncenin ne kadar kuvvetli olduğunun bir aksi olarak karşımıza çıkmaktadır. Yani Yaratılış esasında Yaratan düşüncenin muhteşemliğinde ve yerli yerindedir. Tekamülü şarttır. A olmadan B olmaz. Biz Z'ye ulaşma gayretinde hep bir üstü getirecek bir altı atlamayı tercih ederiz. Ve bu da bizi daha da bir çaresizliğe teslim eder. Oysa tekamül birbirine iten ve çeken tesir alanlarının bir neticesidir. Bu hareketlilik halidir. Yani bu bir manada “diri” O’lanın aksi ve hatta canlılık prensibidir. Hiç-varlığın kendi mevcudiyeti içindeki o akıl-sır ermez derinliğin en güzel ifadesidir.

Mesela arza bir direk vazifesi yapar misali duran o başı dumanlı dağların zirveleri üzerinde hiç umulmadık bir vaziyette kayaları parçalayan su gözeleri ve hiç umulmadık kayaları delip geçen o ince, hassas, kırılğan, kadife misali çiçekler vardır. Bu “gönül ehlinin” yürek derinliklerinde “sevgi ve ihsan ışığını” aldığında o müthiş sert maddeden manaya fişkırmasının ve kainata inanılmaz tesirine en güzel misaldir. Bu sağlam bir kaya üstüne zarif bir sarayı inşa gibidir. Ve bu saray sağlam bir temel üzerinde yani “benin farkındalığında” dünyaya zerafeti ilan için inşa edilmişse işte o vakit içten dışa fişkırmaya ile harika bir değişimi beraberinde getirir. Aynen bir bebeğin doğal doğumla itilmesi misali, yani dışardan çekilmeden yaratılıştan bir itiş mevcuttur. Ve itiş dıştan çekilmeyi getirir. Haydi şimdi iç itişlerinizde benlik sertliğinizden ıslaha ve kainatı ıslaha.

Temel kaostur. Adeta kaos diyarları hep yeni ışıkları doğurur durur. Yeter ki, bu fakındalık olsun. O zaman sürgünün çocukları olmak ayrıcalıktır. Sürgünün çocukları olmak sürgünlerde “benden” “sene” geçen canların bereketini çekecektir. Yani bir manada “sürgün çocukları” birbirinin bereketleridir. Onlar Yaratan düşünce farkındalığında mirasçı olduklarının idrakindedir. “Gönül gözü açılınca” mirasçılık farkındalığında kaostan ışık çıkarma talim edilmektedir. Sürgün çocukları o sapsağlam aşılmaz ve delinmez olarak düşünülen kayaların içine tohum olmuşlar ya da kaynak olmuşlar ve oradan inanılmaz renkler ve pınarlar olarak fişkırmayı bilmişlerdir. Onlar iki taraflarını birleştirmeyi iyi bilen kişilerdir. Solu sağa çarpıp ortada “iyi”yi yani “gören bütün gözlere hoş gelecek” olan “armoniyi” yakalamışlardır. Onlar dağın yamaçlarında “kutsal yalnızlardır” ama “doruklarda” dünyanın sertliklerine, kaya yüreklerine, taşlık dolu çöl yüreklerine meydan okurcasına zirvelerdedirler. Esasında zerre olduklarının farkında oldukları için ordadırlar.

Dünyanın madde içindeki bütün sorunlarının “su ve çiçek yolculuğu” ile çözüleceği gerçeği “sürgün çocuklarının” gerçeğidir. Yaratan’dan gelip Yaratan’a dönüşte aşağıdaki o enlerin en en noktasında “hayat hakikatının kendi hayatları” olduğunu görmüş ve su ve çiçek yolculuğunda sürgünden Yarattılışa dönüşüme ve değişime yola çıkmışlardır. “Yaratan’ın birliği” ancak “sürgün çocuklarının” su ve çiçek yolculuğunda buluşmalarındadır. Bütünlük manadır, bütünlük ifşadı. Cüz’i olan ancak ihtiyaç için bir kademedir. “Yaratan’ın birliğinde birlik” dirliktir ve diriliktir. Vahdet şahsiyettir, şahsiyet mevcudiyettir. Bu ise hakiki maneviyatın hayal edilemez hakikatlere bizi taşımasıdır. Tekamüldür. Sürgün çocuklarının inanılmaz mana tecrübelerinde zerreden kainata yolculuklarıdır. Bu da Yaratan’ı “hiç-varlığında” yani yerli yerinde hayat sahibi insanlığı aksettirmektedir ve kainatın binler meselelerini anlık değil, nihayetsiz neticelendirmektedir. “Gönüllerin gülmesi, yüzlerin gülmesidir, yüzlerin gülmesi zaman ve madde üstünde yüzebilmektir. Kainatta “insan-ı kamil’e” yürüyüş “sürgün çocuklarının” bütünlük yürüyüşleridir.

Su kayayı delebiliyor, kadife kadife çiçekler yol buluyorsa ve tabiat bütünlük içinde davranıp “yola dost olma” çağrısında yola koyuluyorsa o zaman “sürgün çocukları” “su ve çiçek yolculuğundaki beraber yürüyüşleriyle” her şeyi dönüştürüp değiştirebileceklerdir. Bu itişin yukarıdan aşağıya parçalarda akis vazifesindeki ruhların yolculuklarıdır. Bu farkındalıkta yolculuk “yolcuların” bütünlüğünde Yaratan düşüncesinin muhteşem işlev enerjisini edindiklerinde Yaratan’ı tam ifşa ile umulmaz kaya olmuş maddi dünyayı “su ve çiçek” dünyasına çevireceklerdir.

XVII. YÜZLEŞME

Yaratılmış bütün alem devamlı olarak “sevgi ve ihsanın” karşılıksız takdimi ile hayatını idame ettirmektedir. Yani bir annenin çocuklarını sürekli olarak gözetmesi, kayırması ve beslemesi esasında buna harika bir misal teşkil etmektedir. Ve genelde dünya üzerindeki hiçbir anne çocuklarının helak olmasını istemez. Bu böylesine hassas bir mizan üzerine inşa edilmiş kainatın Efendisi içinde geçerli olan bir durumdur. Kainatta yok oluş dahi bir var oluş hakikati içindir. Yani yok ediliş dahi var oluş için önemlidir. Kısacası diri O’lanın o hayat kaynağı olması hakikatinde hiçbir şekilde bir mahvediş arzusu mevzu bahis değildir. Ancak helak ya “bir başka hayatın başlangıcı olması mahiyetinde vardır” veyahut da “yaratılmışın kendi sınırlı yaratıcılığında kendi üzerine çektiği bir takım menfiliklerden” dolayı vardır. Yani dönüp dolaşp aynı yere gelmemiz elbetteki bir hakikatın hakikat olması vaziyetindedir. Ya “acılar” ya “mana”, ya müspet ya menfi “işte tek hür iradenin”(özgür iradenin, seçimin) olabileceği nokta bu noktadır.

Bu hür iradenin yerli yerinde kullanılması insanı seviyede insana nail olamayacak muhteşem bir “potansiyalin” üzerimize inmesi ve sadece inmesi değil bu inen potansiyalinde bizden yine potansiyel olarak yansıması manasındadır. Helak nurla ilişkinin kesildiği her anda zaten mevcuttur. Kişinin o an bir şekilde helak olmamış olması hayatın normal akışında olduğu manasında değildir. Eninde sonunda nurla alakasızlık, ışıkla irtibat kopukluğu helakı zaten getirmiştir. İnsan ancak ışığı alıp aksettirdiğince özgürdür. Bu hürriyet mahdut bir hürriyettir ama bu mahdutluk dehşet bir kaynağa bağlı olma dolayısı ile tarifi kabil olmayan bir potansiyele dahil olma manasındadır. Yani tabi manada her eve elektrik hattı çekilmiştir. Yani normal durumda hemen hemen her bir evde

enerji vardır ve hatta her alanda bir enerji takdimi mevzu bahistir fakat iş bunu en faydalı halde kullanmaktır.

Bu enerji ve potansiyal kullanımına en büyük mani hayatın bazen kendi yarattığımız bazen de bize göre henüz keşfedilmemişlikten kaynaklı karanlık dehlizleridir. Bu dehlizler, karanlık odalar hem bizi korkuturlar ki bu henüz tecrübe etmediğimiz halde korkunun şiddetinin üzerimize getirdiği bir “hat kopukluğudur”, hem de dehlizler içinde kendi silüetimizin bizi korkutmasının getirdiği bir “hat kopukluğudur”, yani her iki durumda da bir korku haleti vardır ve bu korku haletinde korktuğumuz “korktuğumuz şeylerle yalnız kalmamızdır”. İşte o vakit bize bu dehlizler adeta “kara delikler” olur, yani “uçsuz bucaksız bilinmezlikler” halini alır, o vakit tutunabildiğimiz en yakında mevcut ve silüetini gördüğümüz ve belki de bizim için çok büyük bir tehlike olabilecek o ilk nesneye tutunuruz. Bu nesnenin emniyeti, bizi taşıyıp taşıyamayacağı, doğru bir nesne olup olmadığını hiç düşünmeyiz bile.

İşte bu nedenle bir çok dehlizler bizim için kara deliklerdir ve bir çok dehlizleri ya geçiştirmeyi tercih ederiz ya da inkar ederiz. Oysa esas “ruhani tekamülümüzün” sıhhat ve afiyeti için ve bizi daha üst seviyelere taşıyabilmesi için bizim “evvela” hem henüz tecrübesizliğimizden neşet eden korkularımızı, hem de kendi silüetimizden neşet eden korkularımızı çok yakinen tetkik etmemiz ve onları birer tehdit durumundan çıkarmamız icap etmektedir. O vakit “hat kopukluğu” çok daha üst bir voltaj enerji ve potansiyali ile tam bir aydınlanmaya bizi sevk etmiş olacaktır.

Bir başka tabirle “hat kopuklukları” yani dehlizler esasında bizim içimizin ışıktan mahrum olan kısımlarının kendini ifade ettikleri noktalardır. O zaman bu dehlizleri geçiştirmek veyahut inkar bizi “helaka taşıyacaktır”. Oysa bu helakı yeni bir hayat için “Halikin” “yeniden halkedişi” haline getirmek mümkündür. Her menfi durumda yüzleşme esastır. Kaçmak mümkün değildir. Kaçılmazsa “Yaratan işlev” bu karanlığa “ışık olsun” emri doğrultusunda “halkediş” getirecektir. O zaman yüzleşmede maksat tamamen silüetimizi korkulacak değil “transparan” bir hale getirmek olmalıdır. Çünkü o zaman ancak kişi her menfi duruma düşüşünde sürekli mazideki hadiselerin ve kötü tecrübelerin menfi tesiri altında kalmayacaktır. Yani “helak” edişi bizi helak ediş değil bilhassa mazideki hadise ve tecrübelerin menfiliklerini “helak” edişe çevirmemiz esas olması gerektir. Çünkü bu zamanla bizim her “dehlizlerle karşılaşmamızda” daha az korkularla dehlizleri ya teşhis ya da keşif için bir fırsat olarak kullanabiliriz. Teşhiste bir dehlizi biz mi meydana getirdik daha aleni bir biçimde görmemiz mümkün olduğu gibi, keşifte de bu dehlizin arkasındaki nurlu ufuklara vasıl olabilmemiz mümkündür. Hayat inanılmaz lütuflarla hayattır.

XVIII.

HER GÜNÜN ÖNEMİ

Zaman nehri akıp giderken bu nehir içinde her gün ama her gün olmamız gereken yerde yerimizi alır ve kendimizce nehirden istifade eder dururuz. Her gün o kadar önemlidir ki, çünkü esasında her gün geçip giden su gibi geçip gider ve bize esasında yanlış bir ilizyon verir. Sanki geçip giden günler, su gibi akıp giden günler her biri elimizden kayıp giden ve kontrol edemediğimiz zamanlar gibidir. Yani çoğu zaman bu günlerin arkasından bakıp dururuz ve hep nedense hatalarımızı, yanlışlarımızı düşünür durur ve sanki kaçırdığımız bir trenin arkasından

büyük bir pişmanlıkla bakar gibi bu günlere bakarız. Oysa bu sadece bizim kendi kendimize oluşturduğumuz ve insanlık aleminin büyük bir çoğunluğunun da birbirine aktardığı oldukça menfi bir bakış açısıdır. Çünkü her gün esasında bir başka günü bina için ve bütün günler kainat yaşamını bina için mevcuttur. Ve her bir gün farkına varılsa da varılmasa da varlığı ile hatası ve sevabı ile oldukça mühimdir. Her günün yanlışları ve doğruları ile önemi çok büyüktür. Hata ve yanlışlar ıslaha tabi olduğu sürece gün doyumuna ulaşır, doluluğuna erişir. Hata ve yanlışlar ıslaha tabi olmadığı sürece gün doyumuna ulaşmaz, doluluğuna erişmez.

Islaha tabi olunmamış ve sadık ve sabit ve dönüşümle yüzleşmemiş bir gün kendini sürdüreceği olan bir gün olarak karşımıza çıkmaktadır. O günün aslında hata ve yanlışlardan ötürü götürüsü çok olduğu için esasında o gün kaybolup gitmemiş aksine kendini katlamış olarak karşımıza çıkar bir hale gelmiştir. Bu tarz doyuma ulaşmamış günler toplamı esasında uzun vadeli “acılar” habercisi olarak devam etmektedir. Yani kendi benliği için “alma arzusundaki” bir yüreğin dönüşüm ve değişime tabi olmaması “günlerin uzunluğunu” da beraberinde getirmiştir. Bu uzunluk “acıların” uzunluğudur. Çünkü hata ve yanlışların neticelerini yaydığı bir zaman birimi artık bu kişinin akibeti olmak mecburiyetindedir. Çünkü sebep ve sonuç birlikte hareket ederler. Fakat dönüşümde sabit bir adım beraberinde kendi örtüsünü de doğal hayat gereği kendisi üzerine çekmiş olacaktır. Yani kainat büyük bir kaos içinde dahi küçücük bir ıslahı anında değerlendirme durumundadır. Mesela ozon tabakasının delinmesinde deodorant kullanımı dahi inanılmaz bir tesire sahiptir ve böylesine küçük gibi görülen bir tesiri dahi durdurmak eğer ozon tabakasının delinmesini azaltan bir unsur olarak önümüzde duruyorsa o zaman bizim küçücük bir manevi ıslah hareketimizin de çok büyük manevi durumlar üzerinde tesirli olacak demektir.

O zaman her günün inanılmaz bir kalitesi vardır ve hiçbir gün kayıp değil esasında sürekliliğin esasıdır. Yani dün evet bitmiştir, yarın evet gelmemiştir. Ve elbette bugün esas olandır. Ama dün kayıp ve yarın bilinmez değildir. Aksine dün bugünü getirmiş ve bugün yarını getirecektir ve hep birlikte bir renkler harmonisinde hayatı ifşa edeceklerdir. O nedenle bugün ıslah ile doyuma ulaşmış bir gün yarın ıslah ile doyuma ulaşmış bir başka günü getirebileceği gibi her ıslahla doyumdaki bir gün her doyuma ulaşmamış bir güne kefaret olacaktır. Çünkü yaratılış maksadında tamliğe transformasyon esası vardır ve her bir insan “acılar yolunda” eksiklikten tamliğe bu transformasyonun misyonunu yüklenmiş durumdadır. Yemek yaparken, konuşurken, kendi tekamülü için okurken, çalışırken, koşarken her ne yaparsa bu “yüce görevin” küçücük ve fakat inanılmaz tesiri olan ve mühim olan kısmını yerine getirmektedir. Çünkü milyar insanlar esasında bir bütün halinde tek bir “Yaratan sureti” olmakla yaratılmış bir bütün insanı meydana getirmekte ve bu insanda da Yaratan’ı ifşa etme gayesinde tekamüle tabi olunmaktadırlar.

Ne yazık ki, insanlık günün getirileri yerine götürüleri ile meşguldür. Oysa günlerin belli bir mizanla hareketinde dahi büyük bir sebebin aleni ifşası söz konusudur. Çünkü her bir düzen içinde gün, kendi küçük birim odacığı içinde büyük ıslahın kolay bir şekilde gerçekleşmesi için bu şekli ile mevcuttur. Gün güne, gece geceye adeta söz söylemektedir. Yani her biri bir sonrakine bir öncesinden bir şeyler taşır bu taşıma transformasyonsa sonunda üst akla yükselen bir harika üst yükseliş söz konusudur. Ama gün güne, gece geceye sadece doyumсуuzluğu ve uyumsuzluğu söylüyorsa işte o zaman günlerin uzantısı bitip tükenmek bilmez bir “acılar” uzantısı olacaktır.

Her gün doyumu içinde çıplaktır. Olması gerektiği gibidir. Ama kaos çıplaklığı yani doğallığı reddiyedir esasında. Çünkü insan müdahalesi kendisini “hükümdarlığa” koymuştur. O vakit bu hükümdarlıkta yetersizliği “çıplaklığı” fark ettirmiştir. Bu fark ediş ise yine yukarıdan örtülmeyi getirmiştir. O zaman gün yanlış ve doğruları ile gündür. Yeter ki, fark edilsin.

XIX. BİRLİĞİN YÜKSELİŞİ

Bir araya geliş daima bir niyetle başlayan yolculuğun adeta odak noktasıdır. Niyet hareketi getirdiği gibi hareket de aynı yöne doğru gidenler bir istikamete yönlendiren olgudur. Niyet ve hareket ve hareketin çekim gücünde "yolun dostluğunda" kutsal yalnızlık hacılarının yürüyüşü başlar. Yalnız bu yürüyüşte de esasında bir birlik söz konusudur. Çünkü yürüyüş her ne kadar tek bir niyetin tek bir dileği ile harekete geçse de binler ruhların aynı yöne doğru hareketleri esasında manevi bir bir araya geliş getirir. Bu manevi bir araya geliş esasında Mesih olgusunu aşağıya çeker ve adeta manevi bir araya gelişin toplanma çadırı oluşur ve bu altın çağın yani "sevgi ve ihsanın" bütün doğallığı ile yaşandığı "altın çağ" toplanma çadırıdır. Bu Mesih dergahıdır. Gönül gönüle bakar, gönül gönülde Yaratan'ın "sevgi ve ihsanını" tecrübe eder. "Sevgi ve ihsanın" tecrübe edildiği bu "kutsal yalnızlık hacısı" esasında niyetiyle hareketinde yalnızlığında kendi binler eşlerini de kendisine çekmiştir. Çünkü binlerce kutsal yalnızlık hacıları manevi "uyum talebeliğinde" adeta doğal bir araya gelişin enerjisinde yükselişe geçerler, bu yükseliş hassasiyetle gönlün "ince tiz sesi" işitmesidir. Gönül teli mızrabına dokunur ve eksikliğin bütünlükteki farkındalığında bir artı bir eksi, bir eksi bir artı bir araya gelir. Yani aynı niyete yola çıkanlar farklı seviyelerdeki "yola uyumlarında" kutsal yalnızlık hacılığına doğru harekette bütünleşirler. Olması gereken bütünlük yalnızlığını algılayanlar aslında yalnızlıklarındaki edinimleriyle birbirlerine konuşmaya başlarlar ve birbirlerinin farklı seviyelerini kapamaya ve yerin ve göğün birleştiği bir manevi zemin yani Mesih dergahı oluşturmaya başlarlar. İşte bu dergahta alma arzusu içinde hala kendisi için almaya devam eden bir seviye "sevgi ve ihsanın" zirvesinde alma arzusunu ihsana çevirmişle adeta bütünleşir. Sağ ve sol birleşir ve zemin artık " selamet zeminidir". Yer gökle birleşmiş üst alta alt üste kavuşmuştur. Niyetlerin zirveye ulaştığı birliğe yürüyüşte yükseliş dileklerin cevap bulmaya başlamasında hissedilir.

Kutsal yalnızlık yerine "egonun" kendi arayışına niyet edenler ise "yalnız yalnızdırlar". Onlar anlık alma arzularını maneviyata taşıyıp anlık "kendi anlık alma arzularını" tatmin edecekleri şekilde anlık dua taleplerini umut gemisini yükleyip talep ederler. Onlar "kutsal yalnızlık hacıları" ile manevi bir araya geliş gerçekleştirememiş olmalarından ötürü bütünlük önündeki tek varlıkları bütünlükle karşılaştırılır. Onların dualarında eksiklikler daha bir eksiklikle cevaplanma durumundadır. Çünkü umutları sadece anlık ölçüler içersindedir ve bütünlüğü niyet ve arzuları olmadığı için umut ettikleri almaz ve orada kalırlar. Eksiklikleri bütünlüğü görmediği için tamlığı aramaz. Bu nedenle eksikliğin farkındalığında tamlığı arama iki gönül bir olduğunda daha güçlüdür

ve çok gönülün birliğinde "bir araya gelişin yükselişi" başlar. Çünkü burada niyet ve dilek eksikliğin farkındalığında eksikliğin tamlanması arzusunu getirecektir.

Kutsal yalnızlıkta çağrı esasında "zirvedir". Zirve "zirveleşen" ruhların yani konuşan düzeye yükselenlerin buluşma noktasıdır. Bir manada esas mana gurubuna davet "zirveye davettir". Kutsal yalnızlık hacıları "gönül gözü açık" ruhları önce uyandırır ve sonra yürüyüşe davet ederler ve en üst noktada ise esasında "zirveye davet" vardır. Uyanmamış olan ve hatta "alma arzusunda kıvranan" bir kişi dahi "Kutsal yalnızlık hacılarının uyum yürüyüşlerine" katılmakla niyetlerini birden bire iyi olan ile bütünlerler. "İyi ve kötü beraber iyidir" kavramında Yaratan için niyetlerin ve dileklerin yükselişinde eksikler eksikliklerinde yükseltilmeye başlarlar. Ve dahi "kutsal yalnızlık hacıları kendi seviyelerindeki eksiklikleri de" yine "bir araya gelişin yükselişinde" daha da hızlı bir biçimde tamamlamış olurlar.

İyi olan ne varsa "insan-ı kamil'i" besler çünkü insan konuşan düzey içindir. Üst içindir. Altıdır. Yükseliş içindir bu nedenle alçalmıştır. Kap hazineyi saklayabilecekse hazine kaptadır. Hazine sağlam olmayan bir kap içinde durmaz. Kabın niteliği de kabın içindekilere bağlıdır. O zaman "birlikten kuvvet doğar" ilkesinde iyi olanı edinme birlikteliğinde niyet "sevgi ve ihsan O'lanı" ifşa ise bu niyetten ışıklar fıskırır. Yani "niyetin ve dileğin birlikteliğinde doğan güç" egonun sevgi ve ihsana transferi kaydı ile birlikteliği bir güneş kılar. Hazzın, aydınlığın kaynağında "dileğin alacaksınız, sorun cevaplanacak, arayın bulacaksınız" gerçekleşir. Hatta kutsal yalnızlık hacılarının yürüyüşünde en zayıf halka dahi "yolun dostlarının" şevkinde "uyum talebelerinin" mantık üstü inanç zevkinde "zirvededir". Zirveleşen ruhlarla Yaratan'ı edinmenin doyumundadır.

XX.

YAKARIŞ

Yaratan bütünün sahibi, bütün içindeki bütünün oluşturan tamam zerrelere hakimidir. Bu hakimiyette bütün insanlığın aynı ruhta ve gerçekte varlığının yegane nedenidir. Şimdi bu aynılık içinde esasında envai çeşit renklerin ayrışımı dahi olsa yinede Yaratan düşüncenin kale aldığı bütünlüğün varlığı, gücü, kudretidir. Bu bağlamda kişisel manevi yaklaşımda ıslah kaosun karanlığındaki bütün içindeki ıslahıdır. Yani ferdi ıslah dahi genelle bağlantılıdır. Bu noktada insan yakarışı dahi kişiselliğe döndüğü takdirde alışılmış sistemin dışına taşan bir yapı oluşturmaya başladığı için kenarda kalmaya mahkumdur. Bu kenarda kalışta insan yüreği ile ortak atmayan bir insan yüreği bir zerrenin sağdan ve soldan çekilmek ya da itilmeksizin ayakta kalma gayreti içine düşmesi durumu ile yüz yüze gelir. Bu durumda esasında o zerrenin zerre olmasından dahi bahsetmek mümkün değildir. Çünkü hücreler bile yan hücrelerle alış verişleriyle beden bir dokusunu teşkil ederler. O zaman zerre kendi başına bir hiçtir. O zerreyi zerre kılan etrafındaki itiş ve çekişlerdir. Şimdi durum böyle olunca o zaman "yalnız yalnızın" yakarışı esasında zerre dah olamama özelliğinden ötürü bir diğer deyişle "sisteme başını sokamadığı için" işleme tabi tutulacak değildir.

Çünkü bütün kainat sisteminde bütün işlemler adeta dişliler gibi birbirine geçmedir. Yani bir dişin kırılması ile bütün sistem çökmeye yüz tutar. Böyle bir işleyişte tohum toprağa toprak tohuma bağlıdır. Ve tohum toprakla itme ve çekme ilişkisinde büyür adeta ağaç kendisini yukarıya doğru

iten ve çeken güçlerle toprağı deler ve yukarıya doğru hareket eder. Ağaç toprağı, suya, havaya, güneşe kısacası bütün tabiat unsurlarına muhtaçtır. Bütün tabiat unsurları da birbirlerine muhtaçtır. Bir bahar bütününü ile bahardır. O zaman bir "badem ağacı" ilk baharda kendisi için tam lazım olan ısı ve ışığı gördüğü anda "çiçeklenmektedir". Yani hiç bir badem ağacı ısıdan, ışıktan, havadan ve toprağından bağımsız olarak kendi başına çiçeklenecek değildir. Hatta zaman zaman yalancı bir kendisi için hayat atmosferi oluştuğunda kanıp açarsa o vakit helaka uğramakta esas bahar içinde açma ve meyvedar olma hakkını kaybetmektedir.

Bütün bu örneklerin ışığında kişisel yakarışın herhangi bir hareketliliğe imkan sağlaması mümkün görülmemektedir. Bu sadece sisteme uymadığı için değil aynı zamanda "sevgi ve ihsan O'lanın" karşılıksız ihsan prensibini de yansıtmadığı için tutarsızdır. Çünkü yalnız yalnızların yakarışında "ben için almanın" bütün semptomları vardır. Yani kısacası kişisel yakarış "benliğin" yakarışıdır. Başkasını düşünmek yerine "beni" düşünmek esastır. Oysa Yaratan "sevgi ve ihsan O'lan" olarak "ben" değil "sen" kavramında kendisini sunmaktadır.

Yakarış niyet, dilek ve istemle bütüne transform olduğunda o zaman işleyen çarklar arasına yani sisteme dahil olmanın yolu olacaktır. Bu dahil oluşta bütün insanlığın yürek haykırılarıyla bütünleşme de söz konusudur. Evet, dünyada bütün insanlar barış istemektedir. Bu bir istektir ama umuda yüklenmiş bir istektir ve bu istekte zihinlerin yoğunlaştığı bir niyetle dilek sıralaması yoktur. Yani mesela "çevreci guruplardan" bir kaç ünlü gurup niyet ve dileklerini birlikte hareketle dile getirmekte oldukları için zaman zaman kainatta büyük güçleri harekete geçirebilmektedirler. Bu maneviyat içinde böyledir. Çünkü zaten insanların ruhların bir bütünün parçalarıdır. Bu nedenle hep belli niyetlerle bir birliktelik peşindedirler. Ama bunu esas Yaratan suretinde insan olarak "sevgi ve ihsan O'lanla" form eşitliğine niyetlenmiş ve bunu dileyen ve hakikaten arzulayan bir birlikteliğe dönüştürdüğümüzde bunda büyük bir ışımaya gözlemlenecektir. Bu yakarışın hakikaten bir yakarış olması halidir.

Şimdi dilekle umut arasındaki farkı çalışmıştık. Burada da "kişisel dua ve yakarış" ile "birlikte yakarış arasındaki" farkı algılamaya çalışıyoruz. Demek ki insanların bir araya gelişleriyle özellikle manevi manada niyet ve dileklerinin işleyişi arasında önemli bir bağ bulunmaktadır. Acılar yolunda esasında yalnız yalnızların yürüyüşünü görmek ve onların özellikle sadece kendileri için yakarışlarına şahit olmamız mümkündür. Ama bütün bu yakarışlarda sadece altın altla olan bağlantısında ve anlık istemleri doğrultusunda bir cevap almış olacaklardır. Esasında bu cevap almadıkları anlamındadır. Çünkü altın altla bağlantısında kendi kendilerine sanki cevap vermiş olmaktadırlar. Oysa üstten herhangi bir üst edinim yani esaslı bir cevap alamayacaklardır.

XXI.

YAKARIŞ

İnsanın varlığı üstün altla mükemmelleşmesi ile bağlantılıdır. Yani düşünülen harikaların, yeryüzünde harika sonuçlar oluşturması ve bu harika sonuçların üstle altın birlikteliğinde akıl almaz bir ışık kaynağını ortaya çıkarması esas yaratılış gerçeğidir. Bu gerçekte her hareket bir muhteşemlik abidesidir. Her hareket "hay" yani "diri" olanın ifşasıdır. Ve her hareket yukarıdaki düşüncenin işareti, yansıması, işlemesidir. Hareket berekettir, hareket hareketsizlik üzerinde bir

hükümranlıktır. Hükmetmektir. Yani hareketsizlik sadece hareketlerin doğru istikametlerini tespit için mühimdir. Bir manada hareketsizlik hareket için bir istirahatdir. Hareketsizlik anı dahi daha net, dingin, sarıh bir hareket için harekettir. Bir gün ölecek bedende ruhların mevcudiyeti yukarıdan aşağıya kudreti ifade edilemeyecek ışığın aşağıdan yukarıya ışık kaynakları oluşturması içindir. Ve bu nedenle her bir yaşayan canın yeryüzünden ayrılması da esasında henüz yeryüzü üzerindeki vazifelerini tamamlamamış olanlara bir berekettir. Ama bu bereketi alabilmek ya da alamamak ayrı bir durum olduğu gibi bazen de ruhun içinde bulunduğu vaziyet kişinin bir şeyi alabilmesi ya da alamaması durumunu hasıl eder.

Şimdi bazı ruhlar için geldiği nokta “sevgi ve ihsan’ın farkındalığında” dua bina eden bir nokta olmasıyla birlikte daha evvel kendinden malum binler negatifliklerin sarıp sarmaladığı bir fırtınalar vadisi noktasıdır. İşte bu fırtınalar vadisi noktası yani binler hata ve eksikliklerin bedelleri ile kasıp kavrulmuş ama artık yeşillenmenin bariz olduğu bir noktadır. Böyle bir durumda esen fırtınalara mani olmak mümkün değildir. Fakat eğer hareketliliğin bereketliliğinin farkındalığı var ise ve bu hareketliliği şimdiye kadar gidilen istikamet aksine “sevgi ve ihsan istikametine” büyük bir dirençle çevirmek fırtınaya dayanıklı bir yeşilin zemini kaplamaya başlaması olacaktır. İşte bu ışığı kaynak edip “rüzgar ekip, fırtına biçmenin” tam tersine bir vaziyeti davettir. Yani şimdi sevgi ve ihsanda bir istikamet netliğinde “sükunet ekilip ilahi haz (yani en üst haz) biçilecektir”. Bunun için lazım olan ışığın vasıflarına açık ve ışığa haiz olunma gayretinde olmaktır. Yani hareketlilik halidir. Ama bu artık müspet olana, iyi olana hareketlilik ki, bize tamlık intikal etmeye başlasın.

“Kişinin kendi çıkarı için alması” yani “günah” kelime itibariyle İbranice de aynı zamanda “bırakma”, “terk etme” anlamındadır. Yani esasında ışığımız yani “kendimiz için alma arzumuz” Yaratan’a terk ile emniyet altına alınır, aksi takdirde bizdeki var olan Yaratan kaynaklı ışığımızı karanlık güçler dediğimiz her tür menfi ve kötü kendini beslemek için arama durumundadır. Yani ya bu ışık Yaratan’a terk edilmeli ya da menfi ve kötü olana terk edilme durumundadır.

Şimdi o zaman geçmişin tecrübelerinin bereketi ve Yaratan’ı edinim yolunda “kutsal yalnızlık hacılarının” birlikteliği ve bu birlikteliğin yükselişi iç ışığımızı ışığın kaynağına bağlayıp kaynak haline getirmeye terk büyük bir Yaratan düşüncenin işlevi hareketliliğini aşağıya çekeceği için oğullar yani neticeler de Yaratan işlevle bir araya gelmiş olacaklardır. Bu inanılmaz ışıkları, en üst hazları ve dinginliği ve kamil olmayı ve elbette “iki günün müspet manada aynı olmamasını” ve yani ve dahi “tekamülü” getirmiş olacaktır. İlk tabiatın kendini kendine terkinin var olan ışığı ışık çekmek yerine menfi ve kötü olanı besleme hareketliliğine teslim ettiği gerçeğinde ilk tabiatın şimdi Yaratan’a terki yani fırtına vadisinde yeşillenmeye için uyum içinde olması için Yaratan muhafazasında insan-ı kamil olma bereketine nail olacaktır. Bu hem dünyamızın muhafazası ve hem de bizim muhafazamızla birlikte her tür karanlıklar ve sırlı iş ve durumlarından bir manada defî manasına gelmektedir. Yani bu terkte bir müddet bir vezirin kendi vefatı durumunda evladını aklı başına gelinceye ve hükmetmeyi ve çoğalmayı doğru dürüst bilene dek padişaha teslim durumu vardır. Yani geçmiş günahların bedellerinde hakka nail olunması dahi bir müddet terk edilişi büyük bereketler için olur kılmaktadır. Bu bir önceki hayatlardan veyahut tecrübe üst akıllardan öğrenememe durumunun bir neticesi olduğu gibi aynı zamanda tam manayı işitebilme ile birlikte daha sağlıklı bir şekilde öğrenip uygulayabilmeye de bir yoldur. Rüzgara peygamberlik etmek esasında içinde bulunulan durumu bu “ikinci terk” vaziyetine getirmektir. Çünkü etraftaki fırtınalar devam ederken bütünün keşfinde yeni hayata hareket etmektir. “Rüzgara peygamberlik” aşağıdan yukarıya, “ey insan peygamberlik et” yukarıdan aşağıyadır ve “alma arzusunda terk” kendini Yaratan’a terkle esas hareketi ve bu hareketlilikte esas insan üstü bereketliliği getirecektir.

XXII. SU GİBİ OYNAK

Esasında hayat hikayemiz daha doğumumuzdan önce başlar. Doğumumuzdan önce bizim üzerimizde bir çok tesir alanları işlemeye adeta bir çok eller üzerimizde bizi şekillendirmeye çalışırlar. Bunların başında elbette ailemizden gelen genlerin tesirleri gelmektedir. Ve bu etkileşim halkasında hep biz tamamen hürriyetimiz elimizden alınmış bir şekilde bir yerlere adeta sabitleniriz. Olmamız gereken yerlere taşınırız ve bu olduğumuz yerlerde de bilinçsizce sanki biz olmuşuz gibi söylemlerle kendimize bir kimlik vermeyi, benimizi beslemeye başlarız. Esasında orada biz bizden çok uzaklarda başkalarının benliklerinin oluşturduğu tuğlalarla inşa edilmiş bir yapıyızdır. Hatta bu tuğlalar öylesine etkindir ki, neredeyse tuğlaların da üstüne basılmış bir takım markalar vardır ve insanlar hep üzerimizdeki o markalarla bizi tanımaya hatta bizi tanımlamaya başlarlar. Bunun bazı avantajları vardır muhakkak ama avantajları yanı sıra bir o kadar ve hatta daha da fazlası dezavantajları vardır. Avantajları varlığımızın inşasında sudan çıkmış balık gibi kimliksiz ve soluk değildir. Bir takım tecrübi kimlikler üzerimizde etkin rol oynamışlardır. Ama diğer taraftan bütün etkin ve baskın roller esas farkında olmamız gereken “benliğimizi” fark etme konusunda bize büyük bir engel teşkil ederler. İşte o noktada şu soru hep aklımızı kurcalamalıdır. Tam “ben şu anda benimde ve bu benim farkında olmaya başladım da; esas ben kimim?”. İşte o esas tespit edilmesi için zaten bu kadar hayat tecrübelerinin yaşanmasına neden olan sorudur. Çünkü bu sorunun cevabı bizi bir üste taşıyacak ve taşıdığı ile kalmayacaktır. Çünkü o esas benin sıkışmışlığındaki derin ızdırıp ve o esas benin derinlerdeki “almaya çalıştığı, kendini tatmin etmeye çalıştığı” çırpınışlar üstümüzde bir deprem yıkıntısı gibi yığılmış olan ve bizi dışarıda tanındığımız gibi tanıtan binler taş, tuğla ve yapı parçalarını da bir anlamda sürekli tatminsizlik tehdit edip durmaktadır. Yani üzerimizde bizi inşa eden ve sürekli bize tesir edip şekil veren o binler eller bizi ne kadar derine itip toprağa gömdüyse ve bir manada bizi “esas benimizi fark etme yollarını kapadıysa” aynı şekilde bütün bu yığınlarda o derindeki “esas benliğin” feryatlarının manevi eziyeti ve tehditleri altındadırlar. Bu karşılıklı itişme elbette sürekli oynak bir ruh haleti oluşturmakta ve bu oynaklıkta esasında muhteşem bir Yaratan eseri olan ve esas cevheri yansıtmadan kaynaklı bir cevher olan insanı sürekli olarak daha aşağıya, daha aşağıya ve sıradanlığa çekmektedir. Elbette sıradan olmak yanlış bir şey değildir. Çünkü yaratılma programı dahilinde insan elbette bütün yaratılış aşamalarını yavaş yavaş kat etmek mecburiyetindedir. Sabit bir bütünlük içinde capcanlı bir program sürekli olarak bir dönüşümle kendi ana düşünce mekanizmasının verdiği o muhteşem uçsuz bucaksız sonsuzluk birimi ve baremi içersinde tekamülle bütünlüğü tamlama gibi harikulade bir yüceltme ve haz işleyişi için vardır ve bunun için yaratılmıştır ve bunu yansıtmaya programlanmıştır. Bütün bu İhsan vasfı Yaratan’ın ta kendisidir. O zaman bu sıradanlık elbette olması gereken bir seviye olmakla birlikte sürekli üzerinde kalınması gereken bir seviye asla değildir. Bu ana rahminde süresini tamamlayan bir çocuğun hala doğamamış olması gibi bir durumdur ki, böyle bir durumda böyle bir henüz doğmamış bebek ölüme doğru, çürümeye doğru gitmeye başlar. Bu nedenle yaratılmış her bir insan için muhakkak daireyi dönüşüm ve değişimi ile tamamlama mecburiyeti esasında kainat planı içinde mevcuttur. Ve istese de istemese de bir yolla bu dönüşümü ama bu beden hayatında veyahut daha sonra tamamlamak mecburiyetindedir. Eğer Yaratan’a doğru bir hareketlilik varsa yani aşağıdan uyandırılma yukarıdan uyandırılmayı getirmesi kaidesinde; o zaman evvel emirde bu üzerimizdeki binler ellerin tesirleriyle meydana gelmiş olan o

taş ve tuğladan müteşekkil yapının yavaş yavaş tahliyesi başlar. Bu tahliye şarttır. Yalnız bu tahliyede özellikle artık bizde kabuklaşmış bulunan bir takım bize verilen ve bizim tanındığımız ama esas bizim olmadığımız o vasıfların bizden yavaş yavaş gitmesi esası söz konusudur. Bu da hiç kolay bir yaklaşım değildir. Çünkü bu sahip olduğumuz ve bizi biz kılan ama esasında bizim olmayan bir takım mevki ve makam ve şahsiyet ünvanlarımızı kaybetmemiz anlamındadır. Ve bu kayıpta adeta giyinik bir vaziyetten çıplak bir hale gelmemiz gibidir. Ama çıplaklığımız kendi "benliğimiz farkındalığımızı" yakalama anımızdır ve mana enerjisinin muhteşemliği o noktadan itibaren bizi Mesihî düzeye yükseltecektir. Esas "beni bulmadan esas benim kendisi için alma arzusu ile baş etmek mümkün değildir". Esas beni fark etmek esas Yaratan'ı edinme yoluna çıkma ve Mesih düzeyine hareket demektir.

XXIII. İÇE BAKIŞ

Bir cevher muhteşem bir değeri içinde barındıran harika bir bütündür. Bu bütünü parçaladığımızda dahi o bütün o muhteşem bütünlüğü bir parça içerisinde bütün değerleriyle birlikte saklamaya, aksettirmeye devam eder durur. Ve dahi Yaratan suretinde yaratılmış ama evvel emirde bir zerre halinde kendi mevcut sınırlılığı içerisinde değerinin farkındalığı için belli bir süre için kendi benliğine terk edilmiş olan insan yine aynı bütünün bütün değerlerini mevcut sınırlılığı içinde saklamakta ve aksettirmektedir. Bu değeri fark etmek, bu değeri bilmek, bu değeri irdelemek esasında bir "bencillik" yalnız kendi çıkarı için daha fazla, daha fazla almaya yönelmek manasında bir irdelemek değil aksine cevherin bütünlüğünün her bir noktasını keşif ile bütünün dahil olduğu bütünlüğü çok daha yakinen algılayıp anlayabilmek içindir. Yani kişinin daima kendi manevi aleminin o ihtişamlı zenginliklerini keşfi bilhassa "kendini inkar" ve esas Yaratanın keşif mahiyetinde bir mana yolculuğu olmak kaydıyla bilhassa "sevgi ve ihsanın" keşfidir. Elbette bir yemeği yerken sadece midenin tatmini esas ise elbette bu yemek sadece "ego için anlık bir doyum" sağlayacak ama neticede bu geçici doyumun hiç bir haz ifade etmediğini aksine büyük bir şişkinlik ve ızdırap oluşturduğuna tanık olacaktır. Oysa diğer tarafta öne konulan yemeğin şekli ve şemali ile bütün renk ve tatları ile keşfine niyetlenmek aynı zamanda böyle bir yemeği yapanın da kimliğini ve hangi samimi hislerle bu yemeği yaptığını da keşfe bizi zorlamış olacaktır. Böylelikle "gönül ne kahve ister ne kahvehane gönül sohbet ister kahve bahane" şeklindeki malum söz mahiyetinde ifade edilmeye çalışıldığı gibi buradaki içe bakışta bir esası yani Yaratan'ı, bir hakiki var oluş gerçeğini keşif için bir bahaneden başka bir şey değildir. O zaman içe bir bakış vardır, bir de bir başka tür bakış vardır. Bizim buradaki bakışla ifade etmek istediğimiz şey o cevherin bütünlüğünün bütün olarak biz de yansıyan o ihtişamlı zenginliğine bakıştır. Bir manada içe bakarken dışın muhteşem aksini görüp varlığın mana sebebini kavrayışla manevi doruklara doğru yol almaya başlamak gibidir.

Şimdi böylesi bir bakışta "kötüyü görüp kızmak ve üzülme" kavramı birden bire konu dışına itilmeye başlamaktadır. Ve "kötünün yaptığına özenmekte" yine tamamen bu yukarıdan aşağıya bakışın konusu değildir. Çünkü insan cansız seviyesindeki bakış açısı ile esasında hep aşağıdan yukarıya bakma eğilimindedir. Yani her bir değerlendirmesi tamamen maddi sınırları

içinde dar bir vizyon dahilindedir. Ama o cansız seviyeyi terk ile insan-ı kamil doruklarına ulaştığında ise yani Mesih düzeyine erdiğinde ise artık konuşan seviyede bakışı elbette yukarıdan aşağıya olacaktır. Bu bakış Yaratan'ın yaratılana bakışıdır. Bu bakışta görülen tamamen manevi mahiyette gönlün ta içindeki niyeti,dileği ve istikametidir. Yaratan'a doğru mana yolunda yürüyeni ve yürüyemeyeni görebilmedir. Bir başka tabirle içe bakışın bir tanesi cansız seviyede ve yalnız "kendi rızası için alma şartında" bir içe bakıştır ki, bu tamamen bencilliği geliştirmeden başka bir şey değildir. Burada büyüyen kap yalnız ışığı kendi kullanımı için almakta ve kullanmaktadır. Oysa konuşan seviyede artık bakış yukarıdan aşağıya olduğu için burada kap tamamen "sevgi ve ihsanı akis ettirmesi için" genişleyip durmaktadır.

Böyle bir gelişim evresinde "kötüye görüp kızmak ve hatta üzülmek" bizim için varlığımızın eski seviyelerinin bütün negatif değerlerini yeniden faaliyete geçirmek manasındadır. Ve dahi "kötü eğilimi" kendi üstüne çekmek ve kişide beden almasına sebep olmak gibi inanılmaz bir etki alanı vardır. Mesela başkasını kıskanma veyahut başkasının tutkularına ya da bulunduğu duruma özenme bizi tamamen "yukarıdan aşağıya" bakma yani Yaratan'ın bakış açısını yakalamış olma durumundan uzaklaştıracaktır. Hassas bir denge üzerinde yürümek dikkatin kalitesine bağlıdır. Esasında böyle bir dikkat dağılması bizim şansımızın tersine dönmesi demektir. Bizden ifşa olmaya başlayan ve öz benimizin "alma arzusunu" ıslaha yönelik bütün birikimler bizim olmayan yeni bir etki alanı ile yeni bir etiketlenmeyle tehdit altına girer. Cevherin bizdeki sınırlılığı içindeki keşfimiz birden bire başkalarının keşfi ile yer değiştirmeye ve keşif karşılaştırmalar arasında esasını yitirmeye başlar. Biz başkalarının kötü eğilimleriyle meşgulken kendi negatifliklerimizi ıslah tamamen kendini yeniden kaosa doğru yönlendirir.

Esasında bizim bütün kaoslarımız "acılar yolunda" daha önce yaşadığımız hayatların, tecrübelerin bir neticesidir. Ve esasında tekamülümüz başkalarına değil tamamen bize bağlıdır.

XXIV. GÜMÜŞÜ DEĞERSİZ KILMA

Her bir yükseliş bir altın üstüne çıkmak demekse bir önceki seviyeyi de etkisiz kılma demektir. Yani yükselişin tabi neticesi bir alttaki değer yargılarını, kıyası, algıyı tamamen yeni kılmak yeni bir hayata tabi olmaya adım atma demektir. Bu da esasında yükselişin asla kendini tekrarla değil tamamen kendini "yeni hayat" denilen ve "yeni hayat" koşulunda da bir rehabet sabitliği içinde kalmaksızın bütün kainatın dişlilerinin sürekli işleyişi gibi sürekli işleyip durma durumudur. Bu daha önce bahsettiğimiz "sürekli hareketlilik için var olma" esasını bize yeniden hatırlatmaktadır.

Bu yükselme seviyelerinde alt seviyenin müspet değerlerinin değerliliği ve menfi değerlerin değersizliği ve bizi artık hiç etkilememesi çok mühimdir. Yani menfi olan her şey tamamen altta kalacak ve müspet olan her şey bir üst değerde daha da üste doğru bizi yükseltmeye devam

edecektir.. Yani her şeyden önce her bir seviye kendisiyle birlikte kendi bakış açısını da gündeme getirecektir. Ama bu bakış açısının gerçekten bir bakış açısı olması için evvel emirde alt seviyede meydana gelmiş olan hayat tarzına ve doğal bir hal almış bazı Yaratan'ın vasıflarından fişkiran ve bizi tamamen ıslaha taşıyan değerlere tabi kalmak esas olmalıdır. Yani bir alt seviyede edinilmiş olan Yaratan vasıfları tamamen Yaratan'la form eşitliğinde kemale erene kadar bize birer basamak taşları olmalıdır. Diğer taraftan terk edilmesi zaruri olmuş bütün menfi değerlere ise artık tabi kalmak bir manada gümüşü değersiz kılma manasına gelir. Çünkü elbette teneke arasında bir fark vardır, bakır ile de gümüş arasında bir fark vardır. Gümüş ile de altın. Ama gümüşler altın bir kubbe için önemli basamaklardır. Aksi takdirde aşağı seviyenin bütün menfi değerlerinin terki ile varılan bu yeni seviye bir yolla yani bir alt seviyedeki menfiliklerin bu yeni seviyeye taşınması durumunda bizi yeniden bir alt seviyeden de daha alta indirecektir. Bu bir manada "gümüşü değersiz kılmanın" başımıza açacağı doğal bir sonuç olacaktır. Böyle bir durum makineleri ve dümeni çalışan ama bir türlü demir alamayan bir koskocaman şilebin durumu gibidir. Zaten yeterince yüklü olan bu şilep bir türlü yol alamaz sadece olduğu yerde döner durur.

Oysa altının değeri, gümüşün değerinde belirgindir. Yani altın ve gümüş birlikte değerleri ile birbirlerinin değerlerini ortaya çıkarırlar. Gaye bütün tenekeleri yavaş yavaş değerli madenlerle değiştirmektir ve gümüşlerin çokluğunda altın ve daha üst manevi cevherler kendilerini göstereceklerdir. Amaç sürekli Yaratan'ı o muhteşem kalitesi ile yansıtabilecek bir düzeye ulaşabilmektir. Manevi manada gönüllerin merhamet için ışıkla dolması ve "sevgi ve ihsanı" yani Yaratan vasıflarını fişkirtan bir hale bürünmesidir. Bunu maneviyata çevirdiğimizde de Yaratan'ı edinme ve Yaratan'la form eşitliği yolunda olmada manevi varlığımızın sağını tamamen sola hakim kılma durumu söz konusu kılma olarak değerlendirilebiliriz. Yani mesela manevi manada sağı harekete geçirmek bütünün merhamet algısını bütün hayata indirgemek demektir. Böyle bir durumda artık sol yani negatifin bütün ağırlığı merhamete dönüştürülmüş olacaktır. Mesela çevrenin sürekli kötüyü öncelikli gören gözlerinin beni de etkilemesine mani olmak benim bir alt seviyedeki merhamet eğilimlerimin sürekli Yaratan suretine dönüşüm ve değişime tabi olması sonucudur. Yani daha önceki sürekli yargılayan bakış açım, sürekli kötüyü gören, kızan, öfkelenen varlığım artık bunun yerine kendi iç alemindeki o ihtişamlı cevherinin bütün derinliklerine bakarak varlığından "sevgi ve ihsan" yani tamamen değer üstüne değerlerle değerler üretmeye devam edecektir. Bunu yapmamak ve kötüyü görmeye devam etmek veyahut merhameti tamamen "alma arzusunun" kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak demek esasında bizi üç büyük surla çevirip bizi kendimize ve dolayısı ile geldiğimizi düşündüğümüz alt seviyelere hatta zindanlara doğru çeker ve geldiğimiz seviyeden daha da aşağı seviyelere inmemize sebep olur. Bu üç surdan bir tanesi seni Yaratan artık hakiki Yaratan düşünce değil "dikkatini verdiği şey olacaktır". İkinci sur sende işleyen Yaratanın işlevi değil esasında senin o dikkatini verdiği şeyi sana göre " yeniden şekillendirmek" olacaktır. Ve üçüncü sur ise dikkatin verildiği şeyin biz de tamamen bir sonuç olması ve bizi kendi mirasçısı kılmasıdır. Yani biz artık dikkatimizi verdiğimiz şeyle "özdeşleşmiş olarak sonuç" oluruz. Bu kötünün de kötüsü bir durumdur. Bu nedenle merhamet başta olmak üzere Yaratan'ın vasfı yani "sevgi ve ihsandan" kaynaklı her seviyede edinilen hiç bir "gümüş değersiz kılınmamalıdır.

O zaman baktığımız "sevgi ve ihsan vasfı" ise ve dikkatimizi verdiğimiz tamamen bu ise dolayısı ile kainatın bütün müspet olan zenginliği güneşin harika bir kumsalı aydınlatmasında kumsaldaki kum tanelerinin altın misali pırıl pırıl ışık hüzmelerini aksettirmesi gibi bir aksediş varlığımızdaki ve dolayısı ile bizden yansıyan çevremizdeki bütün gümüşü değersiz kılacaktır.

XXV. HIKMET'İN HIKMETİ

Doğruların yani Yaratan'la paralel bir yürüyüş içinde olanların kadim yazılarda hep yıldızlarla bir karşılaştırılması vardır. Yani “uyum talebesi” bu “uyumu” nedeniyle, yolla dosttur. Yolla dost olan da bir “ay” değil bir “yıldızdır”. Dolayısı ile doğru kişi yani “uyum talebesi” Yaratan'ı edinme hali içinde bir “ay” yani yansıtan değil esasında bir cevherden kopmanın cevherin bütün niteliklerini kendi içinde tutması hakikatinde yıldız olma durumu esastır. Şimdi bu durumla yani yıldız olma durumu ile “doğru” olmanın ve buradan da hareketle esas mana da “hikmetle” olan alakası nedir? Hikmet, diğer bir çok kelime gibi artık esas manasını kaybetmiş olmasından dolayı maalesef çoğu zaman “bilgi ile veyahut bilgelik” ile karıştırılmaktadır. Fakat “bilmek” ayrı bir şey “hikmet” sahibi olmak ayrı bir şeydir. Bilgi yani dünyasal manada ve hele hele ve özellikle sadece bilmiş olmak ya da bilgiçlik taslamak için bilmek veyahut bildiğini sanmak esasında kişiyi iyi ve kötü arasında zaman zaman kararsızlığa itecek bir durumdur. Hiç kuşkusuz ilim ve bilim harikulade bir şeydir ve burada bilgi ile bahsettiğimiz bir manada “bilgi ile gururun ve daha fazla öğrenmeyi durduracak bir yürek olgusunun” artık duvarlaştığı ve kişiyi içine hapsettiği manada bir bilginin, bilme arzusunun alma arzusu ile kucak kucağa gittiği bir durumdur. Yani kısacası insanı düşüren, insanı Yaratan vasfı “İhsan'dan” ayıran en tehlikeli noktadır. Fakat diğer tarafta “hikmet” dediğimiz bilginin mana ile yoğrulmuş halinde ise “hüküm” yani “hükmedebilme” söz konusudur. Yani “kendine ve hayatına ve çevrene hakim olma”. Yaratan'ın “hükmet” buyruğu ile kişinin kendi küçük çapında Yaratan vasfını uygulaması manasında bilgiyi yaşam pratiği ile yoğurması durumudur. Yani salt bilgi için bilgi yaşam değildir. Çünkü sonunda hırs, arzuların tatminsizliği, gurur gibi kişiyi kutsal olmayan yalnızlığa itecek bir durumu beraberinde getirmektedir. Oysa “hikmet” kavramında bilgi Yaratan vasfının edinilmesindedir. Böyle bir hikmette “hakim” olma yani sağın ve solun çekimine hakim olma ve orta çizgi üzerinde sağın etkisinde, sürekli kaosun ıslahla dengelendiği bir yaşamı edinme söz konusudur. Bu “hikmet” verilmiş olan hayata “hakimiyettir”. Kişinin “kendisini bilmesi” ve “hayatının farkındalığıdır”. Ve bu “yaşam ağacı” dediğimiz o muhteşem diriliği artı ve eksi ile algılayıp sürekli artıya meyilli bir orta dengede ve sürekli “hikmetten” yani Yaratan düşüncesi ve Yaratan işlevi dengesinden beslenen bir hayata sahip olmak demektir. Genelde insanlar sonsuzluğu arzuladıkları gibi, çoğalma ve hükmetme prensiplerinde de hep kalıcı olmayı arzulurlar. Bu kalıcı olma arzusunda süreklilik arayışı ve ismin sürekliliği ve varlığın sürekliliği arzusu hatıralar saklamak, dünyaya bir ün bırakmak, eserler bırakmak gibi bir çabayı ve aynı zamanda kaygıyı da beraberinde getirmektedir. Ve bu sadece “bilgi” sınırları içinde kişinin içini kemiren bir hırsa, bir gurura sahip olması anlamına da gelmektedir. Çünkü ismin kalıcılığı için başlatılmış farkında ya da farkında olmadan bir iç mücadele hiç kuşkusuz sonunda kişinin kendi kendini bitirmesi anlamındadır. Üç nesil önceki milyonlarca insandan bir çoğu artık hatırlanmamaktadır bile. Oysa Yaratan'dan gelen ruh Yaratan'a doğru yürüyüşünde esasında bir kutsal hac yolculuğu yapmaktadır. Çünkü bir güneş sistemi içinde binler yıldızlar misali güneşin bütün kasıp kavuran ve göz kamaştıran o dehşet aydınlığında diğer

yıldızlarda adeta bu kaynaktan tutuşmuş ve kopmuş olarak adeta cevherlerini yaşatma gayreti içindedirler ve bu yolculuk “kutsal hayat haccıdır”. Hayata hacca gelmiş olan insanlar hacda özel hac giysileri olan insan bedenlerini giyinmişler ve ana bir temel olan Yaratan’ın sureti olma yolunda sürekli olarak hayat döngülerini daha da yakına daha da yakına daha da benzeyişe doğru sürdürüp durmaktadırlar. Bu tabloda hikmet böyle bir “kutsal hayat haccı” içinde olduğunun bilincinde sürekli olarak güneş sistemi içinde güneşin yörüngesinde olduğunu fark ederek, bu döngü ve dönüşleri adeta bir lunapark oyuncağının dönüşünden zevk alan çocuk büyük bir çok insan gibi farkında bir zevk alarak devam etmektedir. Bu zevkle çıkılmış olunan kutsal hayat haccının mesul kişisinin yörüngesinde olduğu esas kaynağa sabitliği kendisinden mamul her tür meyvenin de aynı yörüngede kalışına neden olacaktır ki, bu da hakiki kalıcılığın yani sonsuzluğun, devamlılığın farkındalığı demektir. Bu kalıcılıkla kalma ya da kalmama kaygısı değil yörüngede olma ya da olmama durumu söz konusudur. Hikmet hayat bütünü muhteşem Yaratan düşünce ve Yaratan işlevi sisteminde küçük alıcılar olan varlıklarımıza indirgeyebilmek ve sindirebilmektir.

XXVI.

İNSAN-I KAMİL

Son günler insan merakının her zaman en üst sıralarında yer almış zamanlardır. Bu nedenle hep son günler üzerine gerek dini, gerekse seküler yazılar yazılmış, senaryolar oluşturulmuştur. Son gün esasında bir beden içinde o yüce İhsan’ın bir neticesi olarak ve dolu dolu bir aksi olarak ortada gezinen her bir canlının esasında yaşadığı her andır. Bunu insan için söylediğimizde ise maddi dünya içinde ruhun maddi kabı içindeki varlığını sürdürdüğü anda bu maddi kabı kaybetme durumunda yaşadığı her andır. Sonsuzlukta böyledir. Yani sonsuzluk tabiri gelinen bilinmez nokta ile gidilen bilinmez nokta yani iki ucu açık sonsuzluk çizgisi üzerinde bedenlenmiş olmanın getirdiği bir başlangıç ve son içindeki mevcudiyet başlangıç ve son kavramlarını bize takdim ettiği için bir başlangıç ve bir son kavramından bahsetmemiz mümkündür. Şimdi her şeyden önce bütün insanlık alemi bir kaptır. Yani Yaratan düşüncenin, Yaratan işlevinde sonuçtur. Bu sonuçta ışığı karşılama için mevcuttur. Çünkü karşılama söz konusu değilse ışıktaki ışık değildir. O zaman bir bütün içinde mevcudiyetin olmazsa olmaz iki tarafı verici ve alıcı bağlantısı vardır. Ama dikkat edilirse alıcı da verici olduğu sürece o zaman vericinin esas varlığı, gücü yansımaktadır. O zaman bu bağlamdan hareketle tarih diye kayıta geçilen insan hareketleri bütünü içinde her zaman temel bir kalp olarak bu alıcı durumu yeniden dönüşüm ve değişimle vericiliğe çeviren bir mana farkındalığında bir küçük camia söz konusu olmuştur. Ve bu camia hep “uyandıran takımdır”. Yani “hoca uyandırır ilkesinde” mana gurubunun samimi fertleri esasında mana gurubu içinde oturmakla uyandırma vazifesini ifşa etmektedirler. Ama vazifeleri kendilerini uyandıran üst akla sürekli tutunmak ve edinim temelli mantık üstü inançları ile sürekli “sevgi ve ihsanı” amel etmek kaydı ile ve bunu kendi doğaları edinmek kaydı ile. Aksi takdirde bir inanç taciri, din tüccarı ve tellalı olma gibi çok vahim ve hakiki manada Yaratan’ı edinmeksizin yaşanan bir etkinlik yaşamı ve taklidi iman hayatı söz konusu olmaktan öteye gidilecek değildir. Oysa esas zemine inen ve Yaratan’ın muhteşem hazzı, ışığı için alıcı olduğunun farkında büyük insan kabı içinde küçük bir zerre olduğunun bilincine varan insanın yükselişe geçtiği yani “Yaratan’a yürüyüşe” geçtiği her an “Yaratan sureti olma” hakikatine harekettir. Peki bu hareket esnasında hala “zeminde sabit kalanlar” ve “zeminden manevi manada yükselişe geçenler” olacaktır. Bütün bunlar hep birlikte dünya

hayatını da tarih denilen ve insan hareketlerinin kaydı içinde o iptidailikten bugünkü o teknolojik gelişmelerin artık büyük bir hız aldığı çağa doğrudan devamlı bir tekamüle mecburdur. Yani manevi manada İbrahim yürüyüşü de manevi tekamül için harika bir misal teşkil etmektedir. Yani kendisine canlılık payesi verilen bir canlı nütfe dahi sürekli hücre çoğalmasına endekslidir. O vakit demek ki, her bir zerrenin birer birer hem tekamülü insanların büyük bir çoğunluğu acılar yolunda devam etse dahi "acılar yolundakilerle" birlikte insan dediğimiz o genel kainat alıcısını sürekli tekamüle mecbur kılmaktadır. Şimdi bu tekamülün sonu Mesih düzeyidir. Yani bu kitlenin "mana yolcuları" tarafından özellikle doruklara çekilmesi "acılar yolundakilerini de" biraz daha süratle manaya çekme durumunda olacaklardır. O üst seviye de insanlık kabının "insan-ı kamil" düzeyi dediğimiz son noktasına doğru hareketi "son günler midir?". Asla. Her an bir sondur ve bir yeniye adımdır. O zaman üste tekamül sanki sonun başlangıcı gibidir. Esasında böylesi süratli tekamül iki neticeyi getirecektir; bunlardan bir tanesi daha fazla kaos ve acı ve zorluk yani böyle bir dünya görünümü olması doğaldır. Çünkü insan aynı insandır, iptidai devirlerde de şimdi de elbette tekamüle tabi olmuştur ama kin, nefret, haset, kıskançlık, kısacası alma arzusunda tekamül daha ileriye giden bütün maddi dünya ile daha da ileriye gitmiş, daha da çok şeyleri arzu eder hale gelmiştir. Yani bu sonun belirtisi değil bir yanda mana yükselişinde diğer tarafta da acılar içindeki yine de gelişime tabi dünyanın tabi sonuçlarıdır. İkinci hadise ise manevi hazlar artık elle, kolla yapılan işlere, yoz dini gelenek ve görenek uygulamalarına değil, ruhların kalıpların üstüne çıktığı Yaratan'ı vasıflarında tanıma ve edinmeye bağlıdır. Yani inanılmaz bir bereket, sevinç ve en üst düzey haz edinimi söz konusudur. Bu her iki seçenekte insanlık alemi önüne serilmiş durumdadır. Yani kesinlikle seçime tabidir. İnsanlık böylesi iletişim çağında artık bu iki seçenekten bihaber değildir. Bütün yeni çağ dinleri gibi din katmanlarındaki başarısız da olsa azıcık daha alışılmış kalıplar üstüne çıkma adeta kelebeğin kozasını yırtması gibi bir durumdur. Yani sonları kendilerindedir.

XXVII.

İNSAN-I KAMİL

Hepimiz karanlığın içindeki en ufak bir aydınlanmanın karanlığın ne denli üstesinden gelmeye kadir olduğunu biliriz. Bu bilgi dahilinde daima karanlıkla aydınlığı birbirinden ayırt etmeye ve hep aydınlığa doğru meyletmeye gayret ederiz etmesine de, iş yürek olunca, iş bize dönünce biraz değişir. Yani mana aleminde durum farklıdır. Çünkü manada biz daha ziyade karanlıkla anılan o negatife daha yatkınızdır. Çünkü alıştığımız şey hep "benin tarafıdır". Benin hoşlanmadığına kızmaktır, benin alındığı noktalara tepki göstermektir, benin rahatsız olduğu noktalarda yaygara koparmaktır. Üstüne üstlük "benlik alma arzusunun" doymak bilmez krizlerinde bir de yeterince alamamışsa bu kez kendine acımaya, kendine acındırmaya da başlar durur. Bütün bunları üst üste eklediğimizde işte o zaman karanlık bizim maneviyatımız için bir nevi sığınağımızdır. Yani baykuşa rahat karanlıktadır. Yarasaya aydınlık karanlıktır.

Bazen de "alma arzusunun doruklarında" çıldırılmış gezinirken birden olan olur ve canlı piramitinde ufak tefek kıpırdanmalar ya da ani sıçramalarla "konuşan düzey" gibi bir düzeyin erbabı olduğumuzun farkına varırız. İşte o zamanda bu kez kendi kendimizi yemeğe başlarız. "Ben niye böyle yaptım, niye böyle ettim, niye buralara kadar geldim" diye. Oysa geldiğimiz yer kendimizi getirdiğimiz bize ait olan yerdir ve bu yerde esasında sadece "dar alan paslaşmaları" dediğimiz

"kendi kendimize atadığımız, tayin ettiğimiz firavunumuzun" bizi köle olarak kullandığı alan yaşamımızdır. Şimdi bu alan yaşamımızda yapılacak ne vardır. Yani karanlık bizim aydınlığımız gibi olmuştur ve bu karanlık içinde aydınlığı fark etme ancak aydınlığın aydınlık olduğunu ayırt edebilme gerçeği ile söz konusudur. Çünkü aydınlığın aydınlık olduğunun farkındalığı da karanlık içinde olduğumuz zamandaki karanlığı karanlık olarak algılamadığımız gibi bir durumsa işte o zaman işimiz çok zordur. Yani yapılması gereken önce aydınlığın ne olduğunun iyi tespit edilmesi gerekmektedir. Eğer manevi manada karanlık "genelde var olan doğa dengesinin" tersine olan varlığımızın "kendi istemi üzerine çalışan benliğinin" zıtlığı ise aydınlık bu zıtlığın karşıtıdır. O zaman bu karşıtlığın farkındalığında bir direnç söz konusudur. Yani bir anlamda aydınlık benim benliğime zor gelen, benim benliğimin üşendiği her şeydir de denilebilir. Mesela dengeli beslenmek benim benim için oldukça zor bir durumdur. Yani benliğim böyle bir kontrollü besin tüketimini arzu etmeyecektir. Olması gereken nedir? Olması gereken ve tabiatımız gereği, genel kainat prensiplerine de uygun olan dengeli beslenmektir. O zaman "aydınlık" olan budur. Ve daha bu örnek gibi binlerce örnek sıralamak mümkündür. Şimdi o zaman "benim benim özelliikle direnç göstermesi demek" o noktada karanlıkta olduğuma işaretler. Peki, esas olması gereken proton ve elektronların bir arada bir nötron oluşturması ise yani artı-sevgi ve ihsanın gücü, eksi-arzu ve almanın gücü ile bir araya gelip beraber eksi gücü artının gücü ile devşirirse o zaman nötr dediğimiz ve bütün kainatı ve her şeyi dengede tutan bir direnç ortaya çıkacaktır ki, ampülün işleyişi yani ışık vermesi de aynen böyle olmaktadır. Direnç telinin böylesi bir devşirme olayında ışık saçması bizim dünyadaki karanlığımıza aydınlık olmaktadır. Ve iç alemimizde de durum budur. Şimdi böyle olduğu gibi gördüğümüz gibi ışıktan ışık çıkması yani merhametin merhamet doğurması ışığa ışık katacak bir durum değildir. Yani gündüz apaydınlık bir dükkan içinde floresan yakmak çok büyük bir fark oluşturacak değildir. Oysa esas olan karanlığın devşirilmesidir.

Çoğu zaman insan olarak hep yaptığımız bütün kötü olan şeyleri düşünür, üzülür, kendimizi suçlar, utanç duyar, onurumuzu yitirdiğimizi düşünür dururuz. Esasında bunun yerine her bir menfi durumun müspeti doğuracağı şuurlunda menfiyi müspetle değiştirmek için bir direnç oluşturmamız esas olmalıdır. Burada iki adım önemlidir: menfiyi menfi olarak görmek ve hemen transformasyonu için tam tersini yapma konusunda kararlı olmak.

Burada sonsuz alma arzusundaki solun yani eksi tarafın yani elektronun artı tarafla devşirilmesinde yani artı tarafla, proton güçle, karşılıksız bir kayırma ile verme tarafı ile devşirildiğinde "karşılık beklemeksizin büyük bir ilahi hazla sürekli yürekten sonsuz verme arzusu" kendiliğinden ortaya çıkacak ve nötr güçte bütün kainatın dengesinde bizim iç alemimiz tam manevi dengeye kavuşacaktır. O zaman bu manevi orta direği, kolonu kendimize kişiselleştirmeliyiz. Yani karanlığı karanlık olarak tam olarak fark ettiğimizde aydınlığın aydınlığını edinim için hemen devşirme direncine dört elle sarılmamızdır.

XXVIII.

İNSAN-I KAMİL

Dünya üzerinde insanlar esasında kendi gayret etme alanlarının ne denli önemli olduğunun çoğunlukla farkında bile değildirler. Yani herkes esasında kendi su kaynağını bulana kadar kendine öğretildiği şekliyle kazar durur. Bir şeyleri bir şeylerle birleştirip güç oluşturmaya ve oluşturduğu

güçle de biraz daha kendince ileri gitmeye çalışır. Oysa su kaynağı önemlidir. Su onu paklayan bir unsur olarak, su onu yaşatan bir unsur olarak vardır. Su kaynaktır, su aynı zamanda paklayandır, su aynı zamanda hayattır. Ve mana ifadesinde su kazmanın neticesinde bulunan ve kişiyi sürekli diri tutan bir unsurdur. Şimdi bu dirilikte su kazmak bir durumdur, su bulmak başka bir durumdur. Ve herşeyden öte bulunan su eğer hayat suyu ise bu suyu sürekli kullanımda bulundurabilmek için bir kuyu inşa etmek bir başka durumdur. Ve elbette bütün bu işlemlerin sonunda kuyu başında bir yaşam kurmakta. Şimdi bu daha eski çağlara ait kuyu örneğini günümüzün bir çok kavramı üzerine bina etmek mümkündür. Yani kaynak çok önemlidir. Yani biz nereden besleniyoruz? Ve esasında suyun kenarında, hem de inşa edilmiş bir kuyunun kenarında oturmak ve kaynak kurumaya yüz tuttukça yepyeni kaynaklara doğru yol almak bizi yaşatan en büyük unsurlardan biridir. Bu bağlamda insanlar için Yaratan'ın esasında belli bir ceza ya da ödül sistemi yoktur. Çünkü kainat kendi doğal sistemi içinde döngüsünü sürdürüp durmaktadır. O zaman bu döngü sistemi içinde Yaratan sonsuz paylaşımını ve sunumunu yani sevgi ve ihsanını zaten başından itibaren kainat sistemine yerleştirmiştir. Bütün sistem kendi dişlileri ile tıkr tıkr çalışmaktadır. O zaman bu sistem içinde sistemi fark edip sistemin içindeki bütün işleyişin akışına bir işleyişte yoluna devam etme için ve elbette Yaratan'ı yansıtmaya ve hükmedip çoğalma bağlamında var olmak için var olmuş olan ve bulunduğu konumda ve zaman birimi içinde sürekli sistemin kaynaklarına vasıl olma gayretinde olan, su bulan ve kuyu inşa eden sonra da bu kuyudan istifade eden insan bu sistem içinde en üst düzeyde yerini almaktadır.

Bu insan yaptığı her pratikte esasında kendi yönünü belirler. Kuzey, güney, doğu ve batı tamamen kendisinin önündedir ve kuyusunun başına, kaynağının gücünde hareket eme durumundadır. Yani ortada mevcut sürekli akım halinde bir elektrik vardır. Bu elektrikten istifade ile bu akım artı ve eksi uçların direncinde bir cihazı çalıştırmak için, gücünden istifade için kullanılır ya da kısa devre yaptırılarak bütün sigortalar attırılır. Kısacası olan budur. Yani kişi kendi iç disiplini doğası üstü mana varlığını hissetmek için, bu muhteşem Yaratan ışığını algılayıp kendi benliğine taşımak için oruç tutabilir, inzivaya çekilebilir, ibadetler yapabilir ya da sadece çalışarak, kazanarak, koşturarak, sürekli düşünerek, üretmek, topluma katılım göstererek, uyum sağlayarak kendini bu muhteşem akımın gücüne kaptırır ya bu güçten inanılmaz güç alarak Yaratan'a yürüyüşünü devam ettirir ya da Yaratan doğasına aykırı ve zıt seçimleriyle doğrudan kendi sistem ile bağlantısında kısa devrelere yol açar ve elbette sonuç kendisi için hiç de iyi olmaz.

Bu nedenle kaynağın başında olmak, kuyunun değerini fark etmek çok önemlidir. Çünkü insan esas insan-ı kamil insanla bütün insan insanlarla buluşmasını bu pak su kaynağı başında otururken edinecektir. Yani kaynağı arayanlar, pak suyun değerini fark etmiş olanlar oldukları için kuyu başında bir manada hem ruh eşlerini hem insan bütünlüğündeki ruh kardeşlerini bulacaklardır. O zaman kaynak ve kaynağın etrafında toplanmak ve kaynağı kullanmak bütün bunlar aşağıdaki gayretin ödül ve ceza denilen ve insanlarca belirlenmiş esasında vermek ve almak ilişkisini bir manada birlikte belirleme durumundadırlar. Hem kaynak başındaki kişilerin kendi kendilerine etkileşimleri hem de birbirlerine etkileşimleri hem de toplum ilişkileri ceza ve ödül prensibini belirlemektedir. Kısacası Yaratan düşüncesinin işlevinde ödül ve ceza yoktur. Orada daima sonuç vardır ve sonuç asla eksi ve artık hisler, duygular anlamında değildir. Sadece sistem içinde etki ve tepki prensiplerinin işleridir.

O zaman kainat içinde Yaratan suretine dönüşenden daha güçlü kim vardır? Yani Yaratan'ı ifşa kişilerin aradığı o inanılmaz esenlik ve üst dünya seviyeleri tamamen kişinin kuyu başındaki o pak saydam kaynağından içmesindeki "karanlığı aydınlığa" devşirme gücünün yerli yerinde kullanılmasıdır. Yani bu direncin en üst düzeylerde gösterilmesi "öfke" anında "öfkelenmemeyi"

seçebilme direnci dünya üzerinde Yaratana'ın ifşasının en üst derecede sergilenmesidir. Bu çöde kuyu sahibi olmaktır.

XXIX.

SIYAH BİR RENKTİR

Her ne dersek diyelim hepimiz kendimize göre doğru bildiklerimizin ardı sıra koştuğumuz gerçeğinin içindeyiz. Yani esasında bir çok insanın tecrübi olarak hayatlarının verdiği sonuç budur. Yani doğru benim doğrudur, hakikat benim hakikatimdir ve dünya esasında benim dünyamdır ve hatta inançta benim inancımdır. Peki, o zaman neyin kaygısını çekiyoruz neden “ışık ile ıslah mücadelesine girip” aynı zamanda “devşirme direnci” ile gayret gösteriyoruz. Gayret gösteriyoruz çünkü aslında renk körü olduğumuz halde renk körü olduğumuzun farkında olamıyoruz. Bu da bizi doğrumuzu, hakikatimizi, dünyamızı ve inancımızı hep tek renk olarak algılıyoruz ve bu da bize içinde bulunduğumuz ve belli bir sorumlulukla tecrübe etmemiz istenilen noktayı doğru dürüst tecrübe edemememiz gibi bir duruma mahkum olmamızı getiriyor ve üstüne üstlük büyük resmi göremediğimiz için tatminsizliğimize tıklıp kalıyor ve her şeyden önemlisi o muhteşem renkleriyle kainatın üstünde işleyen Yaratana düşüncenin hazzını, o üst doruk noktalarının sonsuzluğa çeken ihtişamını ve üst haz ışıklarını bir türlü göremiyoruz. Bu üst haz noktalarına tırmanamayışımızın en büyük nedenlerinden biri hiç kuşkusuz “beyazı” tek renk olarak kabul etmemizden kaynaklanmaktadır. Yani bu satırların sahibi olan kişi dahi belki de bu satırları yazarken hala kendisini “beyaz, ak” olarak ve karşısındakini “gri” olarak ve özellikle burada ısrarla kabul edilmesini arzuladığı fikirleri hiç hayatına almamış ya da almak istemeyenleri de muhakkak siyah olarak değerlendiriyordur. Esasında bu ve benzeri değerlendirmeler egonun yönüne meyle almış olan benliklerin adeta otokontrolde gelişen eğilimlerinden başka bir şey değildir. Peki, esas olması gereken nedir? Bizim doğrudan hayatlarımız üzerinde etki eden binlerce etki alanlarından belki de en önemli olanlarından biri bizim kendimizde var olan kötü eğilimlerimizdir. Daha önceki çalışmalarımızda değindiğimiz gibi özellikle “devşirme direnci” dediğimiz dirençte amaç bu eğilimleri kökeninden söküp atmak yerine ya da inkar edip arkalara bir yerlere itmek yerine tamamen iyi eğilime devşirmek olduğunu söylemiştik. O zaman bu durumda benim bütün eksikliklerim ve bütün zayıflıklarım ve hatta kötü eğilimlerimin çok iyi bir tespitle tamamen devşirmeye tabi tutulması için çok iyi bir biçimde belirlenmelidir. Çünkü Dünya üzerinde insanlar esasında kendi gayret etme alanlarının ne denli önemli olduğunun çoğunlukla farkında bile değillerdir. Yani herkes esasında kendi su kaynağını bulana kadar kendine öğretildiği şekliyle kazar durur. Bir şeyleri bir şeylerle birleştirip güç oluşturmaya ve oluşturduğu güçle de biraz daha kendince ileri gitmeye çalışır. Oysa su kaynağı önemlidir. Su onu paklayan bir unsur olarak, su onu yaşatan bir unsur olarak vardır. Su kaynaktır, su aynı zamanda paklayandır, su aynı zamanda hayattır. Ve mana ifadesinde su kazmanın neticesinde bulunan ve kişiyi sürekli diri tutan bir unsurdur. Şimdi bu dirilikte su kazmak bir durumdur, su bulmak başka bir durumdur. Ve herşeyden öte bulunan su eğer hayat suyu ise bu suyu sürekli kullanımda bulundurabilmek için bir kuyu inşa etmek bir başka durumdur. Ve elbette bütün bu işlemlerin sonunda kuyu başında bir yaşam kurmakta. Şimdi bu daha eski çağlara ait kuyu örneğini günümüzün bir çok kavramı üzerine bina etmek mümkündür. Yani kaynak çok önemlidir. Yani biz nereden besleniyoruz? Ve esasında suyun kenarında, hem de inşa edilmiş bir kuyunun kenarında oturmak ve kaynak kurumaya yüz tuttukça

yepyeni kaynaklara doğru yol almak bizi yaşatan en büyük unsurlardan biridir. Bu bağlamda insanlar için Yaratan'ın esasında belli bir ceza ya da ödül sistemi yoktur. Çünkü kainat kendi doğal sistemi içinde döngüsünü sürdürüp durmaktadır. O zaman bu döngü sistemi içinde Yaratan sonsuz paylaşımını ve sunumunu yani sevgi ve ihsanını zaten başından itibaren kainat sistemine yerleştirmiştir. Bütün sistem kendi dişlileri ile tıkr tıkr çalışmaktadır. O zaman bu sistem içinde sistemi fark edip sistemin içindeki bütün işleyişin akışına bir işleyişte yoluna devam etme için ve elbette Yaratan'ı yansıtma ve hükmedip çoğalma bağlamında var olmak için var olmuş olan ve bulunduğu konumda ve zaman birimi içinde sürekli sistemin kaynaklarına vasıl olma gayretinde kazan, su bulan ve kuyu inşa eden sonra da bu kuyudan istifade eden insan bu sistem içinde en üst düzeyde yerini almaktadır.

Bu insan yaptığı her pratikte esasında kendi yönünü belirler. Kuzey, güney, doğu ve batı tamamen kendisinin önündedir ve kuyusunun başına, kaynağının gücünde hareket eme durumundadır. Yani ortada mevcut sürekli akım halinde bir elektrik vardır. Bu elektrikten istifade ile bu akım artı ve eksi uçların direncinde bir cihazı çalıştırmak için, gücünden istifade için kullanılır ya da kısa devre yaptırılarak bütün sigortalar attırılır. Kısacası olan budur. Yani kişi kendi iç disiplini doğası üstü mana varlığını hissetmek için, bu muhteşem Yaratan ışığını algılayıp kendi benliğine taşımak için oruç tutabilir, inzivaya çekilebilir, ibadetler yapabilir ya da sadece çalışarak, kazanarak, koşturarak, sürekli düşünerek, üreterek, topluma katılım göstererek, uyum sağlayarak kendini bu muhteşem akımın gücüne kaptırır ya bu güçten inanılmaz güç alarak Yaratan'a yürüyüşünü devam ettirir ya da Yaratan doğasına aykırı ve zıt seçimleriyle doğrudan kendi sistem ile bağlantısında kısa devrelere yol açar ve elbette sonuç kendisi için hiç de iyi olmaz.

Bu nedenle kaynağın başında olmak, kuyunun değerini far etmek çok önemlidir. Çünkü insan esas insan-ı kamil insanla bütün insan insanlarla buluşmasını bu pak su kaynağı başında otururken edinecektir. Yani kaynağı arayanlar, pak suyun değerini fark etmiş olanlar oldukları için kuyu başında bir manada hem ruh eşlerini hem insan bütünlüğündeki ruh kardeşlerini bulacaklardır. O zaman kaynak ve kaynağın etrafında toplanmak ve kaynağı kullanmak bütün bunlar aşağıdaki gayretin ödül ve ceza denilen ve insanlarca belirlenmiş esasında vermek ve almak ilişkisini bir manada birlikte belirleme durumundadırlar. Hem kaynak başındaki kişilerin kendi kendilerine etkileşimleri hem de birbirlerine etkileşimleri hem de toplum ilişkileri ceza ve ödül prensibini belirlemektedir. Kısacası Yaratan düşüncenin işlevinde ödül ve ceza yoktur. Orada daima sonuç vardır ve sonuç asla eksi ve artık hisler, duygular anlamında değildir. Sadece sistem içinde etki ve tepki prensiplerinin işlemedir.

O zaman kainat içinde Yaratan suretine dönüşenden daha güçlü kim vardır? Yani Yaratan'ı ifşa kişilerin aradığı o inanılmaz esenlik ve üst dünya seviyeleri tamamen kişinin kuyu başındaki o pak saydam kaynağından içmesindeki "karanlığı aydınlığa" devşirme gücünün yerli yerinde kullanılmasıdır. Yani bu direncin en üst düzeylerde gösterilmesi "öfke" anında "öfkelenmemeyi" seçebilme direnci dünya üzerinde Yaratan'ın ifşasının en üst derecede sergilenmesidir. Bu çölde kuyu sahibi olmaktır.

XXX.

BAŞKASI KADAR BEN

DİĞERLERİ KADAR HAS -1

Parçalar halinde Yaratan'dan önce kendisini idrak etme yolunda insanlar doğal olarak o başlangıçtaki bütünü unuttukları gibi aslında parçalanmış olmalarındaki hikmeti de esasında tam olarak idrak edemiyorlar. Evet, amaç parçalanmış bir halde ruhların kendi benliklerini fark edip bu benlikleri ile bütüne yürümenin önemini, değerini, kıymetini ve elbette ayrıcalığını anlamalarıdır. Fakat bununla birlikte burada beni anlamakla ve oradan hareketle bütüne varmaya kalkmak sadece küçük bir hareketle yön değiştirmek değildir. Bu sanki bir asansörle yükseliş gibi bütün seviyelerden geçerken sanki bina kenarında yer alan cam asansörler misali o yükselişi hissetmek ve aşılan seviyeleri tamamen fark edebilmek gibidir. Çünkü o zaman seviyeler, yükseliş ve her yükseliş seviyesinde varılan o muhteşem boyuttan görüş alanının genişlemesini fark edebilme bir esas teşkil eder. Yani bu parçalanmışlıkta parçanın rolü vardır. Bu parçalanmışta alma arzusunun sadece benliğe işlenmesinde bile bir neden olduğuna göre bu tek parçadan bütüne yükselişte de aradaki ayrıntıların, küçük küçük renk değişimlerinin ve her şeyden bütün o seviyelerde cam fanus içindeki asansörde yükselen kişinin ferden ferda hissettiği o iç hoşluğu oldukça mühimdir. Çünkü bu noktada kişi bütüne yürürken diğer tarafta kendisinin "hükmeden ve çoğalan" yani aynı zamanda "Yaratan sureti" olduğunu unutmaması esastır. Bu öyle bir şeydir ki, her bir anın farkındalığında kişi bir anlamda attığı her adımda sorumluluk sahibi olduğunun bilincinde olması gerekmektedir. Çünkü Yaratan düşünce öncelikle düşünendir, düşüncedir ve sonra işlevdir ve sonuç ardından gelir. Yani o zaman tam anlamı ile "sevgi ve ihsanı" edinim ile bir manada Yaratan'ın ifşası doğrudan doğruya kişinin "gönül gözünün" açıklığında gönlün hükmettiği bir düşünce sisteminde sınırsız sınırlılık içinde algılamaya ve aynı zamanda sınırsız işlevi sınırlı işlev algısı içinde değerlendirmeye yönlenmek durumundadır. Şimdi doğaya baktığımızda her çeşit bitkinin, her çeşit meyvenin özellikle tek ana bir tür olarak sınıflandırıldığına tanık oluyoruz. Yani elma ve portakal tohumları karışıp üçüncü bir meyveyi oluşturmuyor, genel olarak elma tohumu ekilen yerde elmayı, armut tohumu ekilen yerde armut ağacının yetiştiğini görüyoruz. Yani her bir tohum kendi DNA'sı içinde o muhteşem üst aklın yani Yaratan'ın sistemi içersinde kendisine yüklediği şifrelerle kendine ait olan ve kendine has olanı yeniden kendisinden türettiğini görüyoruz. Yaratılmışlar arasında insanın da kendisinden kendisini türettiğini görüyoruz. Burada üstle alt arasındaki muhteşem bir sırta tanık oluyoruz aslında yani her bir tek türün, her bir sınıfın kendi varlığı içinde, kendi karakteri içinde mevcut olduğu ve böyle olmasının istendiği gerçeği ve elbette bu gerçekle birlikte bizlerde türler içinde de her bir küçücük parçanın yani her bir ferden, her bir ruh parçasının da kendine has rolü ile olması gerektiği şekli ile mevcut olduğu gerçeği. Yani elbette kaosunu ıslah ettiğinizde ya da etmeyi başardığınızda her bir ferden esasında bütün DNA'sı, genetik yapısı ve karakteristik özelliği ile tam anlamı ile tek bir fert olduğu gerçeği ve bu sistemin ürettiği yapısı içinde mevcut olduğu yerde tam olarak rolünü yerine getirdiği. Bunu idrak esasında bütün kainat üzerinde mevcut insan kardeşlerimize baktığımızda yetiştikleri doğal ortam, aile, kültür, anlayış ne olursa olsun bizden ne

kadar farklı ya da yakın olursa olsun esasında birey olarak tek oldukları ve tek bir örnek, tek bir nüsha oldukları gerçeğini idraktır. Yani o özel bir ferttir. O ferdi özel olarak o haliyle, o şekliyle kaosta ya da ıslahta yada dönüşüm ve değişime henüz hiç girmemiş ya da girmiş haliyle o haliyle kabul etmek esastır. Dikkat edersek hiç bir çiftçi meyvelerinin tohumlarını birbirine karıştırarak ekimde bulunmaz aksine her bir meyveyi kendi varlığı içinde değerlendirmek için eker. Çünkü ancak o ürün kendisini üretme durumundadır. Ve ektikten sonra da sürekli olarak tek tek her bir ağacın bakımını yani ıslahını yerine getirir ta ki, istenilen ürün ortaya çıksın diye. Bunu böyle görüp algılamakta o zaman ilahi yani üst akıldan gelen müthiş bir hikmet olduğu kesindir. Yani artık baktığınız kişiye kaos halinde "acılar yolunda" ya da ıslah halinde "mana yolunda" olsun müthiş bir sistemin uzantısı olarak ve bütün DNA'sında olması gerektiği şekli ile mevcut olduğu haliyle bakabilmek ve onu alem içinde alem olarak değerlendirebilmek ve öylece kabul edebilmek ve hele hele yukarıdan gelen bir zincir sistemi içinde karşımızda duran bir muhteşem ifşa mekanizmasının olduğu bilincinde olmak. Ne kadar ilginçtir ki, yeryüzündeki bütün yaşayan varlıklar kendilerine has bir DNA ve bir genetik alfabe ve özel bir isimleri ki, biz buna ruhsal DNA'ları diyoruz- vardır.

DİĞERLERİ KADAR HAS -2

Bütün bu duruma baktığımızda bir prizmaya gelen bütün ışıklar aslında tek gelirler ama aynı zamanda bütün diğerleriyle birlikte inanılmaz bir renk cümbüşü yaratıp dışarıya yansılar. O zaman bütün bu zenginliğin yani tek olmanın zenginliğinin aynı zamanda birlikte yansımakla alakası çok büyüktür. Yani eğer insanlar Çin ordusu gibi tek tip üniforma giymiş kişiler gibi sadece bütün olarak kabul edildilerse bütün doğayla tezat teşkil eden bir yanlışlık olduğu gibi algıyı da zedeleyen bir yanlışlık vardır ve böylelikle herkesin tek tip olması talebiyle renk körlüğü ortaya çıkacaktır. Diğer tarafta eğer insanlar eğer çölde bir kaktüs gibi sadece tek olarak kabul edilirlerse yine burada bütün doğayla tezat teşkil eden bir yanlışlık olduğu gibi algıyı da zedeleyen bir yanlışlık vardır demektir. Çünkü esas olan bütünden parçaya ve parçadan bütüne daha önce de dediğimiz gibi "kutsal hayat haccı" sürecinde olan insanlar tek ama bütün halinde bu seyahatlerine başlamışlar ve bu seyahatlerinde tek ama bütün halinde yeryüzündedirler ve buradan hareketle bütüne dönüşlerinde yine tek ve bütün halinde bir dönüş vardır. O zaman bizler yaşamımızda kendi esas varlığımız prensipleriyle uyumlu ve barışık olmak durumunda olduğumuz gibi aynı zamanda bu uyumumuzun temelinde kendimizin doğal yapısını ve varlığını da olduğu haliyle kabulümüz gerekmektedir ve bu kabulde sadece dikkat etmemiz gereken nokta her bir yeryüzünde başlangıç esasında bir kaostur ve ıslah ile yeni bir seviye kaosuna hareketle devamlılık arzedecektir. O zaman bu devamlılık durumunda dikkat edilirse bütün kainatın bitkileri, yeryüzüne tek tek çağrılmışlardır ve sonra tamamı belli sınıflandırmalar altında cansız, bitki, hayvan ve konuşan düzey gibi ana seviyeleri oluşturdukları gibi kendi içlerinde de envai çeşit sınıflandırmalara tabi olunmuşlardır. Şimdi burada "isimleriyle çağrılmaları" hadisesi oldukça mühimdir. Neden her nesnenin ismiyle çağrıldığını düşünmekte fayda vardır. Çünkü kainatta binler sistem içindeki sistem içinde ortaya çıkan bir gezegenin üzerine yukarıdan verilen bir sistem direktifi ile birlikte tek tek her bir sınıf ve her bir sınıf içindeki her bir küçük zerre kendi isminde yerini bulmaktadır. Bu yer buluşta o zaman en üstten alta verilen bir veri vardır. Bir ruhsal DNA ve genetik alfabe. Yani ne demek istiyoruz. Demek istediğimiz şu böyle bir sonsuzluk denizi içinde bir gezegen üstünde bitirilen her bir nebat ve bu gezene konuşlandırılan her bir canlı otomatik olarak bir üst aklın sonucu olduğuna göre yani bütün sistematığı ile bilimsel olarak bir planın dahilinde bu uçsuz bucaksız uzay derinliği içinde bir yer alıyorsa bunun izah edilemez arka plan düşüncesi elbette mana mahiyette DNA'sının yukarıdan yazılmış olduğu anlamındadır. İşte bu ruhsal DNA'ya esasında verilen isim o zerre, o sınıf ve altındakileri verilen isimlendirmedir. Bu noktadan başlayarak kendi isimlerimize vardığımızda o zaman bizlerin bir isimle çağrılmasının arka planında bile böylesi bir ruhsal DNA'nın farkına varmak hayatı üç boyutlu bir biçimde görmekle eş anlamlı olacaktır. Kısacası apartman görevlisi

insan kardeşimizden tutunda sevmediğimiz bir etnik kökenden gelen bir insan kardeşimiz bile esasında yukarıdan gelen o ruhsal DNA ve genetik alfabetik yapıda her birimiz kadar has ve aynı zamanda bizim has olabilmemiz için kendilerine has olan rolleri olan bize bütün de yer ve rol oluşturduğumuzu hatırlatan yaratılmışlardır. Ve her birimizin ne denli kendine has olduğu bilincinde büyük ışık kırılmalarında var olan kainatın o müthiş yansıtma amaçlı varlığı içinde bütün bu renkleri bizde toplayabildiğimiz kadar güçlü bir ışıkla karşı tarafa yansıyabileceğimiz bir gerçektir. O zaman bu esas üzerinde renkleri üzerimize çekmek yani başkalarını oldukları o kendilerine haslık içinde kabul etmek ama gerçekten kabul etmek ve hatta bilhassa oldukları halleriyle onları değiştirmeyi istemeden kabul etmek ve aynı zamanda onlar sayesinde kendimize has olduğumuzu daha net fark edeceğimizi bilerek kabul etmek bir manada yaşam prensibimiz olmalıdır. Ve böyle bir bakış açısında farklı renklerde girdiğimiz bütünlüğün renk cümbüşünde "yerden yukarıya doğru yönlendirilen lazer ışığı" misali muhteşem bir yansıtmanın temelinde, kendine has olup ve kalıp, herkesin kendine has olduğunu bilip algılayıp bu renk cümbüşünde yerimizi almanın müthiş hazzını tatmayı bilmeliyiz. Bu "sevgi ve ihsanın" yukarıdan gelen Yaratan'ın ışığının tek bir hüzmelerinin ne kadar farklı renklerle geriye döndüğüne güzel bir örnek olmakla birlikte böylesi "ışık oyunları" ile Yaratan düşüncesinin ne kadar sayısız çeşitliliğe ve envai çeşit renkler, şekiller, biçimlerle daha ziyadesiyle genişleyerek işlediğine de harikulade bir timsal teşkil etmektedir.

XXXI. OLDUĞUN YERE TUTUN

Dünya üzerindeki varlığımız ve bu varlığımızla birlikte çağrıldığımız sorumluluğumuz bizim için nettir. Yani kısacası her bir ferдин rolleri çok belirgin olarak algılanamasa bile esasında çoktan belirgindir ve etkindir. Ve bazıları bazılarına biraz daha hükmeder ve bazıları bazılarından biraz daha kendilerini çoğaltır durumdadırlar. Ve bu şekli ile Yaratan'dan geliş itibariyle bir çok ortak noktalarda buluşmuş olmakla birlikte esasında o muhteşem farklılıkların bütünlüğü prensibinde farklılıkların farklarının görülmesi açısından da bazı ruhların, bazı karakterlerin daha önde yer aldıklarını görmek mümkündür. Ve esasında bunun nasıl olduğuna baktığımızda da bu oluşum içinde de kendi üzerinde bulunduğumuz bedende kendi iç varlığımıza hüküm prensiplerini de ayırt edebilme durumunda olmamız ve hatta bu prensipleri kendimize edinmemiz bir esastır.

İnsanlar çok ilginç bir biçimde esasında kendi benlikleri üzerinde yol alırlarken ve kafalarını sağa sola çarparlarken hep bir başka düzeyin ya da benliğin üzerine basarak kendi varlıklarının farkındadırlar. Yani bazen fiziksel ya da baskın karakter özellikleri ile kişiler birbirlerini ezme kaydı ile bir öncü rolü üstlenirler ve esasında bu tipler hiçbir zaman doğal olarak önderliğe davet edilmiş tipler değillerdir. Sadece "egonun kendi rızası için almasının" çılgınlığı içinde esasında kendini bir türlü bir yere oturtamamış olmanın dehşetine maruz kalmanın esaretinde başkalarını aşağılamak, başkalarını farklı tavır ve davranışlarla ezme kaydıyla kişiler kendilerine kendi benliklerinin bulunmaz hint kumaşı olduğunu anlatmaya gayret ederler. Esasında burada inanılmaz psikolojik bir haz ve elbette ruhsal bir bozukluğun da belirtisi vardır. Hatta aşırı dindarlık halinde

bir takım illüzyonlarla kendilerini kabul ettirmek ve kendilerini bir anlamda inandıkları Tanrı yerine koyup başkalarını ezmek, hatta öldürmeye kadar gitmek ne yazık ki bunun açık bir göstergesidir. Yani burada kişi kendi kaosu içinde tamamen boşta ve tehlikeli bir biçimde kendi benliğine laf anlatma, kendisinin ne kadar değerli olduğunu kanıtlama çabası içindedir. Oysa esas doğal, yukarıdan verilen öncü rolü kişilerde ruhsal esenliğin ve dengenin bir sembolü olarak mevcut sistem içinde doğal izleyicilerini beraberinde getirir. Sanki vaha da bir ağaç ve su başında toplanmış gibi insanlar çölün sıcağından bu öncü insan rollerine koşarlar. Peki bu kişileri yani doğal liderleri doğal kılan nedir ve esasında böyle bir liderliğin püf noktası nedir?

Doğal lider olan kişi her şeyden önce kendisine bir şey kanıtlama durumunda değildir. O kendine has karakteri, varlığı, yanlışları ve doğruları ile bulunduğu noktaya tutunmayı bilendir. Yani birinci aşamada bulunduğu noktayı ezme, üstüne çıkma, inkar etme, oç alma gibi belli psikolojik eksikliklerden kaynaklı bir fethetme mantığı ile davranmaz. Bu kişi Yaratana'ın ışığının o muhteşem ıslahında öncelikle kendi kaoslarını ıslah ederken esasında belli bir dinginliğe erme durumundadır. Yani onun için kendi iç dünyasının daha da Yaratana'ı edinmesi yolunda attığı adımlar önemlidir. Bu yoldaki yükselişi kendi iç seviyeleri arasındaki yarışdır. İş böyle olunca bu kişi her şeyden önce bulunduğu noktada bulunan kendi ailesine, çevresine, kültürüne, insanlarına ve insanlığa saygıda kusur etmeyen bir durumdadır. Çünkü o kişi için sokağa çöp atanlar değil öncelikle kendisinin çöp atmaması esas işlemektedir ve çöp atanları da yargılamak ve kınamak yerine kendi çöp atma düzeyindeki halini hatırlayarak o halde o kişilerle bir manada kendi içi ile kurduğu empatide yakalama durumundadır. Ve dahası öncülük rolünde öncülüğü Yaratana'ın güneşini inanana ve inanmayana sunması tarzında özellikle Yaratana'a saygı prensibinden insana saygı da kusur etmemek düşmanın dahi kişinin ıslah haline göre kaosundaki varlığında Yaratana'ın başlangıç olarak yarattığı noktayı düşünmek esası vardır. Yani kişinin kendi konumunda diğer düzeyleri ve bu düzeylerdeki kendi yansımalarını görememesi ve bu yansımaları sürekli olarak aşağılamaya çalışması, yok sayması, inkar etmesi esasında öncü rolünün sadece kendi kendine biçtiği bir rol olarak kaldığının en güzel göstergesidir. Oysa esas "kökten öncü rol" yukarıdan sunulan ışığı "uyandırma" vasfı ile hem fiziksel hem de ruhsal manada öncülüğü tamamen doğal haliyle yerine getirme anlamındadır. Bu doğal halde çok büyük orkestrayı gayet estetik bir biçimde vakur ve esenlik içinde yöneten yılların olgunlaştırdığı, tecrübelerin yetiştirdiği orkestra şefi misali bir haldir. Yani Yaratana'ın "sevgi ve ihsandaki" yönetiminde özellikle ihsanla neticelenen o fişkırmada artı ve eksi toplumun ve etraftaki öncülük gölgesine gelen herkese saygı esastır.

XXXII.

SURETİN YOKLUĞU

Yaşamın her noktasında esasında hep algılarımızı daha önceki algıladıklarımız üzerine bina ettiğimiz düşünceler ve algı sistemleri üzerine kurarız. Bu ilginç bir sistemdir. Ve hakikaten olmayanları olduran olanları da olmamış gibi algılatan bir yapı sistemidir. Ve yaratılışımızda bu vardır. Ve belki de olması gerekendir. Çünkü bu tarz daha önceden var olan veriler üzerine verilerin inşa edilmesi bizi esasında hayalle buluşturan ve hayalle birlikte gerçeği de ileriye olur ya da olmaz görünümünün peşinde sürükleyen bir yapıdır. Yani olması gerektiği için bu şekilde olmuştur da diyebiliriz. Ama sorun bunun farkında olma ya da olmama sorunudur. Çünkü farkında olduğumuz

takdirde bu sistem gayet olumlu bir biçimde bizi yerli yerinde bir gelişime taşıyacaktı. Ama dünyanın başına gelen bir çok sorunun arkasında böyle bir farkında olamamanın büyük eksikliği vardır. Dünyanın idarecileri ya da toplumları hep kendi buldukları yöre içinde arka planlarında var olan geçmişlerinin tecrübelerinde oluşturdukları suretler doğrultusunda algılar geliştirmişlerdir. Ve geliştirdikleri bu algıları kendi mitleriyle birlikte gerek dini, gerek milli, gerek içtimai olsun kendi dünya algıları olarak olmazsa olmazlar içine dahil etmişlerdir. Ve işin daha da kötüsü artık bu suret alışkanlığı yani her bir görüşün, her bir fikrin daha önceden var olan o fikirleri algı suretleri şablonu üzerinde değerlendirme alışkanlığı bizi tamamen binler hayal algılar içine sevk etmiştir. İsmi her ne kadar hayal algı da olsa artık bu tür algılar bizi geliştirecek olan tarzda hayal etmenin sonucu değil, belli suretler kalıbı içine dökülmüş olan hayal algılardır. Yani hayal gerçek olmayan üzerinde sabit kalmış olma durumudur. Bu da insanı durduran “acılar yoluna” kişiyi mihlayan durumudur.

Doğal olarak bu kişilerin tanrı algıları da kalıplara dökülmüş ve hayali manada gelişen önceki ilkel algıları üzerine oturmuş tanrı algılarıdır. Her ne kadar dini seviyelerinde ileri bir dini algı içinde olduklarından bahsetseler de belli şekillerin içinde ilkel din algıları ve mitleriyle karışmış bir temel üzerinde sözde bir çağdaşlık ve ilerilikten başka bir ilerilik söz konusu değildir. Şimdi Yaratan düşünce ise bütün bunların üzerinde insana “Beni neye benzetebilirsiniz ki; kimle eş tutabilirsiniz ki?” şeklinde bir yaklaşımla esasında meydan okumaktadır. Yani havayı karşılaştırabileceğimiz ne vardır ki, hava ancak belli deneyimlerle fark edilmiş, incelenmiş ve hakikaten tecrübe ile edinimi ile ne kadar hayati olduğu fark edilebilen bir gerçekliktir. Ama hava değişmez varlığı ile yaşamın kaynağı olurken kişinin havayı edinim sistemine göre temiz, sıkıcı, ferah gibi farklı algı düzeylerinde algılanmaktadır.

Yeryüzüne çepçevre Yaratan’ın varlığı ve Yaratan düşüncesinin işlevi ile sarılmış bir gerçeklik olmakla birlikte Yaratan’ın öz varlığını esasında karşılaştırabileceğimiz ya da şudur diyebileceğimiz bir suret içinde tarif edebilme şansımız yoktur. Biz neyse ve arka planımızda neler varsa, hangi mitler bizim mitlerimiz, hangi suretler bizim suretlerimizse Yaratan onlara göre şekil kazanmakta, mana bulmaktadır. Bu “acılar yolunda” böyledir. Fark edilene kadar yani suretlerin temelinde bizim oluşturduğumuz fark edilene kadar böyledir de ve böyle olmasında Yaratan ve bizim yaratılan olarak yaratanla ilişkimizde ne yazık ki sadece suret boyutundadır. Biz belli bir maddi kalıpta içinde düşünen ve işleyen ve sonuç olanlar olduğumuza göre Yaratan sureti olmamız bu nedenle bizi bir suret kavramına taşımaktadır. Ama esasında metinlerde ateşin içinden seslendiği şeklinde hikaye edilen anlatımda “hiçbir suret görmediniz” ifadesi ve sonrasındaki “dikkat ediniz” ifadesi önemli bir vurgudur. Esası Yaratan’la form eşitliliğine doğru yürüyüşte suret dışındaki suretsizlikte “eşsizliği” oluşturmak belki de çok daha etkin bir biçimde mana yolunun yolcusu olmak anlamındadır. Çünkü kadim yazılarda esas başlangıç noktası Yaratan’ın eşsizliği üzerinedir. Oysa yeryüzü algılarında tanrı denilen kavram her bir ferden kendi suret algı sistemi üzerinedir. Yani yeryüzünde ne kadar idrak edebilen, düşünebilen canlı varsa bir manada o kadar tanrı algısı vardır. Bu nedenle “hiçbir suret yapmayacaksın” şeklinde bir uyarı vardır. Yani insan varlığı içinde Yaratan ancak vasfı ile edinilip hissedildiğinde var olan ve kendinden olanı yine kendi sistemi içine dahil edendir. Bunun dışında kendinden olan kendi suret sistemi içinde dışarıda kalandır.

Denize baktığımızda bu anlattıklarımıza bir misal bulma şansımız vardır. Şu kaba göre şekil bulur. Yani deniz yer aldığı zemine göre denizdir.

XXXIII.

SUNU

Dünya inançlarına baktığımızda insanların hep bir şeyler sunarak bir şeyler kazanma gayreti içinde olduklarını görürüz. Bu ilginç bir içgüdüdür. Sanki insanlık tarihinde bir yerde birileri insana bir sırrı açıklamışlardır. Yani sunmak aslında “sevgi ve ihsan O’lan’ın” ihsan vasfı ile alakalı bir yenileyici, dönüştürücü, değiştirici unsurdur. Kişi kendini takdim ettiğinde dahi takdim edişinin arka planında kendini sunma arzusu vardır. Tabi bu arka plan eğer kötü eğilim tarafından ise elbette kendi niyeti doğrultusunda kendisini takdim etmektedir. Eğer iyi eğilim tarafından geliyorsa doğal olarak elbette yine kendisini niyeti doğrultusunda sunacaktır. O zaman orta tarafta sunma esası getiren bir takdim olarak karşımıza çıkar Orta tarafta takdim Yaratan yüreğini edinme anlamındadır.

Takdim yani sunu esasında arka planında “kim” ve “ne” ilişkisindedir. Çünkü o üst seviyelerin sırrı “kim” ile ifade edebileceğimiz bir tecrübe edilir bilinmezliğin eşsiz doruklarıdır. Ve alt seviyelerin sırrı ise “ne” ile ifade edilirken esasında görünen ve algılanan seviyelerin sırrıdır. İnsan bu üst ve alt seviyeler arasında gidip gelme halinde net olmayan bir vizyon içersinde kim ve ne olduğunun tam farkındalığında olması için evvel emirde kendini boşaltması gerekmektedir. Boşaltma takdim iledir. Yani kendini boşaltma elbette varlık içinde bir boşluk oluşturmaktır. Yani üst seviyelerin sırrının aşağıda ifşası için aşağıdaki yoğun gündelik yaşam içine bir boşluk oluşturulmuştur. “Buluşma çadırı” şeklinde ifade edilen bu boşlukta “ne” üzerine “kim” çekilmektedir. Ama öncelikle “ne” ile tanımladığımız varlık doluluğunun bizde doğa oluşturan tarafının “benlik üzerindeki kabuk halinin” terki ışığın içeriye sızması ile bağlantılıdır.

Kendini kutsamak yani Yaratan’ı edinme küçük yaratanın yaratıcılığına son verme ile söz konusu olacaktır. O zaman “kurban takdimi” dediğimiz olgunun arka planı burada ortaya çıkmaktadır. İlginç olan her şeyi madde içinde “alt seviye sırrı arayışında” algıladığımızda bu sır sanki sırrı algılamış hissi içinde bizi tamamen putperestliğe yani başka etmenler altına girmemize neden olmaktadır. Etkileşim ilginçtir. Yani her ne zaman bizler eğer içgüdüsel davranışlarımızda bile bir ritüel oluşturuyorsak aslında esastan uzaklaşıp bir etki altına giriyoruz demektir. Dolayısı ile üst seviyelerdeki “ihsan sırrı” alt seviyelerde “verme” ile bütünleşmektedir ve “verme” birden bire belli ritüellerle bizden “takdim’e” dönüşmektedir. Dolayısı ile bu takdim de “kurban” gibi yaşayan bir sunu sunmak ya da bazı kişilerin ölümünden kendimize “takdim” payı gibi bir pay çıkarmak aşağıda boşluk oluşturma çabasında olmamız ama boşluğu hiçbir zaman dolduramamamızdır. Yani kum havuzu kazıldıkça içine kum dolacaktır.

O zaman kesinlikle “takdim” bizim kendimizin bütün negatif eğilimlerimizin zamanla ama gerçekte takdimi olmalıdır. Yani ritüel gerçekten “öfkenin” tamamen sunağa getirilip bırakılmasıdır. Evet, bu kesin zordur. Sigara bırakılması gibi ama hakikaten bırakıldığında bütün bir hayata

etkiyecek önemi vardır. Yani olmazsa olmazdır. Bu tecrübe edildikçe “sunu” yerli yerini bulacak ve hayat sunuldukça üst seviyelerin sırrı alt alt seviyelerde açılacaktır. Şimdi dikkat edecek olursak sunu mana gurubu içindeki tecrübe deneyimler gibi özellikle ıslah yolunda yardım dileyenlere yardımcı olmakla daha hızlı bir biçimde biz de şekillenecek bir olgudur da. Bu başkalarının hayatına müdahale şeklinde algılanmamalıdır. Sadece kendi zorlukları içinde sizden yardım talep edenlere “sunu” hayatını öğretme gerçeğinde bizlerin daha büyük tecrübeler kazanacağımız gerçeğidir.

Kadim yazılarda böylesi sunular “armağan takdimi” şeklindedir. Yani Yaratan yaratılana verdiklerinden armağan talep etmektedir. İlginçtir. Sunu sunuldukça sistemde bereket kazanmaktadır. Demek ki, sanki değirmeni döndüren su çarkı su ile ıslatıldıkça daha iyi çalışabilecek ve daha iyi bir ürün verebilecektir. Ama anlayışlar hayvan sunma ile, sadaka verme ile sanki dinselikte sıkıştırılıp yine “kötü eğilimin” hakimiyetinde esas hal ve gidişin “iyi eğilimle” ıslahından uzaklaştırılmıştır. Yükselme çıkışla hafifleme arasında bir bağlantı vardır. Uçaklar en hafif malzemelerle imal edilirler ve bu nedenle rahatlıkla yükselirler. O zaman üst seviyelerin sırlarının açılması bizim aşağıdaki bütün bağlarımızı ayaklarımız yere basar bir vaziyette kesmemizle alakalıdır. “Öteki tarafın” esintisinde yani “alt seviyelerin sırrı keşfi peşinde” yaşam sürenler için esasında bütün günler boş geçmektedir. Bu boşluk esasında hep acılar döngüsüdür.

XXXIV.

ANLIK IŞIMA

İnsanlar çöl deneyimleri şeklinde derin deneyimlere daldıkları zaman, bu deneyimlerin içinde kendilerince kendi durumlarından bir çıkış arama yoluna giderler. Esasında bu yola gitme kendi algı ve seviyelerine göredir. Yani suret olan insan çoğu zaman düşünce bareminde anlık düşüncelerin çakması ile bazen farkında olmadan kendilerine anlık çıkış kapıları bulmakta ya da bir durumu düşünce gücünün o ruhsal enerjisinde yani bereketinde bir şeylere erişme durumunda olabilirler. Ama bu erişme durumu kişiyi götüren unsur değildir. Çünkü anlık haz gibi anlık ışımının getirdiği parlak ışıktır yani göz alıcıdır, hatta anlık olarak güzeldir ama o kadar, bir işe de yarar ama gece karanlıkta bir müddet yanıp sönen bir چراغ gibidir. Aydınlatır ama sonunda da kişiyi ortada, yarı yolda bırakır.

Bu anlık ışımaya esasında anlık düşüncenin yansıması ve bir anlık sonucudur. Ama esasında esas olması gerekenin devamlılıkla süregelen bir ışımaya indirgenmesidir. Biz bu anlık ışımaya mucize diyoruz. Günümüzde bir çok durumda mucizeler oldukça revaçta olan arayışlardır. Esasında insan mucizesi kendi varlığı içinde zaten sürekli bir mucizedir. Fakat daha farklı mucize beklentileri mucize ardından başka bir mucizeye, başka bir mucizeye doğru bizi sürükler durur. Yani tatmin ve tatminsizlik arasında ışığı görmemek arasında dolaşma durumudur. Oysa bereket dediğimiz durum bildiğimiz gibi “ruhun enerjisini” almaktır. Yani bir süreklilik esasında “bereket” bereket olmaktadır.

Bütün bu sözleri biraz daha derli toplu ifade etmek gerekirse insanın düşüncelerinin harika olması anlık harika hisler verir fakat bu düşünceler eğer tam olarak yerli yerinde detaylandırılıp yaşama indirgenmedikçe esasında o muhteşem ışık hazzını verecek birer bereket olacak değildir.

Yani Őimdi siz dűŐüncenizde binlerce güzel Őey dűŐünebilir, hayaller kurabilirsiniz. Hatta kendinize göre en iyi sonuçlar verebileceđini dűŐüdüđünüz bir takım yollar dűŐünebilirsiniz. Ama bu yolların iŐlevi yoksa kalıcılık söz konusu olmayacaktır. İŐte dűŐüncenin o muhteŐem dehlizlerinde gezinirken anlık sıçramalar bazı olguları sizin önünüzde anlık olurlar haline dönüŐtürecektir ve bu sizin için “dűŐünce gücünün” muhteŐemliđinde anlık bir ıŐıma ile anlık bir çakma ile muhteŐem bir görünüm yakalamanıza neden olacaktır. Ama o kadar bunun arkasında size kalan sadece tatminsizlik ve beklenti olacaktır. O zaman esas mucize dűŐünce ile iŐlevin birleŐtirilip hakiki ve kalıcı sonuçlar vermesidir. O noktada artık tatminsizlik ve beklenti deđil tam tersine tatmin ve yükseliŐ gerçeđi söz konusu olacaktır.

Őimdi yakınmanın yakarıŐ olma bağlamında çöl deneyimleri içindeki yürüyüŐlerde bütün için dıŐa dökülmesinde esasında kiŐinin iç dűŐüncelerini duyması hadisesi vardır ve iç dűŐünceler elbette duyulduğuça dűŐüncenin dıŐa iŐırasında dűŐünceler arasında iŐlevi yakama Őansı daha çok olacaktır. Ve bu yakalama Őansında aŐađıdan uyandırılıŐ yukarıdan verililiŐi çok daha güçlendirmiŐ olarak karŐımıza çıkmıŐ olacaktır.

Bir baŐka ifadeyle halk arasındakiki Yaratanla buluŐma noktası esasında dűŐünce ve iŐlev noktasıdır. Yani o “buluŐma çadırı” bir boŐluktur ve bu boŐluđun doldurululuŐunda takdim edilenin yerine dolacak olan “sevgi ve ihsanın” dűŐünce ve pratikte olması gerekmektedir ki, “kim” ve “ne” kavramları kucaklaŐın, birleŐsin ve bu birleŐmeden ođul meydana gelsin. Esasında her bir ođul yoktan ortaya çıkmaması hasebiyle bir mucizedir. Ama mucize anlık dűŐünce çakmalarının anlık tatmin etmeyen ŐaŐkınlaticılıđı değildir. Bu kalıcı mucizedir. Yani yaŐam mucizesi misali, bu mucizenin devamlılığıdır. Bir saray kral ve kraliçe ile saraydır ve prensler iktidarın teminatlarıdır. O zaman manevi manada teŐbihte hata olmaz misali bizlerde dűŐünce ve iŐlevimizi bir arada taŐımıyorsak kalıcı bir tatmin ve dolayısı ile manevi bir ürün yani prene sahip olmamız mümkün değildir.

Yaratan’ın ıŐıđının irili ufaklı çakmaları herkes için geçerlidir. Çünkü yüce dűŐünce kainatın her tarafının arka planıdır. Ve kainatın oluŐumu bu arka planın iŐlevi sonucudur. Dolayısı ile iŐleve geçme çakmaları da diyebileceğimiz ufak tefek kıpırdanmalar hep anlık ıŐımalardır. Ve sonra kaybolurlar. O zaman amaç kaybolmazı yakalamaksa dűŐüncenin iŐlevle devamlılığı esastır. Fakat burada bir detay daha vardır. Yalnız dűŐünce ve iŐlevin ortak çalıŐması, uyumu anlık ıŐımaların kalıcı ıŐımalara yönelmesi için çok temeldir.

XXXV.

KAVRAMI

KAVRAMAK

Daha önce çalıŐtıđımız gibi çoğu zaman kavramların üstünde durmadığımız için bir çok kavramı ya yanlış biliyoruz, ya yanlış anlıyoruz ya da kavramadan sadece kabuk olarak kavramı ismen tanımlayıp geçiyoruz. O zaman da biz elbette yaşadığımız maddi ve manevi dünya bütünlüğu

içine kolay kolay intikal edemiyoruz. Şimdi düşünün bakın çevremizdeki bir çok insan gün içinde ne kadar yanlış kavram değerlendirmelerinin esiri olmuş durumdadır. Bu kalın kabuklarından ötürü taze cevizi bir türlü kıramama ve içindeki meyvesinin hazzını alamama gibi bir durumdur.

Peki, bu var olan kavramlar yani bize ifşa olunmuş ya da ortalıkta bize çarpıp duran kavramlar için böyle ise ya henüz ifşa olunmamış ve ortalıkta gezinip duran kavramlar için ne diyeceğiz. Eğer biz normal kavramları dahi yerli yerinde ve içine girerek değerlendiremiyorsak o zaman elbette diğer üst kavramları kavramamız ve algılamamız hiç de mümkün olamayacaktır. Oysa kainatın varlığının nedeni ve nedensizliği arasında sıkışıp kalmamızın en büyük sebeplerinden biri bulunduğumuz yerle tatmin olma gayretimiz ve kavram diye algılarımızın oluşturduğu üst etiketleri kavrammış gibi kabul etmemizdir. Dolayısı ile bu da bizim dünyamızı yaşanır bir halden çıkararak ve sürekli yakınmalarla ve ızdıraplar yolunun ilanı ile geçiştirilen günler zinciri haline sokan bir durumdur. Bitmek tükenmek bilmezmiş gibi sürekliliğinden yorgun düştüğümüz ama aynı zamanda da çok çabuk yitirdiğimiz bir şeylerin ızdırabında bir hayat.

Oysa bazen söylenmeler ve yakınmalar arasında ifşaya çıkan bütün negatiflik esasında tam tersini yaptığımızda da tersi bir veri vereceğini bize hatırlatmaktadır. Yani bitmek tükenmek bilmez yürek şekvamızı eğer henüz bizim için ulaşılmamış ve tam olarak kavranılmamış her durumun bir üst durumuna doğru yönlendirebilmemiz mümkün olabilirse o zaman yukarıdan bize ulaşan çekime takılma ihtimalimiz artmış olacaktır.

Maddeyi yer çekimi çekip dünya üzerinde toplamaktadır. Böylelikle istisnasız her yaratılmış yer çekimi ile bir merkeze çekilip olması gerekli olan yerde düşünce ve işlevinde yaşam sürdürebilmekte ve bir anlamda tekamülüne ortam sağlanmış olmaktadır. Şimdi dikkat edelim aynı durum neden mana yönünden olmasın yani Yaratan düşüncesi ve işlevinde sorgulamaya çıkan her bir kişi önce kendisine çarpan kavramları yerli yerinde değerlendirip algılayan kişi henüz kendisine çarpmamış bulunan kavramlara doğru yukarıya çekilecektir. Yukarı derken üst kat anlamında değil tamamen ruhsal anlamda yani nasıl kainatın kara deliklerini, genişlemesini biz göremiyorsak ama bilim adamlarına göre olduğunu söylüyorsak aynen bunun gibi. Bir çok manevi edinim sahibi de bize esasında bütün insanlığın bir ruhtan hareketle Yaratan'dan belli bir süreç için madde içindeki mevcudiyetinden bahsetmektedir. Hepsinin gelişi adeta maddenin çekimi gibi bir çekimle bir yere doğru toplandıysa o vakit bu madde içindeki ruhlarında çekimi aynı şekilde yukarıya yani üst değerlere, üst dünyalara olacaktır. Ama sorgulamak esastır. Yani "kim" ve "ne" kavramı arasında kavramları tam algılayıp sindirinceye kadar ve her bir kavramın benim deneyimim ve bizim için olduğunun bilincine erişinceye ve o kavramı yerli yerinde benim hükmüm ve çoğaltımım kullanmam gerektiğini anlayıncaya kadar sorgulamam gerekmektedir. "Neden ve niçin, ne sebeble, neden olmasın, olur mu acaba, olmaz mı acaba?" bizim üst dünyaları keşif yolculuğumuzu temel soruları olmalıdır.

Kabuklar yani bizim öz benliğimiz üzerine örtülmüş bütün kabuklar "yalnız kendi çıkarımız için alma arzumuza" bizi mahkum etmiştir. Yani kabuk burada negatife asla pozitif geçirmeme gibi bir göreve sahiptir. O zaman bu durumda yani "ne" kabuğu sadece dünyevi seviyedeki "ne" kabuğu bizi doğrudan kısır döngü içinde bırakacak olandır. Oysa biz "kim" kabuğunu kendimize kabuk edinirsek yani bütün kabukların kırılmışlığında artık solun ışıklarını almayacak, negatifi almayacak bir kabuk geliştirirsek bu bizi içe değil dışa doğru yükseltecektir.

Bakın bu yükseliş asla bir bilgi yükselişi değildir, düşünce melekesi ile birlikte hissediş, anlayış, edinim ve başkası için arzulama ve ihsan gibi bütün her açıdan bir yükseliştir. İşte o zaman böyle bir yükseliş aşamasında daha önce sizler için hiç kavram olmayan kavramlar ortaya

çıkacaktır. Ve daha önce belki de etrafınızda olup hiç dikkatinizi vermediğiniz kavramlar birden bire sizin algınızda belirverecektir. Kavramların derinliği ile kavranması ışığın saydamlığındandır.

XXXVI. YÜKSELİŞ ŞARKISI

Kainatta dağlar haşmetleri ile her yerde dikkat çekicidirler. Hele hele içlerinde en yüce olanları kişiye büyük bir güven duygusu verir. Çünkü bu dağlar adeta yukarıya uzanmaları ile aşağıya bağlılıklarını sağlamışlardır. Sanki yaşlı bir çınar ağacının dev köklerinin yerin altında bilinmez boyutlarda uç verip, kök salmış olması nasıl yukarıya yüksekliği ile bağlantılı ise bu bağlantı dağlarda da kendisini göstermektedir. İlginçtir bu esasında bizim yukarıdan verilen ruhlarımızın iç hissedişlerinde de esasında böyledir. Yaratan ışığının gönül gözünü açıp içine hakikaten "sevgi ve ihsan" sunduğu ve bu alış ile verişi algılayan insan farkında olmadan santim santim ilerleyen insandır. Yani böyle insanların kökleri sanki yeryüzünü kucaklamışçasına yeryüzünde bir sabitlik oluşturduğu gibi yukarıya yükselişi ile de inanılmaz bir heybet oluşturur.

Benlik her ne kadar dağ kadar sağlamsa ve onun üstüne çıkılması ile ancak Yaratan ışığı ediniliyorsa aynı zamanda o dağın üzerinde Yaratan'a yükselişin aydınlığı bu kez dağ gibi bir yükseliş sağlamlığı ve dağ gibi sağlam olan bir edinimde Yaratan'a tam bir güveni getirmektedir.

Yükseliş nedir? Yükseliş hep bahsedilen ama edinim edinim daha doğrusu santim santim bir alanda ilerleyiş demektir. Yani daha derine, daha anlamlı olana, daha hakikate doğru ilerleyiş, yürüyüş. Şimdi dağ yerinden hareket etmeyen bir örnek olmakla birlikte dağa tırmanma aslında teşbihte hata olmaz misali örneğimizi bize canlı kılmaktadır. Manevi yükselişte en etkin unsurlardan biri suret olmayan suretsizlik ortamında ama çıkışın sonunda bir tepe noktası olması bilincinde ve çıkılması için önümüze serilmiş sarp bir sırtın varlığının bilincinde sürekli çıkma gayreti içinde olmamızdır. Ve bu gayretin kaynağı sonucun başlangıçta mevcut olan varlığıdır. Yani bu varlığı varlığımızda keşfedişte tanımlayarak ilerleyiştir. Yani kavramın hayatımızda varlığının bizi kavrama taşıması gerçeğinde kavrama yöneliştir. Bu katiyen "kör bir inanç" değil aksine var olana var olduğunun bilincinde bir "bilme inancıdır". Bu muhteşem güven ancak "derece derece" vücut bulan bir manevi haz ve gerçektir. Yani bir tas çorbanın olmaması bizi çorbasız kalmamız şüphesine taşıyacak değildir. Çünkü bir tas çorba bir yerlerde zaten mevcut olarak varlığımıza nakşedilmiştir. Bu çorbaya ya çorba yaparak, ya çorba sunulan bir mekana giderek ulaşmamız katidir. Ama her iki durumda da çorbanın hakiki varlığına olan güven bizi çorbaya çekecek olandır.

Derece derece fark edilen her bir ay ve yıl ve hayat periyodu bizi Yaratan düşüncesine taşıyan her bir ay ve yıl ve hayat periyodu olacaktır. Her bir derece Yaratan düşünceye envai çeşit kapıdır. O zaman doğru "Yaratan'a paralel olan" olduğuna göre ve doğal uyumla doğaya uyduğuna göre, güven "sistemi biliyorum" demektir. Sistemi bilen işini bilen bir kişi için uyum içinde ve sade ve paniklemezsiniz ilerleyendir. Doğru olan arslan gibi cesurdur. Arslan avını yakalamak için varlığında var olan sistemin getirdiği çevikliği kullanır. Yani cesareti kendinden değil, cesareti sistemin içindedir. Güveni sistemin içgüdüsel verilerinde mevcuttur. Kendi planlarına, taktiklerine güvenmez. O varlığındaki güvenin cesurudur. Böylesi bir sistem parçası olarak sistemi bilme şehirden şehire, köyden köye, gündüz ve gece hayat yürüyüşlerinde geleceği şimdi karşılamış

olmak demektir. Kısacası "kainatın Efendisinde" hakiki bir güven yani sistemin bütün çarklarının kendi dengeleri içinde mevcudiyetini hissedip kabul ediş geleceği getirecek olandır. Çünkü ister istemez kabulle zaten "acılar" geleceği gelmektedir. Ve gelecek adı üstünde zaten gelecek olandır. Ama bunu güvenle getirmek "haz üstüne hazla" hayatı Yaratan'la yaratma anlamında bir doluluğa ve tahmin edilemez bir bolluğa çevirmektir. Yaratana güven söyleyişte kolay ama geliştirmede oldukça zorlu bir olgudur. "Kör inanç" olmadığı için bu kavram müthiş geniş, tamamen dönüştüren ve değiştiren ve sebep ve sonuç prensibini hayatımızda işlerlik kazandıran bir kavramdır. Ve böyle bir kavrayışa bağlı gelişir. Bu gelişmede esas kaos altındaki düzeni gözlemleme yeteneğidir. Düşmanlık içinde bereketi tanıma hikmeti ve kendi doğru olma kaydıyla bela ardında nedeni keşfettirir. Hayatın neşesi ve engelleri ardında ilahi bir amaç, dizayn uyanıklığı getirir. Güven bizim tepelerimize ulaşmaktır. Dertler ve zorluklar vurdukça şüphe zihinde yayılır ve emniyetsizlik başlar. Adalet ve gelecek sorgusu emniyetsizliği derinleştirir. Oysa Yaratan'ı bilen dağ gibi yere sabit ve göğe yükseliş gösterendir.

XXXVII.

YÜCE ARMAĞAN

İnsanlık tarihine baktığımızda nice insanların nice manevi aydınlıkta insanların peşinden gittiğini kimilerinin hakikaten o aydınlığın aydınlığında kendilerini bulduklarını kimilerinin ise kaybolup gittiklerini görürüz. Hali hazırda dünyaya baktığımızda çoğu insanların ise "kör inanç" dediğimiz bir yaklaşımla nice manevi aydınlığın ışığını üzerlerinden yansıtan o insan insanların seviyelerinden çok aşağılarda kendi kendilerini karartarak ama aydınlanmışların isimlerini kullanarak ilizyonda bir hayat sürdürdüklerini ve hatta başkalarının da böyle bir hayat sürmeleri için ellerinden geleni yaptıklarını görüyoruz.

Oysa kainatta doğa kendi sistemi içinde esasında kendi sınırlılığının bilincinde özgürdür. Çünkü hiçbir diğer yaratılmış bir diğer yaratılmışın varlığından bihaber bir hayat sürdürebilme durumunda değildir. Yani sınırlar eninde sonunda zaten kişiye hatırlatılacaktır. Ve uyum içinde bir doğa rengarenkliği içindeki yaşamda renkler koyudan açığa açıktan koyuya kendi harmonisi ve dengesi içinde gider durur.

Bunun pek de farkında olmayan ve kendi renkliliğine dahi aldırmaaksızın kendini tek renk içinde değerlendirmeyi seven insan esasında dehşet büyüklükteki kainatın içindeki yalnızlığının korkusunda, daha doğrusu bir şeylerin korkusunda hep kendi mesuliyetini hep başkalarının idaresine yükleme gayreti içindedir. Bu sebepten ötürü hep yüce Yaratanı kendi dışında telakki eder, Yaratan konusunda kendini uyandırma gayreti içindeki manevi aydınları yani peygamberler veliler dediğimiz bir takım isimleri hep kendi dışında tutar ve kendilerine ulaşılmaz payeler vererek "şeyh uçmaz uçurulur" misali bir takım mitler içinde o kişileri kendileri için adeta bir kalkan haline sokar ve o kişilerin kendi dönemlerindeki, kendi düzeylerindeki tecrübelerini kendisine bu kadar ilerlemiş bir teknoloji dünyası içinde ve bu kadar iletişimin ve genetik ilmi gibi ilimlerin geliştiği bir dönemde bile hala olduğu şekliyle bir temel addeder. Esasında o kişiler elbette insan insan kişilerdir; elbette bütün manevi aydınlıklarıyla hala çağlar içinde değişmeyen insanı insan kılan konularda hükümleri tecrübelerle oturtulabilecek olan ve yola rehberlik edebilecek olan tecrübelerdir fakat elbette bu hiçbir yükümlülük ve düşünme ve kendi hayatını kendi asrı ve şartları içinde

değerlendirmeksizin bir şeyleri bir “kör inanç” idraki içinde hayata uydurmaya kalkmak şeklinde olmamak durumundadır. Çünkü böyle bir durumda sadece ve sadece “düz mantık”, sadece ve sadece “karanlık” bir aydınlık posası kişide kalmış olacaktır.

Oysa kişi tamamen benliğinde “BEN O’lanı” algılamak ve O’ndan O’na doğru hayatını idame ettirip kainattaki o muhteşem Hiç-Varlığı yansıtmak için mevcuttur. Yani vazifesi bulunduğu noktayı ışıl ışıl etmektir. Kaynağı yansıtıp kaynakta benliğini yitirmektir. O zaman böylesi bir yaklaşımda her bir fert en alt seviyeden en üst seviyeye doğru adım adım ilerleyen olmak durumundadır. Aydınlarla aydınlanıp kendisi aydınlatana dek devam etmek durumundadır ama bunu ilizyonla değil ayakları yere basan ve üst dünyaların farkındalığında gönül gözüyle yani manasıyla maddesi üzerinde kainat uyumunda yapmakla mükelleftir. Oysa kimileri tamamen yetkileri asırlar öncesinin manevi aydınlanmışlarına ve onların tariflerine terk ederken, bir kısmı da o dönemin o üstatlarının tamamen dönemleri içindeki durumları ve tecrübelerinin kopyaları olmak kaydı ile hiçbir manevi edinimi kendi iç alemlerinde geliştirmeksizin pazarlama derdi içindedirler. Bir de nötr durumda olanlar vardır ki onlar hem o aydınlatan şahısların dizinin dibinde olduklarını idrak etme gayretinde onlarla kendi dönemlerinde kalmışlar hem de onların isimleri altında kendi yorumlarına yorum katarak kendilerine yepyeni bir ucube algı ve anlayış oluşturmuşlardır. Kısacası insanlar manevi dünyalarında kendi sorumluluklarını kendileri almak yerine –peygamber ve ruhani önder- kavramları içinde kendilerine ruhani bir dar alan oluşturmuşlardır. Oysa “ışık kendi içlerinde” parlamaya hazır bir biçimde mevcuttur. Yani esas olan “hükmetme ve çoğalma” hükmü altında Yaratılmış insanın cansız seviyesinden, bitkisel ve hayvani seviyelere tırmanarak oradan da konuşan düzeye erişmesi esası söz konusudur. Yani her yaratılmış insan bir Adem-Havva seviyesi ise şayet herkesin Mesihi düzeye ulaşması kavramında Yaratana’la bir olma durumuna ermesi şarttır.

XXXVIII.

KONUŞAN DÜZEY

İnsanın insan olarak yüreğinde kendi peygamberliğine erişmesi ve kendi kahinliğini üstlenmesi esasında kişinin konuşan düzeyine ermesinden başka bir şey değildir. Ama dikkat edilirse bu kendi peygamberliğine erişmesi ve kendi kahinliğine, ruhani önderliğine varması asla insanlık tarihinde insanın korkularından ötürü geliştirdiği ve sarıldığı bir takım manevi güçler ve mitler ve dolayısı ile dini algılar içinde değerlendirilmemelidir. Çünkü böyle bir değerlendirme de dahi insan o zaman kendi bütün deneyimlerini başkalarının üzerine uygulama, onları da aynı şeyleri hissetmeye yönlendirme gayreti içinde olmaktadır. Ve bu tarz peygamberlik ya da kahinlikte hep insanların “kendi benlikleri için alma arzularında” daha ziyadesiyle hastalıklarından kurtulmaları, bir takım sorunlarının halledilmeleri gibi bir takım çıkar ilişkileri şeklinde gelişen ve apaçık içgüdüsel, cansız, bitkisel ve özellikle hayvani düzey beklentileri ve algıları söz konusudur. Oysa dikkat ederseniz burada bahsedilen “konuşan düzey” peygamberliği ve kahinliği yani ruhani önderliği bambaşka bir durumdur. Yani üst dünyaları aşağıya çekme yani üstü yani o en üst ışık olan Yaratana’ın o muhteşem hazlarını, iyi olanı aşağıya çekmektir. Bu noktada sadece başkalarına takdim yani onları koruma, kayırma, onlar için kaygı çekme, onlara kendini feda etme gibi kavramları içeren sevgi ve sürekli beklentisiz sunma vardır. Düşünebiliyor musunuz, bunları yapan insanlarla dolu bir çevrenin düzeni, görünümü, insanlar arasındaki diyalogu ne şekilde olabilir. Oysa bugün

kendilerini çağdaş peygamberler olarak addeden bazı insanlar, peygamberlik yaptığını söyleyen insanlar kendi camiaları ve lüksleri içinde sadece insanları kendilerine, kendi mabedlerine, yollarına algılarına çekme gayreti içindedirler. Ve dikkatlice dinlenirse insanların en can alıcı noktalarından sağlıklarından dem vurma şeklindedir. Oysa peygamberlik hükümranlığın yani bütün sistemin her bir noktasının varlık alemine ifşasıdır. Aslında düşüncesi ile, hissedışı ile, acısı ve tatlısı ile kişi, hem de her bir kişi Yaratan'ın içinde Yaratan'ın esas manada madde içindeki hissedişidir. Bu anlamda zaten o peygamberlik çipi ve kahinlik çipi kişinin içinde mevcuttur. Ama bunların belli düzeylerde ilerleme ile ifşası için her şeyden önce kişinin kendi varlığını, benliğini, bencilliğini fark etmesi yani Adem ve Havva düzeyini tam olarak algılaması esastır. İşte bu algılayışta “acılar” şarttır. Acılar açılımı getirecektir. Acılar çıkmaz sokağa bir patika bir kaçır bulduracaktır. Bu kaçır içinde dikkat edilirse kişi manevi aydınlanma yollarını keşfettikçe peygamberlik etmeye başlayacaktır. Ve kendi kendine tam kahin olacaktır. Kişinin peygamberlik nedir? Peygamberlik geleceği bugün görebilmektir. Bir bir iç manevi açılım, bir başka tabirle manevi marifettir. Yani esasında şimdi yaptıklarımızın, düşünce ve işlevimizin sonuçlarını şimdiden görebilmektir. Bu bizim manevi manada peygamberliği anlayışımızdır. Bunu görüp kendi hayatımızı çeki düzen verme yolundaki kendi kendimizi mana yolunda yönlendirmeye gayretimiz ise kendimize ruhani önderlik, çobanlık, bir manada kahinliktir. Efendim hemen soru şöyle gelecektir; bunu kendi kendimize yapmamız mümkün müdür? Efendimiz İsa'nın yanındaki talebeler bile Efendimiz yanlarındayken bunu beceremeyeceklerinin farkında olmuşlar ama efendimiz net bir cevap vermiştir “Yaratan'la evet”. Yani Yaratan'ın saran ışığı gönül gözünü açtığı andan itibaren yukarıdan uyandırışa aşağıdan gayret katılmaktadır. İşte bu an “şimdinin her bir durumu geleceği bize göstermeye başlamaktadır”. Ağaçların tomurcuklanması ağacın meyve vereceğine işarettir. Yani ağaç kendince peygamberlik yapmaktadır ve doğaya uyumu ile köklerine gelen suyu yukarıya çekmesi ile havayı teneffüsü ile kendinde mevcut gayreti ile de kendine kahinlik etmektedir. Demek ki, mesele başlangıçta görmeyi geliştirmektir.

Esasında insanlık tarihinin o mana aleminin yüce şahsiyetleri olan aydınlanmış insanları, o kendileri peygamber makamında tanınan yüce şahsiyetler esasında bu hassas olan seviyeleri hep hassasiyetle aşan ve Yaratan'la kendi iç alemlerinde kucaklaşan şahsiyetlerdir. Bu kucaklaşmalarında bize ruhani uyandırma ışıkları sıçramakta ve o ışıkları iyi görebilenler için kendi içlerindeki hazır olan o Yaratan'dan olan küçük ışıkları birden bire tutuşabilmektedir. Ve işte o zaman bizler başlangıçta sonu görerek manevi aydınlanmanın basamaklarını tırmanmaya peygamberlik yapmaya ve sonu başa taşıyan ve sonsuz hazlarla donatılmış bir biçimde sonu başa taşıyan işler yapma konusunda da kendimize kahinlik etmeye başlayabiliriz. Bunun neticesi hakiki islahatır, ıslah aynı Arapça kökünden sulhu yani barışı ve salahı yani manevi esenliği getirecektir.

XXXIX.

KORUYUCU

Herkesin güç addettiği acaba güç müdür? Herkesin kendisi için oluşturduğu bir koruyucu kalkan vardır ve bu kalkan esasında kendi dış vitrini olarak kişiyi dışa yansıtandır. Ve işin ilginç tarafı herkesin kendi içindekini dışa gösterirken kendi içindekinin gayet iyi olduğunu ifade eden bir tavır sergilemektedir. Bu çoğu zaman kişinin de kendi içindekinin öyle olduğuna hakikaten

inanmasından kaynaklanmaktadır. Gerçekten bu ilizyona kişi kendisini tamamen kaptırmıştır. İşte zaten zor olan budur. Yani “çöl yolculuğu” da diyebileceğimiz “dünya üzerinde mana ve madde arasında sıkışan o beden” doğal olarak hep serapla hakiki vaha arasında gidip gelmeler yaşamaktadır. “Mana yolu yolcusu” ise sürekli hakiki vaha görüşlerine çalışma yapan kişidir. Yani bütün çöl yolculuğu boyu illa vahaları hakikaten yerli yerinde tespit etmek istemektedir. Böyle bir tespitin zorluğu zaten üst akla tutunmayı getirmektedir. Şimdi her şeyden önce içte olanın bir muhafazaya ihtiyacı var mıdır? Vardır elbette ama burada şu soruyu da sormak gerekmektedir. Peki hakikaten içte olan bir şey var mıdır? Yani bu içte olanın varlığı ve aynı zamanda değeri ile de bağlantılıdır. Yani bir kasanın içi eğer boşsa o kasayı kitlemenin ne amacı olabilir? Sadece kasa kendi cüssesi ile kendisini bir şeymişçesine gösterecektir o kadar ama esas vazifesini asla yerine getirecek değildir. Hatta yer kaplıyor diye yerinden bile olabilecek bir durumdadır. Oysa eğer kasanın içi gerçekten değerli taşlarla ve paralarla dolu ise o zaman bu kasanın da çok büyük bir ehemmiyeti olacak ve çok önemli bir yerde tutulacaktır. Bu ifadeler bir benzetmedir ve bu benzetmede olduğu gibi gerçekten de her bir insan öncelikle sıfır noktası diyebileceğimiz “kendi beni için alma noktasında benliğini keşif için” yaratılmıştır. Elbette bu yaratılma konumunda ve kainat içersindeki kendisine verilen ayrıcalık içinde çok mühimdir. Ama manevi manada bu mühim olma konumu yaratılmış her bir madde zerresi kadar maddede mühim olması ile bağlantılı olmayacaktır. Yani manada gerçekten içte ne vardır. Yani Yaratan’ın o muhteşem nurunu, aydınlığını, o sınırsız boyutlarını sınırlılığı halinde dahi algılayabilecek bir çipe, bir küçücük aralığa sahip midir? Eğer sahipse işte o vakit bu küçücük kıvılcımın hakikaten korunması esaslı gündeme gelecektir. Çünkü Yaratan’ın küçücük bir mana huzmesi dahi çok büyük bir değer teşkil etmektedir. Çünkü bu cansız bir değer değildir. Sanki muhteşem “kaşıkçı elması” gibi paha biçilmez bir değerdir ve sanki elmas canlıdır ve sürekli kendini çoğaltabilir bir durumdadır. O zaman bu elmasın maddi manada bu denli büyük koruma altına alınmasında manevi manadaki Yaratan ışığının küçük bir ışması da o kadar değerlidir. Ne yapıp yapıp o ışık sönmemelidir ve söndürülmemelidir. O zaman içteki o manevi ışımaya adeta yukarıdan bize bahşedilmiş esaslı bir vahiy gibidir ve bu vahyin kabı ise içinde hayat sürdüğümüz bedenimizdir. Bedeni maddi manada bir hayat muhafazası, koruyucusu olarak gördüğümüzde içindeki hayatın hayrına ona yeterince dikkat etmek her ne kadar hayati bir önem taşıyorsa mana açısından da bedeni içindeki ruhun edinimindeki ışıkla muhafaza olarak görmek ve bu manada hem muhafazaya yani koruyucu kabına hem de içindeki o manevi ışımaya sahip çıkıp korumak o denli önemlidir. O zaman manevi manada muhafaza kabı olan, değerli mücevherlerin taşındığı kadife sandık misali bir sandık olan manevi bedenimiz herkesin güç dediğine, herkesin güzel dediğine, herkesin iltifat ettiğine iltifat edebilecek bir durumda değildir. O böylesi bir mücevher yoğunluğuna sahipken başka sandıkların konulduğu yerlere, başka sandıkların gördüğü muameleye layık olmayacaktır. Zaten içindeki o enerji yoğunluğu, o muhteşem cevher bunu hemen fark edecek ve ayırt edecek ve kaba hükmetme gayretine girecektir. Bu içteki esasında ilahi bir enerjidir. Ve ancak fark edildiği sürece enerji formu faaliyete geçecek ve adeta fizik dünyamız için inanılmaz bir manevi “nükleer santral olup” bize ve dolayısı ile bizim bulunduğumuz her yere enerji üretecektir. Çünkü böyle bir santralin sebebi ışığın bu ışığı algılayan, hisseden ve yansıtanlar olarak insanlarca malumdur ve insanların kainatın her bir zerresindeki bütün sistem ve kainat kodlarını bir bir çözmeleri içindir. Büyük elektrik santralinde ülke için üretilen elektrik küçük santrallerin adapteleri ile şehirlere, kentlere taksim içindir. Biz de olanda zaten bu küçük santraldir. Benin üstünde bu santralin aktivasyonu vardır. Arkada binleri bırakma ve yükselişe aktivasyon ve sonra bunu binlere paylaştırabilme gücü. Her bir ferdin maddi kabı içindeki üst dünyalar enerjisi esasında birer “dönüşüm ve değişim” santralidir. Ve dış muhafazası ile her ne kadar farklı ise de insanlığa enerji santralidir.

XXXX.

EN ÜSTLERDEKİ GÜÇ

Ana enerji santralı kainatın bağındaki sistemin işlerliğinin ürettiği enerjidir. Neden beden hareketliliği bedeni korur? Çünkü bir dinamo gididir. Yani sürekli işleyen sisteme katılma ve hareketlilik üretim sağlamaktadır. Üretir. Yani genel, muhteşem enerjiye bizi katar. Bu katılımda biz de otomatik olarak yeniden bir akü misali kendimizi doldururuz. Ve ne kadar doldurursak o kadar da aydınlanır ve aydınlatırız. Ne kadar sevgi ve ihsan alımı ve o kadar sevgi ve ihsan sunumu. Yani ana santral kainatın döngüsüne başımızı sokmak ve ondan enerjinin hasını almak. Ama elbette böyle bir farkındalık kişiyi genel anlamda “acılar yolundaki” bir çok beden içindeki ruhlardan farklı seviyelere taşıyacaktır. Yani bu gönül gözü açılımı ister istemez yukarı dediğimiz esasında farkında oldukça farkındalık oluşturacak çarkın içine bizi sokaktır. Ve bu çark içinde yücelme seviyelerinde her bir seviyenin yüceliğinde yükselişle ana santraldeki o yüksek voltaj enerjinin bağına doğru yaklaşmış olacaktır. Elbette böyle bir yaklaşma böylesi bir tecrübe edinimini hiç yaşamamış olan çevrenin tepkisine yol açacak ve hatta nasıl olsa bu kişi kendini yakacak misali bir söylem ortaya yayılacaktır. Oysa kendini yakan ve esasında yakamayan yani ışığı sürekli kendi kara deliği için alıp o doymak bilmez delikte karanlıkla boğan kişi bu tarz bakış açısına sahip olan kişidir. Bakın manevi manada yüksek bir enerji gücüne yaklaşmak bu enerjiyi karşılayacak olan çok dayanıklı, sağlam bir kaba sahip olmakla bağlantılıdır. Böyle bir kab geliştirilmeden asla aşağıdaki sıradan seviyemizdeki sıradan algılarımızı, bağlantı ve dostluklarımızı bırakmak mümkün değildir. Ve kişi kabını oluşturmaya ve güçlendirmeye başladığı zaman nokta gözümüzde şekil almaya başlar ve yaklaştıkça nokta esasında artık sizle bütünleşmektedir. Yani olmaz denilen olmaktadır. Ama kişi hep yüceliği kendi üstündeki kişilere ve hatta yaratıcılığı kendi üstündeki kişilere vermekte ve kendi seviyesine göre bir seviye içinde kalmayı tercih etmektedir. Çünkü eğer bunun tersini tercih ederse kendi için alma arzusunda rahatını bozmuş olacaktır. Bu nedenle hep ruhani Şimdi o zaman kendi hüküm ve çoğaltımı ile yükseltilmeye açılmaya başlayan kişinin bu yükselişinin ardında kalanlar ise hemen kendilerine bir avuntu oluşturma çabasına girerler çünkü onlar kendilerini sistemin enerjisine ayarlamak yerine sadece kendi enerji sistemlerini kapalı devrede kendi sistemlerinde ayarlama yolundadırlar. Çünkü bu kişiler için eğer bu üst enerjinin dağıtımı söz konusu olursa kendi “benlik krallıklarının” devamlılığı söz konusu olamayacaktır. Bu nedenle de bu tarz bir hakiki yükselişle Yaratan’ı edinmiş bir şahsiyetin muhteşem enerjisine karşı bir direnç oluşturmaları adeta olmazsa olmazdır. Ve bu direnç elbette diğer Yaratan cevherlerinin üzerine ışığın yansıtılmasına mani olabilecek şekilde olmalıdır. Şimdi burada iki nokta vardır. Birincisi, o muhteşem yüksek voltaj merkezi enerji sistemine dahil olmak isteyen insanın bir çok sıradan insan formatı diyebileceğimiz binleri arkada bırakması esastır. İkincisi ise böylesi muhteşem bir enerji kaynağına yönelen bir manevi yükselişteki kişinin insan kardeşlerinin anlayışsızlığına tabi olacaktır. Bu adeta bir kopmadır. Bu kopmaya tahammül gerekmektedir. Ve bu 220 volt bir cihazın 110 voltta çalıştırılmayacağı ya da 110 voltta çalışan bir cihazın 220 voltta çalışmaması gibi bir durumdur. Ama muhteşem üst enerji sahibi kişi zaten üst enerjinin transformatörü rolü ile eninde sonunda gücü

oranında etrafındaki bir çok düşük voltaja muhteşem bir kaynak oluşturacaktır. Şimdi hakiki enerji üretim enerji gibi tükenmişlik yolunda bir enerji değildir. Buna rağmen yukarda dediğimiz gibi “benlik krallığı” kendi “karma grup” oluşturma derdinde olacaktır hep ve bu “karma çoğunluk” doğal olarak kendi enerji üretimini ortaya koyacaktır. “Benim kainatın temelinde var olan ve benim şu an göremediğim ve deneyimleyemediğim bir esas enerjiye neden ulaşma yolunda kendini heba etsin ki” diyen bu “karma grup” hadi bizim için bir güç kaynağı oluşturalım demektedir. Ve insandan Yaratan’a gitmek yerine, insandan insana gitme derdine düşerler. Bir üretim aygıtı oluşturma kaygısındaki bu grup aynı zamanda Yaratan’a yürüyenler içindeki zayıf halkayı da kolaylıkla kendisine dahil edebilecektir. Esas ana bir kaynak varken ikincil bir kaynak oluşturmak teklifi ikiliğe çekme gayreti dolayısı ile bütünlüğü bölme gayretidir. Sinsi, hain bir iç çatışmasıdır bu. Elbette esas hatta bir yan ve uygun olmayan bir voltaj hattı çekmek kısa devre yapan bir durum olacak ve doğal olarak ışığın tamamen kaybına vesile olacaktır. Acılar yolu içinde bunu yapanlar oldukça çoktur.

XXXI. MABEDİN PERDELERİ

İnsanların birbirleriyle empati kurabilmeleri dahi kendi iç alemlerinde empati kurmaya çalıştıkları ya da kurabildikleri kişilerin az da olsa yaşadıklarını yaşamış olmaları ile bağlantılıdır. Şimdi bu empati kurabilme ortamını esasında daha yaygın bir hale getirmek bütün insanlığı ve insanlık alemi çok daha net bir biçimde algılayabilmek, değerlendirebilmek ve kainat içindeki muhteşem ışık birikimini ve elbette saran ışık aracılığı ile bütün kainata sunulmuş ışık edinimlerini çok daha net bir biçimde algılayabilmek demektir.

Bunun için de esasında özellikle saran ışığın gönül gözlerini açtığını düşündüğümüz kişilerle bir meşveret oluşturmak ve daimi manada bir gönül şurası teşkil etmek esastır. Bu hiçbir zaman bir kurum şeklinde algılanmamalı tamamen bir gönül mahfili şeklinde algılanıp değerlendirilmeli ve insan hayatının doğal akışı içinde doğal bir oluşum olmalıdır.

Şimdi bu bağlamda Yaratan’a yürüyüş dikkat edilirse bütün insanlığın yürüyüşüdür. Ve kainat içindeki sistemin dişlilerinin işleyişi esasında bütün insanlığın istese de istemese de tabi oldukları bir işleyiştir. Sadece burada insanlık “ya kendine yürümektedir” ya da “Yaratan’a yürümektedir”. Esasında bu iki seçenek hep önündedir. Şimdi burada görülen tablo şudur demek ki, sistem çokluların bir arada işleyişine taliptir. Yani yürüyüş her ne kadar yalnız bir yürüyüş gibi görünse de yalnız olmadığı gibi “kutsal yalnızlık” dahi esasında “kutsal yalnızların” birliğinde çokluktur. O zaman bütünlük adı üstünde olduğu gibi bir bütünlüğün getirdiği öze dönüşün formülüdür. Hatta Yaratan’ın yüceliği O’na yürüyenin çokluğunda mevcuttur. Çünkü bir çekim merkezi çekiş gücüne göre güçlü ya da güçsüzdür. Kendine cezp edemeyen bir güç güç olmaktan aciz olacaktır ve aynı zamanda dikkat edilirse bütün evren içindeki gezegen ve yıldızlar her birisi dahil inanılmaz bir bütünlüğün merkezi bir çekiminde yerli yerinde adeta asılı vaziyettedir. Fakat tabi

olanlar bu vaziyettedir. O zaman gaye herkesle bütün oluşturmak maddi varlık aleminde esastır. Ve bu işin bir tarafıdır, işin diğer tarafı ise manevi cihettir. Yani bizler maddi cihette Yaratan'ın düşünce ve işlevinde görülen, hissedilebilen, tutulan tarafı oluşturmakla birlikte Yaratan'ın düşünce ve işlevinde göremediğimiz, hissedemediğimiz ve tutamadığımız tarafının da aynı zamanda bütünü kapsayan bir bütün olduğunu görüyoruz. Yani dahil olduğumuz insanlığın maddi alem içindeki bütünlüğü içinde kopmadan, onlarla empati kurarak ve eninde sonunda aynı bütün içinde yer alacağımız bilincinde bir arada olmak kaydı ile diğer taraftan “kutsal yalnızların” oluşturduğu o muhteşem mana birlikteliğinde bu kez yalnız kendi gönlümüz için değil hayat içindeki gönül ehillerinin bir arada oturmasından oluşan çok büyük bir alan ve yansıtan kabı oluşturmamız esastır. Bunun eksikliği Yaratan'ın saran ışığının ifşasını dolayısı ile yüceler Yücesinin yansımasını adeta kısıtlamış olacaktır. Bunun da sonucu bizim kendi kabımızla düşe kalka ilerleme gayreti içinde büyük bir enerji kaybına uğramamızdır. Bu bağlamda aynı ruhta son ıslahın küçük bir provası mahiyetinde bir birliktelik eksikliğimizin üzerine bina edişimizi inanılmaz güçlendirmiş olacaktır. Burada mabedin perdeleri bizim gönül perdelerimizle ne kadar kalın olursa ışığın haznede bütün boyutlarıyla tutulması yani algılanıp iyice içe sindirilip bizi tamamen aydınlatmasına vesile olacak böylelikle mabet perdelerinin kalınlığında Yaratan'ın o muhteşem ışması karşılıklı yansımalarla adeta inanılmaz ışık oyunları ile yukarıdaki esaslı cevhere daha önce bahsettiğimiz gibi bir transformatör oluşturmuş olacaktır. O zaman hakiki manada ışığın kaynağına yürüyüş içindeki kişi için gönlünün aydınlığı böyle bir gönül mabedini oluşturmaktır ve bu mabedin esası samimi ve sürekli bir meşveret ve şura'dır.

Yani eğer bir mabet inşa edilecekse yani “kutsal yalnızlar bir araya gelecekse” dişi ve eril bölünmüş ruhlar adeta ruh eşleriyle kendilerini bütünleyip bütün o tek bütün mükemmel suret insanlık bütünü oluştururken bedende yerlerini alırcasına sürekli bir meşveret ve şura içinde olmalıdırlar. Ve “kutsal yalnızlıklarını” hem “sevgi ve ihfanda” iç çalışma mahiyetindeki “vakit ibadetlerinde” hem “mana çalışmaları” vakitlerinde ve hem de Yaratan'a yürüyüşleri esnasında karşılaştıkları bir çok durum içinde daima “meşveret ve şura” ile hareket etmeli ve hep o bütünlüğe küçük bir örnek misali iç alemlerinin ıslahı için özel şabat yani durma anları ya da çok derin tefekkür zamanları dışında ve bir takım idrak ve Yaratan'ın “sevgi ve ihfalarını” tam olarak algılayıp sindirebilecekleri bazı anlar dışında asla yalnız olmamaya özen göstermelidirler.

XXXII.

TRANSFORMASYON

NOKTALARI

Zaman zaman bizler transformasyon yani dönüşüm ve değişim kavramını hep bir takım bilgilere bağlı olarak düşünürüz. Birilerinin bir rehberin rehberliğinde, onun sözlerine, öğretişlerine, telkinlerine bağlı olarak anlayıp öğrendiklerimizle dönüşüm ve değişimle tekamül yoluna girdiğimizi zannederiz. Elbette öğrenmenin sonu olmamalıdır. Elbette her yeni fikir, bilmediğimiz yeni bir öğreti en azından o fikrin hayat için önemli olup olmadığını keşfedene kadar bizim için önemlidir. Fakat bütün bu bilgiler ve hatta dini inançların oluşturdukları bir çok soyut bilgiler,

öğretiler ve bunların ezberlenmesi ve kullanılmaya başlaması esasında bizim transformasyonumuz demek değildir. Değişim tamamen kaynakla bağlantılıdır. Oysa öğrenme kaynağa sadece belli bilgilerle telkinde bulunmaktır. Anne baba da bir çok konuda çocuklarını düşünerek telkinlerde bulunurlar ama çocuklar yine kafalarının doğrultusunda giderler. Çünkü çocukların mayasında ne kadar müdahale edilirse edilsin hatta genetik bir arka plan olsa dahi anne ve babadan da gelenle birlikte artık kendine has bir yapı, algı, anlayış ve hissediş vardır.

Bütün bunlara bakıldığında transform noktaları esasında bizim Yaratan'ın saran ışığının gönül gözümüzü açtığı bizim planlayamadığımız belli bir çakma anı ile başlamış ve belli sıçramalarla devam eden anlardır. Yani sıçramalardır. Dikkat edilirse bu sıçrama anları bizim aşağıdaki gayretimiz anında yukarının bize yönelişinde yukarının anlık voltaj yükseltme anlarıdır. Bu anlar adeta halk arasındaki tabirle “manevi manada algımızın bir kademe daha açıldığı jeton düşme anlarıdır”. Bu anların başında elbette gönül gözü açılmasından sonra kafamızı sokarak içine dahil olduğumuz “mana çalışma” anlarımızdır. Bu tarz bir çalışmaya başımızı sokarken yüreğimizin “transformu” algılama ve alma açıklığında olması esastır. Yani bir bilgi alma anı değil “her seviyede bir iç çalışması” yapacağım fikri ile “mana grubuna” tabi olmak transform noktalarını getirebilecek olan etkin zamanlardan biridir.

“Mana çalışma” vakitleri dışında bir diğer transform noktalarına yol açabilecek bir zaman elbette bir iç çalışması vakti olan “ibadet vaktidir”. Ve iki ya da daha fazla gönül ehli ile birlikte ibadeti bir transform olabileceği niyetiyle sürdürmek içinde bir çok transformasyon anları bulunabileceği bir zamandır. Kaldı ki, böyle anların “kutsal yalnızların” toplanması ile daha büyük bir halka oluşmasında büyük bir “alma kabı” oluşacak ve ışık mabedi kendiliğinden oluşacaktır. Yani saran ışığın sardığı gönüllerin bulunduğu mekan esasında ışık mabedidir. Böyle bir ışık mabedinde ibadet ise “ışık ziyafetidir”. Böyle bir ziyafette insanlar bütün alemin özeti olarak bir araya gelirler ve onların aldıkları ışık ve kendi kaoslarını ve eksikliklerini ıslah esasında dünyanın kaoslarına ve eksikliklerine ıslahdır. Yani kısacası Mesih dergahında ışık mabedi oluşturan talebeler aynı zamanda bir manevi ışık ziyafetine dahil olmakla aslında zaten esas yüceltme olan transformasyonu aramaktadırlar. Her bir “benlik üstüne” çıkma durumunda, her bir dirençte ortaya ifşa olunan transformasyon ışığı esas yüceliği o zaman getirmektedir. Yani ibadet bir iç çalışma dedik, bu doğrudur ve aynı zamanda ibadet Yaratan'ı yüceltmek için değil esasında Yaratan suretine tam dönüşüm yolunda ıslah olma içindir. Çünkü her bir arzumuzun biraz daha O'na benzeme yönünde ıslahı O'na esas olması gereken yüceliği getirecektir. O zaman zaten hayat Yaratan'ı yüceltme ve O'ndan sonsuza dek haz alma ise işte bütün bu manevi ıslahat “mana çalışmaları” esnasında, vakit ibadetleri esnasında ve bilhassa iki ya da üç kişi en az olmak kaydı ile daha çoklu bir biçimde gerçekleşmesi hep transform noktaları oluşturmaktadır.

Bir başka ve en önemli transform noktalarından biri de elbette meşveret ve şuradır. Yani Yaratan'a yürüyüşte hayat içindeki bütün zorluklarımız ya da karar anlarımız ya da seviyelerimizde çektiğimiz zorluklarda ve bütün insanlık içindeki yerimizi tayin konusundaki zorluklarımızda Mesih talebelerinin oluşturduğu bir halkada buluşmak ve “mana çalışması” dışında hayat içindeki bir çok mevzu üzerine daha pratik yaklaşımlar, daha ışık doğuracak kararlar için konuşmak ve danışmak, danışmak ve danışmaktır. Demek ki, mana çalışmaları, vakit ibadetleri, şabat ibadeti ve meşveret ve şura hep transform noktalarıdır ve bütün bu transformların başlangıç anı ise yukarıdan tayin edilen bir seviyede saran ışığın kişinin gönül gözünü açma anıdır.

Bu bahsedilen noktalara gönül rızası ile tabi olmak hakikaten transform anlarını hayatınıza taşıyacak ve sizin için hakiki transform noktaları olacaktır.

XXXIII. AZALTAN ÇOĞALTIM

Bazı kelimeler kendi sadelikleri içinde yeterince kendi anlatmak istediklerini anlatabilirler. Çünkü sadedirler, nettirler. Hatta bazen konuşmalarda bile bazı sıradan net kelimeler bir çok kelimeyi art arda sıralamaktan hayırlıdır. Çünkü “nettir”. Kelimelerin kapsadığı bu manalar misali esasında kainatın yaratılış formüllerinde de esas olarak sistem nettir. Mesela bütün karmaşıklığına rağmen belli bir sisteme hükmeden tek bir formül vardır ve o formülü yakaladığınızda esasında bütün sisteme hükmetmeye başlarsınız. Bu harikadır. Bazen hayatımızı biz o kadar yoğunlaştırır, o kadar girift, o kadar karmaşık hale getiririz ki, bir türlü işin içinden çıkamayız. O zaman bunun hikmeti hayatımızın her noktasında “açıklığı, netliği, sadeliği” yakalamaktır. Sade olmak demek, elbette ve asla çevreye hiçbir ışık vermeyen bir basitliğe bürünmek anlamında yanlış anlaşılmalıdır. Kişi “Sevgi ve İhsan” kavramında kendini çevresindeki yaşama kalite sunma ile sorumlu kılmış bir durumda hal ve hareketleriyle, giyinişi ve konuşmalarıyla seviyesiz bir hayat sergileyecek ve bu manada basit olacak değildir. Tam aksine yaratılmışlığın Yaratan sistem içindeki değerini ve önemini algılamışlığın ve bütün sistemin içindeki bütün net formülleriyle birlikte ne denli net olarak ve sürekli birbirinin katları olan belli aşamalar içinde ama sade, net, bu manada basit formüller içinde çalıştığının bilincinde bir hayat sürme yolunda “hayatın köşe taşı” bulmalıdır. Köşe taşı esasında her birimizin kim ve ne olduğunu nereden gelip nereye gittiğini de netleştirebilecek olan kişinin mana kodudur. Bu tek bir formüldür. Tek bir ana hedefe kenetlenmiş binlerce küçük hedeflerden oluşan adeta bir kişinin kaptan köşküdür. Şimdi bu köşe taşının keşfi “acılar yolunda” oldukça negatif üzerinde “boşluk”, “hiçlik”, “olumsuzluk” gibi kelimeler üzerinde kendini inşa etmektedir. Oysa esas olan mana yoluna giriş ve sonrasında köşe taşı bulup her şeyi hemen o taşın üstüne inşa etmektir. Bu inşa ediş hayatın bütün akışını dönüşüm ve değişime taşıyacak olandır. Mesela “dönüşüm ve değişim” kelimesi dahi bir temel köşe taşıdır. Bir hayat böyle bir yapı üzerine oturtulduğunda ve hele hele bu “sevgi ve ihsana” dönüşüm ve değişimse işte bütün hayat vizyonu, gelişimi hep bu hat üzerine devam edecek durumdadır.

Şimdi atalar güzel söylemiştir: Sözün çokluğunda hata çok olur diye. Bu doğrudur. Esasında “az hep özdür”. Ama tabi “köşe taşı” bulmak kaydıyla aksi takdirde az az olanın azı olarak karşımıza çıkacaktır. Kelimelere harfler eklendikçe esastan uzaklaşma tehlikesi vardır. O zaman hayatın pratiği “eveti, evet, hayır hayır” yapabilme prensibinde olduğu gibi esas ana formülü, ana vizyon formülünü, ana gelişim formülünü yakalayabilmektir. Unutulmamalıdır ki, o çok meşhur aranılan hakikat “hakikatin herkesin kendi hakikatidir”. Bu bilinç üzerinde “köşe taşı” yaşam formülünü yakalamak ve onun bağlantısı devamlılık bütün kendisine bağlı olanı beraberinde sürükleyecektir.

Şimdi bütün içine dahil olunan sistemlerde insan pratiğe indirgemek yerine pratiği sanki daha çok yapması ile bir yerlere varacakmışçasına çoğaltır. Bunu inanç sistemlerinde görmek mümkün olduğu gibi, güncel hayatın düzeni içinde ve çalışma hayatının düzeni içinde de görmemiz

mümkündür. Sanki bir şeyleri arttırdığımızda çoğalttığımızı düşünürüz. Oysa çoğaltım elde var olanı çoğaltmak demektir. Yani var olanı genişletmek, yaratılan alan içinde daha çok koşabilecek, yürüyebilecek alan oluşturmak, oysa bizim yaptığımız var olan alan içine bir çok şeyleri mesela alanı dekoratif ve hatta kırılabilir olan dekoratif eşyalarla süslemek gibidir. O zaman alanımız genişlemiş ama diğer taraftan belki de ilk anından daha çok daralmış durumdadır. Bu bize ne getirir? Bu bize esas ilgi alanımız ve vizyonumuz önüne birden fazla ve çok sayıda ilgimizi dağıtacak ve hatta bizim düşünce yoğunluğumuzu, işlev yoğunluğumuzu dağıtacak engellerin varlığını getirecektir. Ve ilginçtir esas ilgi alanımıza ve esas vizyonumuza, esas yaşam gayemize engeller koyduğumuzda bu bize aynı zamanda tolerans eksikliği getirmeye başlayacaktır. Örneğin, bir çok insan için dinler barış için temeldir demektir. Oysa dinlerin kendi iç yolları içinde ilerledikçe kişiler yavaş yavaş kendi yolları ya da algıları dışındakileri ötekilemeye başlamaktadırlar. Ve bu ötekileme yavaş yavaş sevgisizliği, kini, nefreti ve dolayısı ile barış karşıtı tavırları da beraberinde getirmeye başlar. Görüldüğü gibi amaç Yaratan'la bütünleşme ve O'nun sevgisinde insanları sevme derken alanın genişlemiş gibi görünürken tam tersi olmuştur.

XXXIV.

SULAR KENARINDA

Bu tabir hepimizi bir an olsun bir yerlere götüren, bizi dinlendiren bir terimdir. Hatta içimizden “diri su ırmaklarının” akması, “yeşil çayırklar” gibi ifadeler hep bizi daha düşündüğümüzde bir garip tatmine doğru çeken ifadelerdir. Demek ki, ruhlarımızın daha önce bu ve benzeri ifadelerin o üst ve esas formları ile bir ilişkileri vardır. Hakikaten “kızıl denizi aşmak” hadisesinde ya da “suların yükselmesi” ifadesinde yukarıdaki ifadelerde ne kadar su özlemi varsa bu kavramlarda da bir o kadar “su korkusu” vardır. İlginçtir neden havanın güzelliği değil de suyun bolluğu, kaynak olması, serinleticiliği ön plandadır.

Çünkü su ile insanın maddi varlığı arasında daha ana rahminden itibaren var olan bir bağ bir edinim birliği söz konusudur. Ve hakikaten hayatın sulardan başlaması ile irtibatlı bir yaklaşımdır. Dolayısı ile bir şeylerin tazeliği, bir şeylerin dirilişi su ile bağlantılıdır. Bu nedenle bir takım yemek listelerinden ziyade o sade, o net beslenmeye esas etkin katkısı olan suyun kendisidir. Bunu özellikle kadim yazıların ifadelerine göre algıladığımızda ise manevi bir gelişim içinde yukarılardan bir yerlerden bize yağın, üst dünyalardan, o görünmez yüzde doksan dokuzlardan bize akan bir ana kaynak olarak suyun tarif edilmeye çalışıldığını görebiliriz.

Şimdi dünyanın her tarafında beklenen mucizeler olduğu muhakkaktır. Bir anlamda “acılar yolunun” çökmüş ruhlarının serinlemeye, hakiki esas kurak yürek çatlaklarına bir yudum manevi su almaya ihtiyaçları kesindir ve bu gerçekleşmeye başladığında ise işte sular kenarında ve yeşil çayırklarda yatma, kurt ile kuzunun oturması şeklinde kalıplaştırdığımız bir esenlik doğası ortaya çıkmaktadır. Şimdi bu doğa esasında kovalayan içinde kovalanan içinde var olan ve insanı çepçevre çevreleyen bir doğadır. Tek sorun bu su kenarında olma ile suyu kendimize edinme arasındaki farktır. Çünkü bu fark bizi bir yerlerdeki bağlarımızdan koparıp bizi bir yerlere taşıyacaktır. Bazılarımız bu kaderden kaçmak için suya girdiğimiz halde farklı istikameti tercih ederiz. Ama dikkat edilirse esasında aynı gemi içinde yani kainat gemimiz olan dünya içinde esasında kaçacak yerimiz yoktur. Hepimiz aynı teknede seyahat içindeyken birileri gemi içinde kendilerine koşmayı

tercih etmektedirler ve gemiyle hareket etmenin getirdiği bütün hazlardan mahrum bir vaziyette devam ederler. Kendi kendime zıt bir istikamete giderken mucize beklemek esasında boşa kürek sallamaktır. Ya da kendi kendimize bir takım ilizyonlarımızın mucize yaratmasını mucize sanmakta. Oysa en büyük mucize kainat gemisinin istikametine dönmek ve bir manada “kıble yenilemektir”. Su zaten bizim kaynağımızdır, su zaten bizi taşıyandır, su zaten bereket ve su zaten gazaptır. Yani burada kaynağın teklifi ve suyun hayat vermesi, akışkanlığı, taşıyıcılığı ve her şey çok nettir. İş su üstündeki yönümüzü tayindir. Kıblemizi tayindir. Kıblenin tayini ise mucizedir. Doğru kıble bizi maneviyatın tam yüreğine götürür. Maneviyatın yüreğinde ise “önünüzde açılmayacak” bir kapı esasında yoktur. Yani geçmiş kirliliklerin yıkanması da su iledir ve geleceğe pak kalabilmekte su iledir. Su manadır. Su sistemdir. Su hayattır. Kaynağın paklığının emniyetinde, kaynağın netliğinde ondan ona başka bir şey karıştırmaksızın edinmek esas mucizedir. Gidilen yolların değişimi ve bu yolların acılarının tedavisi dahi yolun değişimidir. Dönüşüm ve değişim ancak dönüşüm ve değişim içinde dönüşüm ve değişime bizi taşıyacak olandır. Yani yalnız düşünmek değil harekete geçmek. Harekete geçmek ise zıt olanı doğrultmak “kıbleyi yenilemektir”. Mesela kıblesi çok net olan bir dinin etrafındaki bütünlüğün ne denli net ve yoğun olduğunu görmek mümkündür. Ama kıblesi bunu illa maddi algılamamak lazım net olmayan inançların etrafındaki kişilerinde bütünlüğü, esenliği kuşkuludur. Ve elbette hep dediğimiz gibi “kainat çarklar bütünüdür”. Çarkların bir tanesine bile dahil olmak sizin çok daha güçlü dönüşünüz demektir. Güçlü bir değirmen güçlü bir elektrik akımı ile işler ve su asırlar boyunca enerjinin temel kaynağı olmuştur. O zaman su kenarında olmak Yaratan’ın ışığında olmak ve daha fazla, daha fazla bu ışığı dönüşümün içinde olarak, kararlılıkla dönüşerek “sevgi ve ihsana” dönüşerek ve değişerek, kaosları hep iyiyle bütünlemeye, iyiye dönüştürmeye etkin olarak devam etmek esasında bizi tamamen mucizelere sevk edecektir. Kainatta en büyük mucize bizi sürekli kovalayıp duran bütün doymak bilmez arzularımızdan ve bu arzuların getirilerinden, bizi sürekli negatife çeken bütün olgulardan tamamen paklanıp su gibi esas istikamete yıkayarak, temizleyerek, paklayarak, hayat vererek, can katarak akmak, akmak, akmaktır. Suya uyumla..

XXXV. DÜZENSİZ DÜZEN

Düzensiz düzen bizim esasında düzenimiz olmuş bir gerçektir. Biz bu gerçeklik içinde yaşamaya alıştığımız için hep aynı durumlarda aynı tepkiler verir dururuz. Mesela defalarca cumartesi günleri özellikle öğle üstü ana arterlerde trafiğe çıkmamaya karar veririz ama o gün cumartesidir ve bu kararlılığımızı hemen gevşetir ve yola çıkarız dolayısı ile bizim bu yolculuğumuz yeniden bize acı veren ve dolayısı ile belki de çevremizdekilere de acı veren bir durum olur çıkar. Şimdi burada sürekli olarak hatalarımızı olduğu gibi bırakma ya da yeterince üzerlerine gitmeme gibi bir olgunun getirdiği bir durumla karşı karşıyayızdır. Yani o gün yaptığımız ve başımıza bir çok sorun açan o hata, o karar, o davranış sanki o gün içine gömölüp gitmiştir. Ama kök problem bizdedir. Çünkü birilerini kırmamak, iyi görünmek, kendimizi meşgul etmek veya birileri iyi desinler gibi düşünceler bizi yeniden aynı hatayı, o düzeltilmemiş konuyu temcit pilavı gibi bizim önümüze getirecektir ve dolayısı ile böyle bir durum bizim önümüze geldiği andan itibaren de artık düğmeye basılmış olacaktır. Yani yeniden eski tecrübi edinimler gündeme gelecek ve binbir pişman olunacak ama kimseye bir şey söylenemediği için bu kez hareketler kendi

kendilerini tamamen negatif bir tablo çizerek ifade etmeye kalkacaklardır. Şimdi bu tablo daha ne kadar yaşanacaktır diye düşünmek gerek. Esasında bu tablo bu şekilde eğer üzerine gidilip tamamen uğraşılmadıkları takdirde defalarca gündeme gelecek ve artık bizim yaşamımızın düzensiz düzeni olmaya başlayacaktır. İşte bu çok acıdır. Çünkü burada artık kemikleşme söz konusudur. Yani sanki bu benim düzenim olmuştur. Oysa binlerce hatanın bir araya geldiği bir durumda meydana gelen bir kaza artık kaza bile değildir. Bu durum artık kazaya davetiye çıkarmaktır, ölüme davetiye çıkarmaktır. Bizler bunu hep yapıyoruz. Ve sonra başkalarını suçlayarak yeniden normale döndüğümüzü düşünüyor ama yine altı boş olan o davranış ya da karar zeminine geldiğimizde derin karanlık kuyuların içine düşüyoruz.

O zaman bu “düzensiz düzenimize” bir çeki düzen vermenin yolu nedir? Her şeyden önce bizi rahatsız eden kavramlar üzerinde çok derin bir biçimde düşünebilmektir. Bu oturup saatlerce düşünmek anlamında değildir. “Ben şimdi böyle bir karar, hareket, tavır v.s.’den neden rahatsız oldum?” sorusunu sormak ve esas nedene inmek gerekmektedir. İşte o esas neden bulunursa o vakit gerçekten bu hatanın tekrarı ve daha doğrusu “düzensizliğimizin düzen” olması gibi bir durum ortadan kalkacaktır. Şimdi ama “hah işte neden bu hatadan kurtuldum” tarzında çok basit ve pratik bir çözüm değildir. Hatayı tekrarlayıp içine girmek inanılmaz bir sıkıntı verir ve bizi ruhsal manada yerden yere vurur ama hatanın temelini bulmak ise bizi adeta toprağa gömer. Yani daha büyük bir sorundur. Çünkü bu temele direnmek inanılmaz bir dirençtir. Yani arkadaşlarınızın baskı yaptığı her cumartesi günü gitmek ve depresyona girmek ya da kalmak ve depresyona girmek iki ayrı konudur. Ama tekrar eden düzensiz düzen ya tam operasyon ve acıyla halledilecektir ya da zaman zaman ama oldukça sık ve sürekli acılarla sizin tansiyonunuzu hoplata hoplata bir yere gidecektir. İşte zorlu olan arkadaşlarınıza bunu ifade edip “cumartesi öğle saatlerini” yani trafiğin en yoğun olduğu o ana arterlerdeki gezi saatini kaydırmak ve bu sizi sürekli strese sokan tatil günü kriz anından kurtulabilmektir. Bu bir kış cumartesi gezmesi için ve çok yoğun bir kent içinde yaşanan bir sürekli tekrarlanan durum için verilmiş bir örnektir. Bu örneği işyerinizdeki patronunuzla, iş arkadaşlarınızla olan bir çok konuya indirgemeniz mümkündür. Esas olan hatalarınızın, size sıkıntı veren durumların kökünü kazıyabilme direncidir. Reklam için ya da size ekstra bir şeyler vaat ederek telefonda evet dedirtebilmek için uğraşan telefon, banka ya da firma yetkililerine kibarca hayır diyebilme dahi bu “düzensiz düzen” probleminin kaynaklarıdır. Günün birinde arkadaşınız “şu karttan niye almadan şöyle yararlı, böyle faydalı” diyecektir ve siz de onu kıramadığınız için “ben de alayım” diyeceksinizdir ve sonunda işte “yepyeni bir yaşama ama düzensiz bir düzene dahil olmanın bir yolu daha önünüze serilmiş olacaktır”. O zaman bütün böylesi zorlandığınız “Kahretsin neden böyle yaptım? Neden bu işe girdim? Neden bu dergiye abone oldum?” gibi cümleleri tekrarladığınız anlar esasında sizin “düzensizlik düzenini” içinde olduğunuza kesin işarettir. Bu anların yoğunluğunda hayat muhakkak sizi sürekli dibe çekecek ve birden kendinizi “acılar yolunun” yolcusu göreceksiniz. İşte bu bizim samimiyetle harekete geçerek “düzensizlik düzenini” tamamen yıkmak için harekete geçme animızdır.